

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**PACK
GAMBLE**
PART TWO

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HANNAH HAZE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PAKET KUMARI BÖLÜM İKİ

BİR OMEGAVERSE ROMANTİZMİ

HANNAH HAZE

Telif hakkı© 2024 by Hannah Haze

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ön kapak EVE Graphic Design LLC tarafından tasarlandı

Buckley's Books tarafından yayına hazırlandı

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan: Hannah](#)

[Haze Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Hannah's Omegaverse Hakkında](#)

ÖNSÖZ

Bu hikâyenin ikinci bölümünü sabırla bekledikleri için tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Avery ve adamları mutlu sonlarını hak ediyorlar ve işte burada! Biraz yalvarma zamanı ...

Bu kitap, bir kadın omega karakteri ve beş alfa erkeği ile daha tatlı bir 'neden seçim' (ters harem) omegaverse, bol miktarda buharlı sahne, çok sayıda mizah ve biraz angst. Bu kitapta geçmişteki ihanetlerin yanı sıra önceki bir saldırıdan da bahsedilmektedir. Daha detaylı içerik uyarıları için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

Bu kitapta herhangi bir yazım hatası görürseniz, lütfen bana bir satır bırakın, böylece düzeltebilirim:hannahazewrites@gmail.com (Ya da sadece bana e-posta bırakın. Sohbet etmeyi seviyorum!).

Bu kitabın sonunda omegaverse'im için bir rehber bulabilirsiniz. Eğer omegaverse'de yeniyseniz, bir göz atmak isteyebilirsiniz.

A çok
BİR ŞEKİLDE PİSTE KADAR BUNU BİR ARADA TUTMAYI
BAŞARDIM

Hamilton özel jetinin ve en iyi arkadaşımın beklediği yerde; arabanın yanaşmasını izlerken eliyle gözlerini kapatıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, ben daha kendimi arabadan dışarı atamadan. "Karışık mesajını aldım ve hemen geldim-" Yüzüm buruşurken ve hıçkırarak kollarına yığılırken sözleri kesiliyor. Göğsümün derinliklerinde bir yerde başlayan ve kontrol edemediğim ya da durduramadığım büyük, dramatik hıçkırıklar. "Kahretsin, Avery, kahretsin!" Jacks beni sıkıca kavradığını söylüyor. "Ne oldu böyle?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, nefesim kesiliyor.

Arkamızdan arabanın bagajının açıldığını duyuyorum ve ardından Hamilton'un güvenlik görevlisi Sam bagajımla yanımdan geçip uçağın içine taşıyor.

Jacks benden bir adım uzaklaşıyor, ancak elleri hala kollarımı kavlıyor ve bir şekilde beni dik tutuyor.

Gözyaşlarımın arasından yüzünde beliren dehşeti ve hemen ardından gelen öfkeyi görebiliyorum.

"Nerede o piçler?!" diye tükürüyor. "Çünkü taşaklarını keseceğim ve sonra boğazlarına tıkacağım!"

Hıçkırıyorum. Bu belki de arkadaşımın söylediğini duyduğum en saçma şeydi. "Nasıl?" Mırıldanıyorum.

"Ne?" diyor, kaşlarının arası o kadar derin ki bir uçurum gibi görünüyor.

"Taşaklarını nasıl keseceksin?"

"Özellikle kör ve paslı bir bıçakla, hepsinin tetanosla ve çocuk sahibi olamamakla sonuçlanmasını sağlamak için. Kabul edelim ki bu, insanlığın geri kalanı için büyük bir fayda sağlayacaktır. Hatta bunu yaptığım için muhtemelen Nobel ödülü alacağım."

Homurdanıyorum ve elimin tersini burnumun altına sürüyorum.

Jacks elini cebine atıp bir paket mendil çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Bir tanesini çıkarıp burnumu sildikten sonra gözyaşlarımı siliyorum. Durduklarından değil. Gelmeye devam ediyorlar, yüzümden aşağı yuvarlanıyorlar.

"Ne oldu?" Jacks şimdi daha yumuşak bir sesle soruyor.

"Bunu uçakta konuşabilir miyiz?" Diyorum. "Sadece eve gitmek, babama sarılmak ve hayatımın geri kalanında yorganın altında saklanmak istiyorum."

"Önce o testisleri almam gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor."

"Testislerinin alınmasını kesinlikle hak ediyorlar," diyorum, Cruise'un soğukluğunu hatırlayınca alt dudağım titriyor. "Ama şu anda yanımda olmanı tercih ederim Jacks, intikam almak için değil." Jacks ikna olmuş görünmüyor, sanki o tarafa füze fırlatmak istiyormuş gibi uzaktaki Hamilton malikânesine doğru bakıyor. "Lütfen," diye ekliyorum burnumu çekerek.

Jacks bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve kolunu dolayarak beni uçağa doğru yönlendiriyor.

"Tamam, tatlım. Seni eve götürelim. Sonra sana uygun bir işkence planlamaya başlayacağım." Yürürken bacaklarım titriyor, hıçkırıklar hâlâ bedenimi sarıyor. "Tanrım, Avery," diyor Jacks merdivenleri çıkmama yardım ederken. "Gerçekten çok ateşlisin." Elinin tersini alnıma koyuyor. "Hasta mısın?"

Kalbi kırık. İşte ben . Kalbimdeki acı o kadar yoğun ki sanırım kusabilirim. Kalbim daha önce de kırılmıştı. Hem de çok kırıldım. Ama hiç böyle hissetmemiştim. Hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Hiç bu kadar acı verici olmamıştı. İşte bu yüzden bu aptalca duruma dalmak istemedim. Bu yüzden Jacks bana duygularımı saklamamı söyledi.

korunuyor. Ne kadar aptalmışım. Tekrar. Yine aptallık ettim. Ama beni aptal yerine koyanın Cruise olduğu gerçeği en çok canımı yakıyor.

Bağ hâlâ midemde duruyor ama artık ölü bir şey gibi.
Soğuk ve kırılgan.

Onu düşünmeden edemiyorum, acaba o da bağında bu ürpertiği hissediyor mu? Umursayıp umursamadığını. Çoktan uzak bir anı olup olmadığını.

Onu düşünmemeliyim. Hem de hiç. Onu sonsuza dek aklımdan çıkarmalıyım.

Kabin ekibinin iki üyesi tedirgin bakışlar atarken Jacks beni bir koltuğa yerleştiriyor. Kıvrılıyorum ve birkaç dakika sonra birkaç sıcak battaniyeye sarılmış, elime zorla bir bardak çok alkollü bir şey tutuşturulmuş haldeyim.

Uçak hızla havalanırken ve Jacks telaşlanırken fark etmiyorum bile, ama bir noktada uyumuş olmalıyım çünkü uyandığımda pencerelerin dışı karanlık.

Çok kısa bir an için, en kısa an için, havuz evine geri döndüğümü, yatağa sarıldığımı, alfalarımın yakınlarda bir yerde olduğunu düşünüyorum. Onlara yakınımda ihtiyacım var, değil mi? Onlara ihtiyacım var.

Sonra sarsılıyorum, karnımdaki soğuk bağ beni gerçekliğe geri döndürüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kusmamaya çalışıyorum.

Kendimi berbat hissediyorum, sanki huysuz bir gorille on raunt dövüşmüşüm gibi. Kemiklerim ağrıyor, sıcak ve terliyim, cildim kaşınıyor. Her şey acıyor, özellikle de içimin derinlikleri. Belki Jacks haklıdır, belki de ben hastayımdır. Ya da belki ...

Ama bu doğru olamaz. Haftalardır ateşim yok. Saat gibi işliyorlar. Hayatımda zamanında ve programa uygun olarak ortaya çıkacak kadar düzenli olan tek şey. Şimdi olamaz. Şimdi olmaz!

"Avery? Uyanık mısın?" Gözlerimi sürükleyerek açıyorum ve en iyi arkadaşımın endişeli yüzüne bakıyorum.

Koltuğunda öne doğru eğiliyor ve elini kalçama koyuyor.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Berbat," diye .

"Evet," diyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Pek iyi görünmüyorsun. Bir içki daha ister misin? Ya da yiyecek bir şey?"

Başımı iki yana sallıyorum. Yakında ona gerçeği söylemek zorunda kalacağım - önümüzdeki birkaç saat içinde benimle ilgili sorunun tam olarak ne olduğu oldukça netleşecek - ama şimdilik çok yorgunum.

"Biraz çikolataya ne dersin?" Jacks diyor ki.

"ikolatanız var mı?"

"Bu jetin erzaklarını yağmalıyordum. En iyi çikolata zulasına sahip değil."

Burnumu çektim. "ünkü bu sürünün bir omega'sı yok." Jacks kaşlarını çattı. "Ama bunu buldum."

"Reese'in çubukları mı?" Moralimin azıcık da olsa yükseldiğini hissederek söylüyorum.

"Evet ve kabin ekibi eğer isterseniz dondurma da olduğunu söylüyor."

Başımı sallıyorum ve Jacks uçağın ön tarafında oturan kabin görevlilerinden biriyle konuşmaya gitmeden önce çikolatayı benim için açıyor.

O yerine döndüğünde ben ilk barı bitirmiş, ikinci barı da yarılamiştım.

"Kahretsin," diye başını sallar Jacks. "Bu gerçekten kötü, değil mi?"

Başımı sallıyorum, yeni bir gözyaşı dalgası yüzümden aşağı dökülürken burnumu çekmek için duraklıyorum.

"Testisleri almak için kalmalıydım," diye mırıldanıyor Jacks. Yanındaki koltuktan bir Snickers ikolatası alıyor, ambalajını yırtıyor ve dişleriyle ikiye ayırıyor. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin, Avery, çünkü burada gerçekten boktan senaryolar hayal ederek yarı deli oluyorum?"

"Onlar..." Hıçkırıklarım konuşmamı imkânsız hale getirmeden önce başlıyorum. ", başka bir kadınları var, değil mi? Ve bir ocuk. Bir sürü

Çocuklar. Böyle adamlar hep böyle yapar," diyor karanlık bir şekilde.

Başımı salladım. "Sorun o değil."

"Canını yaktılar mı?" diye hırlıyor, Snickers ikolatası yumruğunda eziliyor.

"Duygusal olarak, evet. Ama fiziksel olarak değil. Bana hiç el sürmediler." Şaplağı saymazsak, ama o rızaya dayalı ve çok sıcaktı ve ... Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Sonra ne oldu? Ne oldu, Avery? Çünkü bir dakika önce onlarla kalmaya ve o alfalarla birlikte sürü hayatını denemeye hazırdın ve bir dakika sonra gözyaşları içinde bavulunu hazırlamış jetteydin."

"Aktris olduğumu öğrendiler," diye mırıldanıyorum ellerimin arasında.

"Ne?" Jacks'in kafasının karıştığı belliydi. "Zaten bilmiyorlar mıydı?"

"Hayır, onlara hiç söylemedim." "Neden?"
Jacks sorar.

"Çünkü o zaman neden istifa ettiğimi bilmek isterler ve ..."
Yutkunuyorum. "Bunu onlarla paylaşmaya hazır değildim."

Parmaklarımın arasından Jacks'in yüzünün sempati ile dolduğunu görüyorum ve bu beni daha da çok ağlatıyor.

"Ama neden..." Jacks başını kaşıyor. "mı?" Başımı salladım. "Aktris olduğun için mi?"

"Çünkü Cruise'u benimle bağ kurması için kandıran bir servet avcısı olduğumu düşünüyorlar."

"Ne?!" Jacks öfkeyle ayağa fırlar. "Ama bu saçmalık." "Biliyorum.

Cruise'un kim olduğunu bile bilmiyordum. Ve, yani, ben gerçekten-Oyunculukta o kadar iyi değilim."

"Avery, sen harika bir oyuncusun," diyor Jacks ısrarla, parmağıyla beni işaret ederek. "O saçmalıkların hiçbiri yok." Koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Ayrıca sıcakkanlı, dürüst ve dürüstlikle dolusun - aslında sana zarar verdiği noktaya kadar. Bu aptalca, boktan bir yanlış anlaşılma. Düzeltebileceğimiz bir şey. O adamlar aptal - tüm lanet olası erkekler gibi - ama bir kez biz-"

"Jacks," diyorum ama kendi kendine mırıldanmakla o kadar meşgul ki beni duymuyor. "Jacks!" diye bağıriyorum. Adımlarını durduruyor ve bana . "Onlar yanlış. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Ama . Bana güvenmediler. Hakkımda en kötüsünü düşündüler. Benim hakkımda bu kadar az düşünen adamlarla birlikte olmak istemiyorumBana açıklama şansı vermeyen. Benim için bavullarımı toplayan ve ..." Kalbimdeki acı tüm bedenime yayılıyor ve ellerimin içine kusuyorum.

"Siktir!" Jacks hasta çantasına atlayıp bana doğru itiyor. Elimi kaldırıp mide bulantısının geçmesini bekliyorum.

"Sen orada değildin," diyorum ona. "Cruise sandığım adam değilmiş. Ve onu ya da sürü arkadaşlarını bir daha asla görmek istemiyorum."

Jacks üzerimde duruyor ve avuçlarını sırtımda daireler çizerek ovuyor.

"Haklısın Avery," diyor usulca. "Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Çok daha iyisini. Bu kadar pislik olduklarını bilmiyordum."

Jacks ben nefesimi toparlayana kadar sırtımı ovmaya devam ediyor ve sonra koltuğuna geri yığılıyor.

Bir süre sonra "Avery," dedi, "bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama-" "Peki ya evlilik ve bağlanma?"

Jacks irkilir. "Özür dilerim. Sadece.."

"Cruise halledeceğini söyledi." Parmak uçlarımla tırnak işareti yapıyorum. "Avukatları temasa geçecek." Başımı sallıyorum. "Pislik herif."

"Tüm avukatlarını, her birini alıp kışına sokmak isterdim!"

Yine hıçkırdım. Jacks'in doğru şeyi söyleme ve doğru atıştırmalıkları sunma gibi bir yeteneği var - binlerce fit yükseklikte olsak bile. Tatlı çikolatadan bir ısırık alıyorum ve acımı biraz olsun dindirmesine izin veriyorum.

Şimdilik işe yarayacak, ama hormonal, duygusal ve fiziksel olarak tam bir enkaz haline gelmem uzun sürmeyecek. Bu gerçekten ihtiyacım olan son şey. Yine de şu anda hissettiklerimden daha kötüsü olabilir mi?

Belki bir erkek bulabilirdim - çok ateşli bir erkek - Jacks muhtemelen spor salonundan benim için bir tane getirirdi - ve kendimi üç gün boyunca akılsızca seks yaparken kaybedebilirdim. Ancak bunu düşünürken bile bunu yapamayacağımı biliyorum. Başka herhangi bir erkek bana Rockview'de geride bıraktığım beş alfayı düşündürtecek. Ve ben onları düşünmek istemiyorum. Kesinlikle istemiyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum. Aşağıdaki kara parçasında ışıklar beliriyor. Önce tek tük parıldıyor, sonra yıldızlardan oluşan bir galaksi gibi giderek daha kalabalıklaşıyor.

Cardval.

Rahatlayarak iç çektim. Evimdeyim.

A çok
"Ailene ne söyleyeceğiz?" Jacks taksideyken bana soruyor bizi Cardval'ın eteklerindeki küçük özel havaalanından ailemin banliyödeki evine götürüyor.

"Urgh," diyorum başımı koltuğa yaslayarak. "Annem dayanılmaz olacak. O kadar çok soru soracak ki."

"Ona hasta olduğunu söylememi istiyorsun, böylece sen yatak odana kaybolabilirsin ve ben de tüm o soruları hallederim?"

"Yapar mısın?" Başımı öne eğerek ve elini elime alarak söylüyorum.

"Evet, annenle başa çıkabilirim," diyor ceketini yeniden düzenlerken.

Ben ona bakıyorum. O da bana bakıyor. İkimiz de kıkırdıyoruz. Gezegendeki hiç kimse annemle başa çıkamaz. Babam bile ve onlar sonsuza kadar evli kaldılar.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Teşekkürler Jacks." Karnımdaki ağrı artıyor ve buna karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Yine hasta mı hissediyorsun?" Jacks fısıldar.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Ona söylemek zorunda kalacağım. Çok yakında gerçekten çok açık olacak. "Sanırım kızışıyorum."

"Ne-ne?" Jacks'in nefesi kesilir. "Olmadığını söylediğini sanıyordum-" "Öyle değil. Ama sanırım erken geldi."

"Ama sen hiç erken gelmezsin."

"Biliyorum," diyorum. "Sanırım kader şu anda bana karşı tam bir sürtük gibi davranıyor."

"Ah tatlım," diyor Jacks, ben yeniden hıçkırmaya başlarken beni bir kez daha kucaklamak için sürükleyerek. "Her şey yoluna girecek, biliyorsun. Sadece bir kaçamaktı. Olur böyle şeyler. Birkaç ay içinde bırakın yüzlerini, isimlerini bile hatırlamayacaksın."

Gözyaşlarımı silmeye çalışarak burnumu çekiyorum. Eve gözyaşı lekeli bir yüzle girmek annemi çılgına çevirmekten başka bir iş yaramayacak.

Ailemin önüne geldiğimizde, dikiz aynasından kendime bakıyorum ve daha fazla ıslaklığı siliyorum. Berbat görünüyorum, genelde sıcaklar yaklaşırken böyle görünmem. Genelde en iyi halimle görünürüm. Gözlerim ıslıl ıslıl, cildim kusursuz ve göğüslerim normalde olduğundan üç beden daha büyük. Bugün gri görünüyorum, yüzüm lekeli ve gözlerim kızarıklık içinde. Kalbim kırılmış gibi görünüyorum, ki öyleyim.

"Hazır mısın?" Jacks bana soruyor.

Pencereden dışarı, ailemin evine bakıyorum. İki hafta önce Vegas'a gittiğimiz zamanki gibi görünüyor. Çöp kutuları dışarıda sıralanmış. Çitlerin budanmaya ihtiyacı var. Tepede asılı duran kara bulutlar. Rockview'in parlak güneş ışığından ve Hamilton'daki evin sofistike ihtişamından çok farklı. Ama yine de burası evim. Benim evim ve her şeye rağmen burada olduğum için çok rahatım. Yatak odamdaki yuvamı düşünüyorum ve tek yapmak istediğim minderlerimin arasına girip üzerime on milyon battaniye örtmek ve her şeyi unutmak.

"Evet, hazırım."

"Güzel," diyor Jacks. "Planı unutma. Sen doğruca odana git. Kiralıkları ben hallederim."

"Tamam," diyorum, bu planın başarılı olma umudu olduğundan emin değilim. Yine de Jacks, enerjisi anneminkiyle boy ölçüşebilecek tek kişi - belki Declan hariç.

O pisliği düşündüğüm için kendime kızarak başımı sallıyorum ve arabadan iniyorum. Belki annem içeride değildir umuduyla ön kapıya doğru yürürken, farklı tanrılara sessizce dualar ediyorum - tüm temellerimi kontrol ediyorum -.

Anahtarımı kapıya sokup kilidi açarken son bir kez dua ediyorum. Kapı açıldı. Jacks ve ben birbirimize bakarken

Dinlemek için duraklayın. Televizyon bir yerlerde cıvıldıyor, bu iyiye işaret değil. Bir nefes alıyorum ve içeri giriyorum.

Koridorda iki adım atmıştık ki bir ses "İsla, sen misin tatlım?" diye seslendi.

Donup kaldık. Sonra Jacks bana "hadi, hadi, hadi" diye bağıyor ve ben de merdivenleri koşarak çıkıyorum.

"Hayır, benim - Jacks - Bayan Loren."

"Jacks?" Koridorda arkadaşımın buluşmaya gelen annemin parmak arası terliklerinin yere vuruşunu duyabiliyorum. "Neden kapıyı çalmadın? İçeri nasıl girdin?"

"Avery, beni içeri al."

Uzun bir duraklama oluyor ve ben dinlemek için yatak odamın kapısının dışına çıkmaktan kendimi alamıyorum.

"Avery Rockview'de, Jacks."

"Ben de öyleydin Bayan Loren, hatırladınız mı? Ama daha yeni döndük."

İkinci bir duraklama. "Yeni mi döndün? Şimdi mi?"

"Evet."

Bir duraklama daha.

"Avery sana onun anahtarını mı verdi? Ama neden buraya gel-" "Hayır, Avery benimle birlikte Bayan Loren."

"Belli ki öyle değil, Jacks."

"Odasına çıktı. Kendini iyi hissetmiyor."

"Jacqueline Jenner, oluyor? Bana söyle."

Yeterince dinlediğime karar vererek yatak odama girip kapıyı kapatıyorum ve kilidi sürgülüyorum. Jacks her şeyin nasıl berbat olduğunu açıkladığında annemin tepkisini duymak istemiyorum.

Çantamı yere atıyorum ve yatağıma uzanıyorum. Havuzlu evdekinin yarısı kadar bile değil ama yumuşak - özel çarşaflar için para biriktirdim - ve alfa değil ev kokuyor.

Karnımdaki ağrı artık dayanılmaz boyutlara ulaşmış durumda ve banyodaki dolaptan ağrı kesicilerimi çıkarıp sıcak su şişemi alsam iyi olacak ama annem şu anda bile dışarıda saldırmaya hazır bir şekilde pusuya yatmış olabilir diye odamdan çıkmaya korkuyorum.

Karanlık odada uzanırken bacaklarımın arasında her şey zonklamaya başlıyor ve acı daha da artıyor, o kadar artıyor ki ağlamalarımı bastırmak için yüzümü yastığıma gömmek zorunda kalıyorum. Tekrar ağlıyorum, gözyaşlarım yanan sıcak tenimde buharlaşıyor.

En kötüsü de boğazımın dibindeki ısırık izinin - Cruise'un bana verdiği iz - deli gibi karıncalanması. Cruise'un onu yalamayı, ısırmayı, mırıldanmayı nasıl sevdiğini düşünüyorum ve aklımı kaybedebileceğimi düşünüyorum. Bunu çok ama çok istiyorum.

Bir orgazmın bunu rahatlatacağını biliyorum. Bir alfanın bunu tersine çevireceğini ve çok ama çok iyi yapacağını biliyorum.

Ama parmaklarımı bacaklarımın arasına sürme, düğümlü dildomu bulmak için etrafta dolaşma, bir alfabla birlikte olma düşüncesi neredeyse acı kadar dayanılmaz. Çünkü tüm bunlar bana onları, onlarla ne kadar iyi olduğumu düşündürtecek. Ne kadar mükemmel olduğunu. Bedenim ve kalbim yeterince acıyor. Bir damla daha acıya dayanabileceğimi sanmıyorum.

Yatakta ne kadar yuvarlandığımı, ağlamalarımı bastırdığımı, çarşafLARımın terden ıslandığını ve titreyen bedenime dolandığını bilmiyorum ama bir noktada kapı çalınıyor.

"Git buradan!" .

"Avery, benim, Isla." Cevap vermedim. Başka bir krampın şiddetine karşı kendimi çelikleştirmekle meşgulüm. "Avery, Jacks kızgınlık dönemine girdiğini söyledi. İhtiyacın olan her şeye sahip misin?"

Boğazımdan yüksek sesli çirkin bir hıçkırık kopuyor. İhtiyacım olan her şeye sahip miyim? Hayır, hayır yok. Çantam yanımda değil. Her şeyi yoluna koyan sürüm yanımda değil. Çünkü beni istemiyorlar. Beni sevmediler. Hiçbiri gerçek değildi.

"Avery, tatlım, lütfen beni içeri al!" Isla kapı kolunu tıkırdatarak söylüyor.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardım ve duvara ve mobilya parçalarına tutunarak kapıya doğru yürüdüm, sürgüyü geri kaydurdım ve ablamın kollarına düştüm.

"Issy," diye hıçkırıyorum beni sıkıp saçlarımı okşarken. Bir omega olan ablam beni bu halde görmesine izin verdiğim tek kişi. Jacks'in bile beni bu halde görmesine izin vermezdim. Ne saçlarım terden ıslanmış ve başımın etrafında garip açılarla dışarı çıkmışken, ne de kalçalarım kayganlıktan yapış yapış olmuşken.

Ama Isla bunun bir şey olduğunu biliyor. Kendisi de bunu defalarca yaşadı. Ve annem beni bu duruma hazırlamak için iyi bir iş çıkardı.

bir yuva kurmama ve ihtiyacım olan her şeyi stoklamama yardım ederken, benimle konuşan, yatak örtülerinin altında benimle fısıldayarak nasıl bir his olduğunu anlatan, bir alfabla ilk kez bir kızışmayı paylaştığında deneyimlerini benimle paylaşan Isla'ydı. O zamandan beri birbirimize tavsiyeler ve ipuçları veriyoruz.

şimdi beni yatağa götürüyor, uzanmama yardım ediyor ve biraz daha rahat edene kadar etrafıma minderler ve battaniler yerleştiriyor. Sonra ortadan kayboluyor, daha sonra birkaç ısı yastığı, bir sıcak su şişesi ve bir şişe ağrı kesici ile geri dönüyor.

Arka arkaya altı tane alıyorum ve kız kardeşimin yanağındaki kas seğirmesine rağmen dudağını ısırıyor ve bana bu konuda bir öğüt vermiyor.

Sıcak su şişesini karnımın alt kısmına koyuyoruz ve o da yüzümdeki saçları geriye doğru okşuyor.

"Gerçekten iyi gidiyorsun, Avery." Bir krampa karşı dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Yakında geçecek."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz ama ben bir alfa bulmak istemiyorsam ikimizin de bu konuda yapabileceği bir şey yok.

"Böyle gitmene asla izin vermemeliydim," diye mırıldanıyor Isla kendi kendine, ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlayıp gözlerim uykulu bir hal alırken. "Bunun bir felaketle sonuçlanacağını hissediyordum."

"Bu konuda fazla seçeneğim yoktu."

Isla homurdanır. "Evet, ama böyle bir grup zengin alfa her zaman pislik olacaktı."

"Pislik değillerdi," diye mırıldandım. Çünkü değillerdi - o son güne kadar - çok sevimliydiler.

"Jacks bize ne olduğunu anlattı, Avery. Onlar mega aptallar." "Bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım mega pislikler," diyorum, ısırık izim kal-

şikayet ediyor.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Cruise bağı tersine çevirmenin bir yolu olduğunu, avukatlarının bu konuda temasa geçeceğini söyledi. Ama boynumdaki yarayı alamayacaklar. Bu kalıcı. Herkes görecek. Herkes bir eşim olduğunu bilecek, bir alfa, beni terk eden biri. Bay Doğru'yu bulma şansım on kat azaldı. Kimse ailesi ve umutları olmayan zavallı bir omega ile ilgilenmiyordu. Terk edilmiş, reddedilmiş bir omega istemeyecekleri kesin. Gözyaşları yeniden başlıyor.

Isla'nın yüzü çatlar ve kendisi de ağlamak üzereymiş gibi görünür. "ok zğnm, Avery. Seninle gelmediğim için çok zğnm. Bunun asla olmamasını sağlayabilirdim."

"İsla, aşık olmamı engelleyemezdin." "Ah Avery," diyor ellerimi sıkarak.

"Ayrıca," diye ekliyorum, "benim Jacks'im vardı, senin de işin. Lütfen kendini suçlama."

"Ben senin . Sana göz kulak olmam gerekiyor."

"Öyle. Gözetiyorsun."

Elinin tersiyle yüzünü siler.

"Babam bir sonraki Rockview uçağına binip o şerefsizlere aklının bir parçasını ve mafsallı sandviçini vermekle tehdit ediyor."

"Tanrım, lütfen ona izin verme. Onlardan beş tane var. Ve güvenlik personeli var."

" yok. Jacks onu bir şahin gibi izliyor." "Vay be. Annem nasıl karşıladı?"

"Hmmm."

"Oh hayır, o kadar kötü."

"Endişelenme, Avery. Jacks ve ben her şeyi hallederiz. Sen sadece bu sıcak elinden geldiğince iyi geçir. Geri kalan her şey için sonra endişeleniriz."

Kız kardeşime bakıyorum, gözlerinde şefkat parlıyor. Veteriner hemşire olmak için okuyor ve iyi bir hemşire olacak.

"Issy," diye fısıldadım, "tüm bunları nasıl düzelteceğimi bilmiyorum." "Neyi düzelteceksin, tatlım?"

"Her şeyi." Karnımdaki bağ. Boynumdaki ısırık. Kalbimdeki kocaman delik. Her şeyi.

Yüzümdeki saçları süpürüyor ve alnımdan öpüyor. "Seni sıcaktan hemen önce kovduklarına hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanıyor, ben uykuya dalarken sesi bulanık çıkıyor.

"Bilmiyorlardı," diyorum karanlığın içine düşerek.

Kent Sandalyemde oturmaya devam ediyorum, yüzüm ellerimin arasında.

gün boyunca ve gecenin içinde. Uzaklarda bir yerde Zihnimin bir köşesinde, evin başka yerlerinden gelen seslerin, Barney'nin odada ayaklarını sürüyerek dolaştığının, bilgisayarımın vızıldadığının farkındayım. Işığın parlak beyazdan yumuşak sarıya, kızıla ve sonra griye dönüştüğünü görüyorum. Ama olduğum yerde kalıyorum, düşünüyorum, umutsuzca düşünüyorum.

Bunu düzeltmem gerek. Bunu düzeltmeliyim.

Sürü arkadaşımı düşünüyorum. Yatağında uzanmış, ruhsuz, kırpışmayan gözlerle tavana bakıyor. Hastanede olduğu günden daha ölü görünüyor. Yaptıklarım onu kırdı. Güçlü, sağlam, metanetli Cruise, kırıldı. Sanki onu ellerimin arasına almışım, ikiye ayırmışım ve yere fırlatmışım gibi.

Kalbi kırılmış. Buna hiç şüphe yok. Ve bu benim yüzümden, hep benim yüzümden. Aptalca takıntılarım, kendi hislerime güvenememem, aptalca inatçılığım.

Çoğunlukla Avery'yi düşünüyorum. Yolun ortasındaki yüzünü. Yüzü bir an neşe ve güneş ışığıyla aydınlanırken bir an sonra nasıl da çatlamış, acı, ıstırap ve incinme o güzel yüzünü nasıl da karartmıştı. Rol yaptığını, numara yaptığını nasıl düşünebilirdim ki? Duyguları çok canlı, çok gerçekti. O da öyleydi.

Ve şimdi o da bir yerlerde acı çekiyor, bizim için en kötüsünü düşünüyor.

Ve hepsi benim hatam. Hepsi benim hatam.

Islak bir şey dizlerimi dürtüyor. İlk başta fark etmiyorum - düşüncelerim tarafından çok tüketildim. Sonra tekrar oluyor ve gözümü kırptırarak uyanıyorum, kendime, odaya ve şimdiki zamana geri dönüyorum.

Barney burnunu tekrar dizime çarpıyor ve ben de yüzüne bakıyorum. Büyük, sersem gözleri üzüntü ve - hayal mi görüyorum? - Hayal kırıklığı.

İnledim.

"Biliyorum, tamam," diye mırıldanıyorum. "Her şeyi ettim. Hem de çok batırdım."

Cruise bunun için beni affedecek mi bilmiyorum. Affetmeli mi emin değilim. Bu sürümüzün, arkadaşlığımızın, *işimizin* sonu olabilir.

İş. Başımı sallıyorum. Bir şekilde işi umursayacak enerjiyi bulamıyorum. Onu incittiğimi, onu incittiğimi önemsiyorum.

Barney'nin kaşları kırışıyor ve bana kızıyor.

"Ne?" Sandalyemde geriye doğru yığılmış, kendim için çok üzgün hissederek soruyorum.

Köpeğim ikinci kez, bu sefer daha güçlü bir şekilde hırlıyor.

"Bu karmaşadan benim sorumlu olduğumu ve bu yüzden bunu benim çözmem gerektiğini düşünüyorsunuz." Köpeğim bana bakıyor. "Evet, bunu biliyorum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Barney bunun şimdiye kadar duyduğu en acınası mazeret olduğunu düşünüyor mu gibi bana bakıp duruyor. Ki bu doğru. Doğru. Çünkü ne yapmam gerektiğini biliyorum. Üzgün olduğumu söyleyerek başlamalıyım.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu kelimedede hiçbir zaman iyi olamadım."

Barney'nin gözleri bana dikili. Avucumu başına sürüyorum.

"Tanrım, bazen zor bir görev yöneticisi olabiliyorsun. Pisliğin olduğumu biliyorum, tamam mı? Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Gidip özür dilemem gerektiğini de biliyorum."

En azından bunu hak ediyorlar. Masama doğru yürüyüp cep telefonumu alırken ne düşünüyorum. Kişi listemde geziniyorum ve onun numarasını buluyorum. Gözlerimi dikip baktım.

Açacağından şüpheliyim. Onun yerinde olsam kesinlikle açmazdım. Peki ona telefonda nasıl üzgün olduğumu söyleyebilirim? Gerçekten ne kadar üzgün olduğumu görmesini nasıl sağlayacağım? Hayır, aklıma geldi, onu görmeye gitmeliyim.

Adını atıyorum ve pilotumuzun numarasını buluyorum. Telefonu açmasını beklerken, Avery'ye ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Benim

Yine de zihin boş, oluşan herhangi bir kelime acıklı ve işe yaramaz geliyor.

Alnımı ovuyorum.

Pilot Cardval'a daha yeni indi. Doğruca Rockview'e uçacak ama yarın öğlene kadar tekrar uçamaz. Dinlenmeye ihtiyacı var ve maaşını ödeyen adam için bile bu kuralları çiğnemeye hazır değil. Barney'nin bana yine hayal kırıklığıyla baktığını görene kadar tam on dakika boyunca onunla bu konuda tartışıyorum. Sonra bir özür mırıldanıyorum ve öğle uçuşunu kabul ediyorum.

Yarın öğle yemeği vakti. Sonsuzluk kadar uzak görünüyor.

Çoraplarımı tekmeleyip pantolonumu çıkarıyorum ve yatağa sürünüyorum, Barney yanımda yere yığılıyor.

Barney yanımdayken ona ne kadar üzgün olduğumu, ne kadar hatalı ve aptal olduğumu söylersem beni affetmek zorunda kalacaktır. Eve dönmek zorunda kalacak. Cruise'un kırık kalbini onarmak zorunda kalacak.

Elbette, her şey girecek. Lütfen iyi olsun. Lütfen bunu şüphelendiğim kadar berbat etmeme izin verme.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum ama onun yüzü, Cruise'un yüzü zihnimde dönüp duruyor ve suçluluk duygusu çok ağır basıyor. Dakikalar geçtikçe dönüp duruyorum, bana uyku olmayacağını biliyorum.

Sabahın köründe kalkıyorum - yatakta uzanmanın, berbat duygularımın içinde debelenmenin bir anlamı yok. Duş alıyorum. Giyiniyorum - kıyafetime özel bir özen gösteriyorum - seçtiğim pantolon ve gömleğin uygun bir şekilde pişman görünmesini ve beni lanet bir pislik gibi göstermemesini umuyorum. Sonra Barney'i arazide bir gezintiye çıkarıyorum ve arkadaşlarım odalarından çıkarken geri dönüyorum.

Yüzlerindeki umutsuz ifadeyi görmek zor. Benim gibi, hiçbirisi dün gece uyumuş gibi görünmüyor, gözlerinin altında koyu halkalar, kaşlarında ağır kırışıklıklar var. Sanki biri ölmüş gibi. Siktir, öyle hissettiriyor.

"Cruise nerede?" Esneyen Declan cezveden bir fincana kahve doldururken soruyorum.

"Yatakta. Onu hareket ettiremiyorum." "Daha iyi değil mi?" diye sordum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Max elindeki tereyağı bıçağıyla tost dilimine saldırarak soruyor.

"Doğru," diyorum etrafıma bakarak. Jonah bir peçeteyle bardağını temizliyor, gözleri dalgın. Max'in tostı şimdi tabağında kırıntılarla dolu. Declan ne yaptığının farkına varmadan fincanına on şeker atıyor.

Onlara her şeyi berbat ettiğimi söyleyecektim. İtiraf edecektim. Ama şimdi utancım ve evet korkaklığım üstümden geldi. Bunun için benden nefret edecek olan sadece Cruise değil. Hepsi nefret edecek. Beni kesinlikle sürüden . Hak ettiğimden daha azı değil.

Hayır, onlara söylemeden önce Avery ile aramı düzeltmeliyim. Her şeyi daha iyi yapmalıyım. O zaman her şeyi berbat ettiğim için beni affederler.

"Bir şey ," diyorum.

"Ha?" Declan kahvesini boşa akıtırken şöyle diyor.

"Chicago'da bulunan teknoloji mühendislerinden biriyle buluşmak için uçağa binmem gerekiyor. Yeni erişilebilir modelle ilgili bir sorun çıktı."

"Doğru," diyor Declan, kahvesine yeniden başlarken.

Tüm sürü arkadaşlarıma bakarak daha fazla soru bekliyorum. Genellikle onlardan bir tsunami olurdu. En son tasarımlarla ilgili bir sorun hepsini çılgına çevirirdi. Jonah tüm detayları en ince ayrıntısına kadar bilmek ister, Declan telefonunun başında çözüm arar, Max ise tasarım konseptlerini baştan gözden geçirirdi. Ama bu sabah hiçbir şey yoktu. Hem de hiç.

"Akşam yemeği için döneceğimi varsayıyorum," diye ekliyorum.

Kimse cevap vermiyor. Hepsi düşüncelerinin içinde kaybolmuş. Odama dönüyorum, bir kalem ve kâğıt buluyorum ve bu özür üzerine bazı notlar yazmaya çalışıyorum. Genellikle her şeyi telefonuma yazarım ya da dikte ederim. Ama fikirlerimi kağıda dökme eyleminin bir şekilde çok ihtiyaç duyduğum bazı fikirlerin ortaya çıkmasına yardımcı olacağını umuyorum.

Bir saat sonra hala boş bir kağıda bakıyordum, bu yüzden kalemi bırakıp onun yerine biraz çalışmayı denedim. Bu da aynı şekilde umutsuz ve sonunda Google'da 'kalbini kırdığın kızıdan nasıl özür dilersen' ve 'sevdiğin kadını nasıl geri kazanırsın' gibi acınası şeyler arıyorum. Görünüşe göre dışarıda benzer cevaplar arayan bir sürü pislik adam var. Gerçek sağlam cevaplardan çok daha fazla pislik adam soruyor. Yine de her birini inceliyorum.

Samimi olmalıyım. Doğru, bunu kesinlikle ... Değil mi?

Kelimelerimi kullanmalıyım. Evet, bu neredeyse imkansız.
Lanet kelimeler gelmiyor.

Annemin en çok şikayet ettiği şeyin bu olduğunu hatırlıyorum.
Babam gibi soğuk olduğumdan. Ağzımı açıp anlamlı bir şey söyleyememem.

Utaniyorum ve bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Yardımcı olmuyor. Tekrar tavsiyeye odaklanıyorum.

Son olarak, tüm sorumluluğu üstlenmeli ve suçun hiçbirini - bir gramını bile - ona yüklememeliyim. Bu konuda zor yutkunuyorum. Başından beri bize kariyeri hakkındaki lanet gerçeği söyleseydi, bu durumda olmazdık. Ama olurduk. Bunu ihtiyacım olan tüm kanıt olarak kabul ederdim. Kahretsin! Tırnaklarımı kafa derime geçiriyorum. Ben gerçekten lanet bir pisliğim.

Beni affetme ihtimali var mı? Gerçekten öyle umuyorum.

Saat tam 12'de özel jetin yanında bekliyorum, ayaklarımı yere vuruyorum, kollarımı kavuşturmuşum, dakikalar bir kez daha ilerlerken kol saatime bakıyorum. Saat 12:20'de pilot kontrollerine başlamak için hazır bir şekilde geliyor. Onu kabin ekibi yakından takip ediyor. Hepsi de bana pis pis bakıyor. "Günaydın Bay Hamilton," demeleri alışılmadık bir sertlikteydi. Yoksa bu sadece benim hayal gücüm mü?

Onları uçağın içinde takip ediyorum ve omega'ların o tatlı, tatlı bal kokusu beni hemen çarpıyor. O kadar tatlı ki ayaklarım duruyor, vücudum sallanıyor, gözlerim yuvalarında dönüyor ve vücudumdaki tüm kan güneye doğru akıyor.

Fuuuuccckkkkk!

Bu koku!

Çok tatlı. Çok yoğun. Çok canlı. Çok güçlü. Gözlerim açıldı.

Sikim seğiriyor - beynimin hesaplamakta yavaş kaldığı şeyi şimdiden çözmeye çalışıyorum.

Omega kızışıyor.

Ter enseme birikiyor ve omurgamdan aşağı damlıyor.

Sikim sertleşiyor.

Bu uçuş tam bir ızdırap olacak. Gerçek bir ıstırap. Uçağın içinde dolaşan onun sıcak kokusunu içime çekeceğim, içime çekeceğim ve içime çekeceğim, ta ki ben kontrolümü kaybedip lanet olası bir rutinin içine düşene kadar.

Burnuma kadar gelen kokusuyla bir tanesinin içine düşme tehlikem var - ama onun kokusu bana 'Sıcak! Sıcak!' diye bağırırken hiç şansım yok.

Sıcak!

Omega kızışıyor. Kahretsin, çoktan kızışmış olabilir. Tek başına. Acı içinde. Bir alfa olmadan.

Onu tutup sertçe sikecek bir alfa olmadan. Kalçalarını ayırıp amcıyla ziyafet çekecek bir alfa olmadan. Onu sikiyle besleyecek bir alfa olmadan. Onu boşalmaya, boşalmaya ve boşalmaya devam ettirecek bir alfa olmadan.

Onu tutacak ve ona bakacak bir alfa olmadan. Onu besleyecek. Su içtiğinden emin olmak için. Onu güvende tutmak için. Kapısını kırmaya çalışan diğer tüm alfa pisliklerinden güvende.

Siktir, ona ulaşmam lazım. Ona ulaşmalıyım!

Kapıyı çarparak kokpite doğru ilerliyorum.

"Bu lanet şeyi Cardval'a ne kadar çabuk uçurabilirsin? Hemen oraya varmam gerekiyor!"

Pilot terli yüzüme ve vahşi gözlerime bakıyor ve düğmelere basmaya başlıyor, motor kükreyerek canlanıyor.

Dayan, küçük omega. Ben de !

Kalbim saatte bir milyon mil hızla çarparken, tenim terden ıslanmışken, aletim acı verecek kadar sertleşmişken tökezleyerek koltuğuma geri döndüm ve çantamı yanımdaki koltuğa fırlattım.

Bastırıcılarımın olması için dua ediyorum. Bu uçuşu katlanılabilir kılacak bir şey. Çantanın fermuarını çekip içindekileri karıştırırken ellerim titriyor. Yıllardır suppresanlara ihtiyacım olmamıştı. Omegalardan uzak durma anlaşması yaptığımızdan beri. Elim kalemlere, kâğıtlara, bir kitaba, bir su şişesine çarpıyor, sonra plastik bir pakete takılıyor.

Rahatlamış bir şekilde çantadan çıkarıyorum, ancak bir paket ağrı kesici olduğunu fark ettiğimde onu havaya fırlatıyorum.

"Her şey yolunda mı efendim?" diye soruyor kabin ekibinden biri güvenli bir mesafeden temkinli bir şekilde.

"Beni rahat bırakın" diye bağırıyorum ve küçük kadın bir mil kadar havaya zıplayıp diğerleriyle birlikte perdenin arkasına kaçıyor.

Aramaya devam ediyorum. Omega'nın kokusu kapana kısılmış lanet bir arı gibi kafamın etrafında durmadan vızıldıyor, kafatasıma çarpıyor ve başımı döndürüyor.

Ona burada ihtiyacım var. Onun tadına bakmalıyım. İçine batmam lazım. Onu becermeye ihtiyacım var. İhtiyaç, ihtiyaç, ihtiyaç.

Siktir!

Konsantre olmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Burada rutine giremem. Ne olacağını kim bilebilir ki?

O bastırıcılara ihtiyacım var. Bir zamanlar bende de vardı. Çantamdaki her şeyi çıkardım, her fermuarı açtım ve her bölmeyi boşalttım. Hiçbir şey, hiçbir şey. Görünürde hap yok.

Kendimi sandalyeye geri atıyorum, kolçakları o kadar sıkı kavıyorum ki neredeyse eşyaları kıracaktım. Dişlerimi birbirine geçirip o koku ve omega dışında her şeye konsantre olmaya çalışıyorum.

Kahretsin, ama çok tatlı kokuyor. Kahretsin, ama o çok güzeldi.

Zihnim beni parti gecesine geri götürdü. Onu kendime yakın tuttuğum, yumuşak, kıvrımlı vücudunu hissettiğim zamana. Kahretsin, ama bu iyiydi. Zihnim daha fazlasını yapıyor, onu soymaya başlıyor, giydiği o lanet elbiseyi soyuyor ve onu bana sunuyor, çıplak ve ıslak ve ...

Kahretsin! Başımı dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. Seksi değil. Hiç seksi değil.

Onun yerine işimi düşünmeye çalışıyorum. Bunca yıldır benim sığınağım oldu - beni bir omega aramaktan alıkoyan şey. Beni baştan çıkarıcı şeylerden uzak tutan şey.

Evet, işimiz hakkında düşünmem gerekiyor - okuduğum rapor ve son para rakamları hakkında ve-

Koltuğumda doğruldum. Para! Evet, bu. Elimi pantolonumun cebine sokuyorum, dayanılmaz derecede sertleşmiş sikime sürtünürken yüzümü buruşturuyorum ve cüzdanımı çıkarıyorum. Baş aşağı çeviriyorum ve içindekilerin koltuğa yuvarlanmasına izin veriyorum - bozuk paralar, banknotlar, kartvizitler ve evet - oh lanet olsun evet - küçük bir paket hap.

Rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım. Onları elime alıp gözlerime doğru kaldırıyorum. Görüşüm puslu, kenarları bulanık ve doğru düşünmekte zorlanıyorum.

Haplar. Bu hapları almam lazım. İki tane var - ve siktir et - yaklaşık on taneye ihtiyacım var, ama hiç yoktan iyidir. Hiç yoktan çok çok çok daha iyi.

İki hapyı da, paketin yıllarca kullanılmadan cüzdanımda durmasından dolayı yıpranmış olan gümüş filmden geçirip doğrudan ağzıma atıyorum. Dilimin üzerinde eriyorlar ve hemen biraz rahatlama hissediyorum - çok az ama en azından bir şey.

Görüşüm odaklanıyor, kalp atışlarım yavaşlıyor, düşüncelerim berraklaşıyor. Hâlâ kaya gibi sertim, sikim acıyla zonkluyor ama buna dayanabilirim, onunla birlikte olana, onu azdırana, sikene, düğümleyene kadar dayanabilirim.

Dişlerimin arasından hava üflüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sadece birkaç saat uzaktayız, sonra kızgınlığa düşmekte ve omega'yı kızgınlığı boyunca becermekte özgürüm.

Cruise

Karnımdaki bağ soğuk. Bir duvar ördü, tıpkı benim yaptığım gibi ve ben ona nüfuz edemiyorum, duygularını hissedemiyorum, düşüncelerini okuyamıyorum. Bunun zor olacağını biliyordum - bir uzvu kesmek gibi - ama *bu kadar* zor, *bu kadar* acı verici olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Ya da belki ben istedim. Belki de tüm bu acıyı ve sefaleti hissetmek istiyordum, belki de tüm şiddetini hissetmek istiyordum.

Yatağıma uzanıp tavana bakıyorum, hareket edemiyorum - acı çok fazla, çok yoğun - ve geçen sefer de böyle bir yatakta yattığımı, tavana baktığımı, kalbimin kırıldığına inandığımı hatırlıyorum.

Şimdi fark ediyorum ki o hiçbir şeydi, bununla kıyaslanamaz bile. O kalp kırıklığı değildi, o biraz kırılmış gurur ve incinmiş duygulardı. Hayır, bu kalp kırıklığı. Yıkıldım. Kurduğum tüm o hayaller, hayal etmeye başladığım o gelecek, kendimi inandırdığım o aşk, etrafımda paramparça oldu ve parçaları beni bir milyon bıçak gibi kesti. Muhtemelen kendi kanımla dolu bir havuzda yatıyorumdur.

Gözlerimi kapatıyorum ve çok uzaklarda bir yerde, yatak odasının kapısının açıldığını ve birinin odanın öbür ucuna doğru yürüdüğünü duyuyorum. Burnum bana Declan diyor ve kaybolan kokuyu düşünmemeye çalışıyorum. O bal kokusu.

O koku ki, onu düşünmek bile mahvolmuş kalbimin umutla daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

"Cruise?" Cevap vermedim. Vücudumdaki hiçbir kası hareket ettiremiyorum ve zaten söyleyecek bir şeyim de yok. "Bir şeyler yemek ister misin dostum? 24 saatten fazla oldu."

Öyle mi oldu? O 24 saatten fazla oldu, arabaya binişini ve kapanan kapıların ardında kayboluşunu izlediğimden beri, kalbimdeki her şey onu durdurmam için çığlık atıyor. Ama yapamadım. Bu gerçek değildi.

Hepsi numaraydı. Beni sevmiyor, beni istemiyor. Hiçbir zaman da istemedi. Ve ben de onun böyle bir şey yaptığını düşünerek kendimi kandırdığım için aptalın tekiydim. "Biliyorum..." Declan'ın sesi titriyor ve hızla yutkunduğunu duyuyorum-

ly. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Gerçekten zor. Harap olduğunu biliyorum, dostum - hepimiz öyleyiz. Ama yemek yemelisin!"

Yıkılmış mı? *Yıkılmış!* Hiçbir fikri yok. Bu yıkımdan daha fazlası. Bu bir yok oluş. Ve o anlamıyor. Nasıl anlayabilir ki? Dışlerinin onun boğazında iz bırakmasının, onu bağ aracılığıyla hissetmenin, onun benim olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyor - ne kadar kısa süreliğine, ne kadar sahte olursa olsun. Bana gerçekmiş gibi geldi - o kadar gerçektir ki.

Yatak odasına daha fazla ayak sesi duyuyorum. Bu sefer Jonah.

Bu sefaletin puslu havasında bile kokularının düz notalarını, seslerinin sönük tonunu fark ediyorum.

Declan'ın yanındaki yatağın yanında durur. "Konuşuyor mu?" Jonah sorar.

"Hayır."

"Sence bizi duyabiliyor mudur?"

"Bilmiyorum dostum," diyor Declan bıkkınlıkla. "Ne yapacağız? Onu burada açlıktan ölmeye terk edemeyiz!"

"Belki de bir doktor çağırmalıyız. Güvendiğimiz birini."

"Sence kalp kırıklığı için bir ilaç var mıdır Jonah?" Declan tersler.

"Hayır," diyor Jonah sessizce. "Ama belki yardımcı olabilirler. Onu canlandıracak bir şeyler verin."

"Jonah," diyor Declan duyguyla, "onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Ne zaman bile-"

"Biliyorum. Declan, biliyorum." Sessizlik var ve kendi ağır nefesim kulaklarımda çok yüksek. "Biz doğru olanı yaptık, değil mi? O düşündüğümüz kişi değildi. Bizi kandırdı - hepimizi kandırdı."

"Bilmiyorum. Çünkü sahte olsa da gerçek gibiydi, değil mi? İşte bu yüzden bu kadar acıtıyor."

Üçümüz de bu gerçeğin içinde debelenirken daha fazla sessizlik oluyor.

Sonunda Declan mırıldanıyor.

"Avukatlarla henüz konuşmadınız mı, şu konuda..." Declan daha önce yaptığı gibi yine yutkunuyor, sanki kelimeler boğazına takılmış gibi.

"Henüz değil." Jonah'nın yüzünü ovuşturduğunu duyuyorum. "Yapmam gerektiğini biliyorum. Kaçınılmaz olanı uzattığımı biliyorum ama bu kararı vermek için kendimi zorluyorum."

"Çünkü bu son demek Jonah ve bu yutulması zor bir hap."

"Ama bu iş uzadıkça..." Sesini fısıltıya kadar alçaltıyor. "Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bağla birlikte."

"Acı," diyor Declan.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Ve bir süre hepimiz sessiz kaldık, perdeler hışırdıyor ve uzaktaki havuzun uğultusu tek ses.

"İşe geri dönmek zorundayız," diye fısıldıyor Jonah, "yüzümüzü göstermeliyiz. Eğer çok uzun süre ortalıkta görünmezsek, dedikoduları tetikleriz."

"Tamam," diyor Declan, "sadece... bugün değil, tamam mı? Henüz değil." "Cruise?" Jonah eğilip kulağıma doğru konuşarak şöyle dedi Komadayım. Öyle miyim? Gerçekten burada olduğumdan emin değilim, çünkü o gidince eksik kaldım. Bir hayalet, bir kabuk gibi hissediyorum. Jonah omzumu sıktı. "Biz senin için buradayız. Bunun hakkında konuşmak istersen-"

"Ya da havalandır. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa yüzüme milyonlarca kez vurabilirsin!" Declan ekliyor.

"Yardım etmek için her şeyi yaparım," diyor Jonah. "Ne istersen."

Ama tek istediğim o. Yanımda yatması, güzel başını kalbimin üzerine koyması ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi.

Sürü arkadaşlarımın odadan çıktığını duyuyorum ve zayıf, zavallı ve saf olduğum için bağın içinden ona tekrar uzanıyorum, o soğuk taş duvarla yüzüncü kez karşılaşıyorum.

Ne yaptığını merak ediyorum. Arkadaşlarıyla bizim ne kadar zavallı ve aptal olduğumuz hakkında gülüyor. Hayatının gerçek aşkıyla buluşuyor. Şimdiden bir sonraki eylemini planlıyor.

Yoksa o da benim gibi mutsuz mu? Giderken mutsuz görünüyordu. Kalbi kırık görünüyordu.

Ama o rol yapıyordu, kendime hatırlatıyorum.

Hepsi oyunculuktu. Oyunculuk, oyunculuk, oyunculuk.

Birlikte geçirdiğimiz her anı farklı bir açıdan, yeni bir mercekten anlatmaya çalışıyorum. Kaçırdığım tüm ipuçlarını, ikiyüzlü davrandığına dair tüm ipuçlarını gördüğüm bir mercek. Hiçbirini göremedim. Bir tane bile. Ve acı beni tekrar sarıyor.

Kent

Ellerini yüzümün önünde tutuyorum ve avucumun içine nefes veriyorum. Güzelce kokladım. Güzel kokuyor. Gömleğimin yakasını düzeltiyorum, parmağımı saçlarımda gezdiriyorum ve sonra bir nefes çekerek kapıyı çalıyorum.

Son birkaç saattir omega'nın kokusunu içime çeke çeke bir rutinin eşiğindeydim, ama iner inmez içtiğim bir şişe bastırıcı ve temiz hava beni biraz daha sakinleştirdi - ya da en azından aletim sakinleşti. Kalbim ve zihnim hala omega'nın burada, kapının hemen arkasında ve tatlı, tatlı bir sıcaklıkta olduğu bilgisiyle saatte bir milyon mil hızla yarışıyor.

Zihnim lağım çukuru gibi olabilir ama en azından saygın görünüyorum ve Avery'nin ailesiyle tanışma ihtimalimin yüksek olduğunu düşünürsek bu iyi bir şey.

Kendime sakin olmamı söyleyip parmaklarımı kaldırıyorum ve kapıya vuruyorum. Üç yataklı küçük evin içinden bir sürü gürültü geliyor ama kimse kapıyı açmıyor. Kapıyı tekrar çalıyorum, bu sefer daha sert ve biraz da sabırsızlıkla.

Sonra geri adım atıyorum, başımı geriye doğru eğiyorum ve bir sonraki kattaki yatak odasının pencerelerine bakıyorum. Onlardan birinde mi? Bir yuvaya kıvrılmış, yalnız ve acı içinde mi? Ya da yalnız değil ve bir pislik tarafından hırpalanıyor mu?

Kapı nihayet açıldığında, ağırlığımı taşıyıp taşıyamayacağını hesaplayarak tahliye borusunu inceliyorum.

Leopar derisinden bir salon takımı ve pembe tüylü terlikler giymiş yaşlı bir kadın kapıda duruyor. Yüzü tamamen makyajlıdır ve kızıl saçları başının etrafında kıvrılmıştır.

"Evet?" diyor, sonra gözlerini kısıyor ve iki eliyle kapıyı kavriyor. "Kapı eşiğinde hiçbir şey satın almayız."

"Hiçbir şey satmıyorum."

"Şey, ikinci gelişi duymakla ilgilenmiyorum, e- ther," diye tersliyor.

"Ben Yehova şahidi değilim."

"Ne oldu o zaman? Küçük bir sorunumuz var ve zamanım yok-"

"Bir durum mu var?" Başımı geriye doğru sallıyorum ve tekrar pencerelere bakıyorum.

"Bir teslimatınız mı var?"

"Avery ile konuşmaya geldim."

Kapı aralığından şiddetli bir hırlama sesi geliyor ve bakışlarımı telaşla kadına çeviriyorum. Kapıyı geri itti ve bana doğru agresif bir adım atarak keskin görünümlü işaret parmağını yüzüme doğru doğrulttu.

"Oh, şimdi seni tanıdım. Zavallı kızımı kullanan ve istismar eden o genç adamlardan birisin."

Avery'nin evinde ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Ateşinin sancıları içinde kaybolmuş bir omega - muhtemelen onu elde etmem için bana yalvarabilecek, beni kollarını açarak karşılayacak bir omega.

Ya da belki özrümü kabul etmesi için biraz ikna edilmesi gereken çok kızgın, çok incinmiş bir omega.

Bulldog gibi bir anne beklemiyordum.

"Avery ile konuşmaya, özür dilemeye geldim, bazı şeyler oldu-"

Kadın arkasını dönüyor ve çığlık atarak eve geri dönüyor, "Tony! Tony! Tony! Hamilton alfalarından biri Avery'yi görmek istiyor."

Sonra bir baktım, küçük bir boğa gibi yapılı bir adam evden çıkıp bana doğru geliyor, Avery'nin arkadaşı Jacks çaresizce onun koluna yapışmış.

"Kent!" diyor beni gördüğünde büyük bir şaşkınlıkla.

"Bu onlardan biri mi, Jacks?" diye homurdanıyor Tony denen adam, kadının elinden kurtulmaya çalışırken.

"Bu Kent, Tony, Hamilton sürüsünden." "Seni küçük parça-"

Adam kolunu çekip kurtardı ve bana bir yumruk attı. Geriye doğru eğildim ve yumruğu burnumu kıl payı sıyırdı.

"Tony!" Jacks bağılıyor, "Ona vurmak işe yaramayacak!"

"Kesinlikle öyle olacak!" diyor yaşlı kadın, "hadi Tony, vur ona bir tane!"

"Tony! Brenda! Şiddet hepimizin başını belaya sokacak. Bu adamın ne kadar parası olduğunu biliyor musun? Tony'ye saldırıdan dava açacak kaç tane avukatı var?"

"Peki ya benim zavallı kızım?" Avery'nin annesi duygulanarak ağlar. "Kalbi kırık. O kadar kalbi kırık ki kendi annesiyle bile konuşmuyor. Yıkılmış. Tek başına acı ve sefalet içinde kıvranıyor." Burnunu çekiyor ve adamın gözleri bana dikilirken parmağını tekrar bana doğru uzatıyor. "Ve boğazında da çirkin bir yara iziyle! Bu da başka hiçbir alfanın onu asla ama asla alamayacağı anlamına geliyor."

"Brenda!" Jacks telaşla söylüyor. Ama omuzlarımın utançla çökmesine engel olamıyorum.

"Hayır Jacks, bu doğru," diye devam ediyor. "Avery'nin tazminatı nerede? Belki de asıl dava açması gereken bu ailedir. .. için..."

"İhlaller," diye homurdanıyor adam, Jacks'in şimdi etrafına kilitlediği koluna karşı mücadele ediyor.

"Aynen öyle!"

Hepsine bakıyorum, Avery ile konuşmaya nasıl geldiğimi ve şimdi kendimi nasıl bir mali anlaşma tartışmasının içinde bulduğumu merak ediyorum.

"Lütfen Avery ile konuşabilir miyim?" Başka biri evden çıkıp bahçe yoluna girdiğinde tekrar soruyorum. Bu kez bir kadın - bir omega - Avery'den biraz daha yaşlı ve ona çok benziyor. Kokusu farklı olsa da, yağmur sonrası çiçekler gibi yanlıştır, o tatlı baldan yoksundur.

"Neler oluyor?" diye sorarken annesinin kızarmış yüzünü, Jacks ile babasının boğuşmasını ve beni görüyor.

"Ben Kent Hamilton," diyorum ona, "Avery ile konuşmaya geldim." Kaşlarını çatıyor ve gözleri sertleşiyor. "Ne hakkında?"

"BEN... BEN..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bu konuşmayı Avery ile yapmam gerekiyordu, ailesinin yarısıyla değil.

"Eğer fesihler ve tahvillerin kaldırılması hakkında konuşmaya geldiyseniz, şu an iyi bir zaman değil," diye tısladı Jacks sıkılmış dişlerinin arasından.

Avery'nin babasını kontrol altında tutmak için mücadele ediyor.

"Fesihler?! Senet iptalleri mi?!" Avery'nin annesi soluk soluğa, elleri yüzüne doğru uçuyor.

"Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun?" Avery'nin kız kardeşi soruyor, hiddetli gözleri yaşlarla doluyor.

"Ben ... bu değil ... lütfen, lütfen onunla konuşabilir miyim? Bunların hepsi büyük bir hata. Devasa bir yanlış anlaşılma."

"Bir hata mı?" Jacks tükürüyor, sonunda Avery'nin babasını serbest bırakıyor ve o da bana tekrar saldırıyor. Eğildim. "Yanlış anlaşılma mı? Kalbini kırdınız, eşyalarını topladınız ve onu gönderdiniz. Hepiniz bir avuç dev dev-"

Başka bir yumruktan kaçıyorum.

"Şerefsizler!" Avery'nin annesi, tam da babası karnımın derinliklerine bir yumruk indirirken söylüyor.

"Oof!" Diyorum, ikiye bükülüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Alfa içgüdülerim karşılık vermemi istiyor. Bu adamdan daha genç ve güçlüyüm ama nedense Avery'nin babasını dövmenin bana onun gözünde bir şey kazandıracağından şüpheliyim.

"Anne!" diyor kız kardeşi.

"Bu doğru Isla, onlar . mazur gör." Bir yumruk daha yanağıma iniyor ve çatladığını duyuyorum. "Baba!"

"Üzgünüm aşkım. Bunun dava edilebileceğim ve evi kaybedebileceğim anlamına geldiğini biliyorum ama Tanrı yardımcım olsun, o bunu hak etti."

"Hmmm," diyor kız kardeş, aynı fikirdeymiş gibi.

"Buraya... özür dilemeye... geldim," diye soluk soluğa kaldım, nefesim kesilmişti.

"Gerçekten mi?" Avery'nin kız kardeşi soruyor, gözleri öfke ve gözyaşlarının yanı sıra şüpheyle de dolu.

"Söylediklerinin tek kelimesine bile kulak asma," diyor annesi ona, "onlar açıkça genç masum kızlardan faydalanan bir avuç işbirlikçi ikiyüzlü puşt."

"Lütfen!" Kekeliyorum.

Kız kardeşi Jacks'e doğru bakıyor ve biliyorum ki o kız şeyini yapıyorlar, bir şekilde kelimeleri kullanmadan iletişim kuruyorlar.

Kız kardeş sonunda başını sallar. "Tamam, soracağım ama seni görmek isteyeceğini sanmıyorum."

Kız kardeş içeri girerken pencereye baktım ve annem bana tekrar ne kadar iğrenç ve korkunç olduğumu bağırmaya başladı.

Bir avukatla evli olan arkadaşı Janet'i arayacağını ve sonra da poliste çalışan kuzeni Bob'u arayacağını söyledi.

"Tony!" Jacks sertçe, "Brenda'yı içeri götür." dedi.

Parmak eklemlerini ovuşturan Tony bana tehditkâr bir ifadeyle bakıyor, sonra sert bir kolla karısının omuzlarına sarılıyor ve karım bana bağırıp çağırmaya devam ederken onu bir şekilde içeri sürüklüyor.

"Normalde böyle değildirler. Genelde çok tatlı ve misafirperverler ama biliyorsun, bunu hak ettin. Aslında, Avery'ye seni bir daha görürsem taşaklarını koparacağıma söz verdim."

Kendimi ayağa sürüklüyorum, morarmış yanağımı ovuyorum. "Taşaklarıma yaklaşamazsın."

Jacks 'beni durdurmaya çalış' dercesine kaşlarını kaldırıyor ve ben de taktik değiştirmeye karar veriyorum.

"Avery'nin kızgınlığı mı var?"

Jacks gözlerini kısar. "Ahhh, demek bu yüzden buradasın? Özür dilemekle alakası yok!"

"Hayır!" Ellerimi havada sallayarak "Hayır!" diyorum. Nasıl oldu da bu işi bu kadar berbat edebildim? Milyarlarca dolarlık anlaşmalar yaptım, kongre tarafından sorguya çekildim, birkaç mahkeme davasıyla uğraştım. Ama bu? "Hiçbir fikrim yoktu. Zaten buraya geliyordum ama uçağa onun kokusunu aldım."

"Buraya doğru gittiğinden emin misin? Başka bir yere giderken o kokuyu alıp yoldan sapmaya karar vermediğinden emin misin?"

"Kaptana sorabilirsiniz."

"Maaşını sen ödüyorsun."

"Uçuş programında belgelenecek." "Sen gerçekten bir bok parçasısın."

Evin bakıcısı tarafından mükemmel bir şekilde cilalanmış ayakkabılarıma bakıyorum ve bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Çünkü bu doğru, değil mi? Ben . Her zaman öyleydim. Ve bunu hep biliyordum. Gerçek şu ki, sürümün gerçeği keşfedeceği, beni gerçekte olduğum gibi göreceği ve beni kovacağı o anı bekliyordum, bekliyordum. Görünüşe göre o an gerçekten geldi.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, kız kardeşimin ayak seslerini duyduğumda bakışlarımı kaldırıyorum.

"Seni görmek istemiyor," diyor kararlı bir şekilde.

Tartışmaya zahmet etmiyorum. Bir anlamı yok. Neden benim gibi bir pislikle konuşmak istesin ki?

"Sorduğunuz için teşekkür ederim. Lütfen ona bir mesaj iletir misiniz?"

"Sanmıyorum-"

"Ne oldu?" Jacks sorar.

"Ona üzgün olduğumu söyler misin? Hatalı olduğumu. Çok yanıldığımı. Ona güvenmem gerektiğini. Ona inanmalıydım. Ve her şeyi berbat ettiğim için çok üzgünüm."

"Sadece üzgün olduğunu söylemenin yeterli olmadığını biliyorsun," diyor kız kardeşi, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"I ..."

"Ciddi olmalısın. Bunu göstermelisin."

A çok
BİR ŞEKİLDE ertesi günkü ateşimi atlattım. Bilmiyorum.
Bu benim hayal gücüm ya da bu kalp kırıklığının ek acısı, ama çok
daha kötü, öncekilerden milyonlarca kat daha acı verici ve dayanılmaz
görünüyor.

Sonunda ateşim düştüğünde ve acı ayaklarımın üzerine
yuvarlanabileceğim kadar azaldığında, aynaya doğru tkezliyorum ve
yansımama bakıyorum. Yüzüm solgun ama bir o kadar da kırmızı ve
lekeli, kan çanağına dönmüş gözlerimin altında koyu gölgeler var ve
vücudumun her yerinde derimi tırmalayıp çizdiğim kırmızı yaralar var,
bazıları kanıyor. Saçlarım başımın etrafında karmakarışık ve
yanaklarım çukurlaşmış durumda.

"Ne kadar da çekici görünüyorsun," diyorum yansımama, arkamı
dönmeden önce. İlk başta aşk ve bir eş bulma şansım hiç bu kadar
yüksek olmamıştı. Şimdi şansım çok az, özellikle de yürüyen ölülerin
kart sahibi bir yesi gibi grnyorsam.

Her nasılsa, ş anda, kendimi umursamaya ikna edemiyorum.
Başka erkekleri ya da başka ilişkileri düşünmek beni fiziksel olarak
hasta hissettiriyor. Ellerin vücudumda olması fikri beni ürpertiyor.
Bunun ateşimin garip bir şekilde düşmesi olduğunu sanıyordum ama
belli ki burada kalmaya devam edecek bir his.

Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir. Öngörülebilir bir gelecek için erkeklerden uzak durmak, kendime odaklanmak çok daha iyi bir plan olabilir.

Kapımı gıcırdatarak açtım ve koridora baktım. Etrafın temiz olduğunu görünce, kimse bana saldırmadan önce banyoya koşuyorum. Dünyayla ve insanlarla -özellikle de annemle- yüzleşmeden önce duş almam ve ardından cehennemin derinliklerinden daha koyu bir kahve içmem gerekiyor.

Duşun altında terden ve kayganlıktan arınıyor, vücudumu daha fazla yara izi oluşmaması için sabunluyorum. Sonra büyük, kabarık bir havluyla kuruluyor, vücut kremine bulanıyor, temiz bir çift pijama giyiyor ve kendimi çelikleştirerek aşıya iniyorum.

Mutfakta sadece babamı buluyorum, sargılı eliyle gazetenin sayfalarını çeviriyor. İçeri girdiğimde gazeteyi indiriyor ve gözleri beni neredeyse yeniden hıçkırmama neden olacak bir sempatiyle tarıyor. Tanrım, son birkaç gündür hayatımda hiç olmadığı kadar çok ağladım. Cidden susuz kalmış olmalıyım.

Sandalyesini geriye itiyor ve gelip beni o kocaman ayı kucaklamalarından biriyle sarıyor. Ne olursa olsun, her şekilde beni biraz daha iyi hissettiren sarılmalardan.

"Nasılsın şekerparem?" diye soruyor bana, başımın tepesini öperek. "Aç mısın? Annen sana kek pişirdi."

Tezgâhtan bir kutu alıyor ve bana uzatıyor. Üç tane alıyorum ve mutfak masasına oturuyorum.

"Başka neye ihtiyacın var?"

"Kahve," diye , "bolca kahve ve ayrıca bolca su."

"Hemen geliyor. Yumurta ister misin? Sana omlet pişirebilirim?"

Bütün bir brownie parçasını ağzıma tıktırıp çiğnerken başımı sallıyorum. Ekstra yapışkan, tam sevdiğim gibi.

Babam kahve makinesini açıp musluğu çalıştırıyor, uzun bir bardağı doldurup önümdeki masaya koyduktan sonra dolaptan bir tava çıkarıyor.

"Elini nasıl incittin?" Ona sordum.

"Ahh," diyor, buzdolabından bir kutu yumurta getiriyor ve kabuklarından birini başımın tepesine doğru kırıyor. Ona gülümsüyorum ve o da başımı ikinci kez öpüyor. "Yumruğum, kapımı çalan alfayla bir değişim geçirdi."

"Ne?" Neredeyse brownie'mde boğuluyordum.

"Yumruğum-"

"Seni ilk seferinde duydum. Kent'e mi vurdun?! O senin iki kadın!"
Babam göğsünü kabarttı. "Öyle değil."

"Ama senin yarı yaşında."

"Ve kızıma haksızlık eden dev bir pislik. İş o noktaya gelirse, onun kışını tekmelemek için benim motivasyonum, onun benimkini tekmelemek için olduğundan çok daha fazla!"

"Ama parası var, çok parası ve çok ama çok avukatı var." "Jacks de öyle dedi."

"Şey, o haklı," diyorum bir yudum su alarak. "Kent ciddi bir pislik. Eğer onun güzel yüzüne zarar verdiysen seni dava etmekten çekinmeyecektir."

Babam homurdanıyor. "Bana o kadar da güzel görünmedi. Aslında oldukça sıradan görünüyordu." Yumurta karışımına bir çırpma teli daldırıyor ve çırpma başlıyor.

"Hmm," diyorum. "Yani... Jacks sana her şeyi anlattı mı?"

"Evet," diyor, yumurtayı tavaya döküyor ve ardından bana bir fincan kahve dolduruyor. Bana uzatıyor, sonra başımı hafifçe yana eğip boğazımdaki ısırik izini incelemek için duraklıyor.

"Onlara dava açması gereken biziz." Dedi. "Annenin yapmak istediği de bu."

Yaltaklanıyorum. "Lütfen baba, hayır. Tüm bu olanları unutmak istiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve yumurtalarına geri dönüyor. "Boynunda o ısırik izi ve karnında bir bağ varken bunu yapmak biraz zor, Avery."

"Görünüşe göre bunu tersine çevirmenin yolları var."

Babamın elindeki tahta kaşığın çatladığını ve kulaklarının uçlarının kızardığını duyuyorum. "Belki de Rockview'e giden uçağa yetişmeliyim."

"Baba," diye yalvarıyorum ve sert omuzları yenilgiyle çöküyor.

"Avery," diyor bana dönerek, "eğer benden o alfa sürüsünü erkenden mezara koymamı isteseydin, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Sen ve kız kardeşin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum baba. Ama yapmanı istemiyorum. Bana sadece yumurta yapmanı ve sarılmanı tercih ederim."

"Belki de en iyisi budur," diyor, sertleşmiş elinin parmaklarını oynatarak.

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum, kafein kan akışıma karışırken gözlerim kapanıyor. "Tanrım, bu çok güzel."

Kimse babam gibi kahve ya da yumurta yapamaz. Bir tabak yumurtayı çatalla birlikte önüme bırakıyor ve o karşımdaki koltuğa otururken ben de yumurtanın tadına bakıyorum.

"İşler yolunda gitmediği için çok üzgünüm, şekerparem. Jacks onları gerçekten sevdiğini söyledi."

Yemeyi bırakıyorum, çatalım havada asılı kalıyor ve babama bakıyorum.

"Ben de öyle sanıyordum. Ta ki gerçekte neye benzediklerini öğrenene kadar." "Belki de şanslı bir kaçıştı." Bu sözlerin bir yankısı

Cruise'un bana söyledikleri kalbime saplandı.

"Bunu neden söyledin?"

"Hamile kalabilirdin Avery ve çok daha kötü bir durumda olabilirdin." Kaşları çatıldı. "Hamile değilsin, değil mi?"

"Baba, senin iki kızın var. Biyolojinin nasıl işlediğini bildiğini varsayıyorum."

"Ahhh yani onlarla yatmıyordun." Sandalyesinde geriye doğru yığılıyor, yüzünü bir rahatlama kaplıyor. Bu mutlu cehalet anını mahvetmemek için neredeyse kendimi zor tutuyorum ama eninde sonunda ortaya çıkacaktır, özellikle de Jacks etraftayken.

"Hayır, biz mmhjhmmh'ydik," diye mırıldanıyorum omletime doğru, bakışlarımı ondan kaçırarak. "Ama ben kıızımadan önce ayrıldım. Yani bebek yok. Zaten doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Evet, evet," diyor babam elini sallayarak, kulakları yine yanıyor.

Yumurtalarımı bitirdim ve kahvemi alıp arkama yaslandım. Yemek ve kafein sayesinde kendimi daha insani hissetmeye başlıyorum. Bir brownie daha alıyorum.

Babam bana "Peki o pislik kendi adına ne söyledi?" diye soruyor. "Madem bitti, neden buraya kadar geldi?"

"Bilmiyorum. Özür dilemek için falan." Yüzümü buruşturdum. Isla bana geldiğini, tuhaf bir mesaj ilettiğini söyledi ama her şeyin belirsiz ve puslu olduğu, ateşimin en yüksek olduğu zamandı. Hiçbir şeyi tam olarak hatırlayamıyorum.

"Özür mü?!" diye alay etti babam. "Onu çok daha fazla üzmelidim."

"Yanlış anlamış olmalıyım. Muhtemelen evliliğin feshi gibi boktan bir şey için buradaydı."

"Bir evliliği feshedebilir misiniz-" "Baba!" Dedim.

"Üzgünüm, şekerim."

Parmak uçlarımdaki çikolatayı yalıyorum. "Neden özür dilemek için burada olsun ki?"

"Ne kadar aşağılık biri olduğunu fark ettiği için mi?"

Şimdi alay ediyorum. "Güven bana, hayır. O alfalar kibirli, domuz kafalı ve aptal pislikler - gerçekten aptal pislikler."

"Ama zengin pislikler," diyor annem mutfağa girip masanın etrafına otururken. "Janice'in kocası Mike'la konuştum bile - kendisi avukat. Araba kazaları konusunda uzman ama bir davamız olduğunu düşünüyor."

"Ortada bir dava yok," diyorum açıkça. "Pack Hamilton'a dava açmayacağız. Bize karşı dava açmalarını ve evimizi kaybetmemizi istemiyorsak tabii."

"Peki hangi gerekçeyle karşı dava açabilirler?" diyor annem öfkeli bir şekilde.

"Bir şeyler bulurlar. Zengin insanlar her zaman bulur."

Annem bir brownie alıyor ve parçalara ayırmaya başlıyor. "Ne kadar da kaçırılmış bir fırsat," diye . "Çok zalimce davranıldı." Yanağımı okşuyor.

"Sanırım gidip giyineceğim," diyorum. Şu anda annemle başa çıkabileceğimden emin değilim. Ancak ben kaçamadan beni kucaklıyor.

"Zavallı bebeğim, iyi misin?"

"Evet," diyorum yalan söyleyerek. "İyi olacağım." Annemin omzunun üzerinden babamın bakışlarını yakalıyorum ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Bir brownie daha istemediğine emin misin?"

"Hayır, tıka basa doydum anne, gerçekten."

"Akşam yemeği için sana en sevdiğin lazanyayı yapacağım, ardından da bol bol dondurma yiyeceksin."

"Teşekkürler anne," diyorum, kaçtığım için kendimi biraz suçlu hissederek. "Ama ben gidip giyineceğim ve odamı düzenleyeceğim."

"Yıkamam için bana çarşaflarını getir, tatlım."

"Onları kendim yaparım," diyorum, annemin kaygan çarşaflarını temizleme fikri yüzümü buruşturarak. Ölmeyi tercih ederim.

Odamın güvenliğinde Jacks'e mesaj atıyorum ve ona yaşayanlar diyarına haber veriyorum. Yatağı sıyırıp, çarşafları değiştirip odayı havalandırdığımda Jacks kapımı çalıyor ve gözleri kapalı bir şekilde kafasını odamdan içeri sokuyor.

"İçeri girmek güvenli mi?" diye soruyor. Bir keresinde sıcakta kapımı açmak gibi bir hata yaptı ve beni fazladan düğümlenmiş bir

Parlak dildo. Bu, hakkında konuşmadığımız birkaç şeyden biri.

"Güvenli," diyorum ona, yatağa uzanarak.

Jacks bana katılıyor, ellerimi ellerinin arasına alıyor ve yüzümü inceliyor. "Bok gibi görünüyorsun," diyor.

"Teşekkürler."

"Bok gibi mi hissediyorsun?" diye soruyor başını bir yana eğerek. "Yani, düne göre çok daha iyi hissediyorum ama..." İç çekiyorum.

"İhtiyacın olan giyinip kuşanmak, bir ton makyaj yapmak," diyor yüzüme bakarak, "ve Farwich'teki şu yeni barda hastalıklı horoz kuyruklarıyla sarhoş olmaya gideceğiz."

"Bilmiyorum, Jacks, bu karmaşanın içine en başta sarhoş olarak düştüm."

"Hayır, çünkü bensiz içmeye gittin. Tek başına dolaştığında başını hep belaya sokuyorsun."

"asızım," diye karşı çıkıyorum. "Ve bir işim yok."

"İşim yok da ne demek? Bill'in yerinde garsonluk işin var."

"İki haftadır işe gitmiyorum. Kovulduğuma eminim."

"Şaka mı yapıyorsun? Tüm yemekleri zehirleyebilir, kasadaki tüm parayı çalabilir ve lokantadaki tüm camları kırabilirsin ve Bill seni kovmaz."

"Gerçekçi ol, Jacks."

"Gerçekçi oluyorum, Avery Loren. Bill ve Flora seni seviyor. Bütün gün lokantalarında oturup kahve içmen için sana para bile verirler."

"Abartıyorsun." Yatağa uzandım.

"Olabilir. Sadece hâlâ işin olduğunu söylüyorum... eğer istiyorsan." Başımı kaldırdım ve arkadaşıma baktım.

"Bununla ne demek istiyorsun, Jacks?"

"Avery," diyor Jacks, "seni sevdiğimi biliyorsun..."

Başımı tekrar yatağa bırakıyorum. "Oh hayır. Bunu duymak istiyor muyum?"

"Belki de değil," diyerek bacağıma okşuyor, "ama sanırım bunu her halükarda söylemem gerekiyor. Sanırım bunu uzun zaman önce söylemeliydim."

"Ne dedin, Jacks?"

"Seni Rockview'de görmek - ne kadar mutlu olduğunu görmek-" Gözlerimi kapatıyorum. "Jacks," diye fısıldıyorum.

"Bekle, Avery, sadece beni dinle." Havayı üflüyor. "Seni bu kadar mutlu görmek, uzun zamandır seni bu kadar mutlu görmediğimi fark etmemi sağladı."

Uzun zamandır. Uzun zamandır mutlu olduğunu sanmıyorum. Oyunculuğu bıraktığından beri."

Gözlerimi açıyorum ve tam karşıma bakıyorum. O cehennem sıcaklığı boyunca baktığım tavana. Birinin tavandan benim kadar nefret etmesi garip mi? Belki de onu boyarım - yıldızlarla ve galaksilerle ve-

"Avery, beni duydun mu?"

"Oyunculuğa geri dönemem, Jacks."

"Bence başına gelenlerin seni yapmayı sevdiğin şeyden, o hayalden mahrum bırakmasına izin vermemelisin" diyor sessizce. Çünkü o benim en iyi arkadaşım ve bu sözleri duymanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor. Zaten acı çektiğimi biliyor ve beni daha fazla incitmek istemiyor.

"Jacks..." Tekrar fısıldıyorum, sesimdeki acı açıkça belli oluyor.

"Üzgünüm Avery, ama bazen gerçeği duymamız gerekir ve bazen bu gerçek canımızı yakar."

Declan

MUTFAKTAYIM, üzüntülerimi bir şişe viskiyle boğuyorum. Ben günün çoğunda buradaydım. Bir ara kahya içeri girdi, bana şöyle bir baktı ve tekrar dışarı çıktı. Bir ya da iki saat sonra aşçı Freddricho ve bahçıvan Miranda ile birlikte yeniden ortaya çıktı. Kapıda birkaç saniye fısıldaştılar, sonra benimle tek kelime konuşmadan tekrar gittiler. Bunun dışında kimseyi görmedim. Max kendini spor salonuna kilitlemiş, tüm öfkesini ve kalp kırıklığını spor aletlerinden çıkarıyor, Jonah ise kütüphaneye kapanmış, muhtemelen trajik romanlar okuyor ve hüngür hüngür ağlıyor. Kent kim bilir nerede ve Cruise hâlâ yatağından çıkmadı.

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum, başımı geriye doğru eğiyorum ve boş olduğunu görüyorum. Küfrediyorum ve bardağı tekrar tezgâha çarparak şişeyi ters çeviriyorum, bardağın içine güzel bir sıçrama oluyor, tezgâha da güzel bir sıçrama. Tekrar küfrediyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Bugün bunlardan o kadar çok içtim ki, likör artık boğazımın arkasını yakmıyor ve görüşüm kesinlikle tehlikeye girdi. Dökülenlere gözlerimi kısarak bakıyorum ve gömleğimin koluyla silmeye çalışıyorum.

Ön kapı gümbürdeyerek açılıyor ve bir dakika sonra Kent yığılmış bir şekilde içeri giriyor. Gözlerimi kısarak baktım. Her zamanki havasından eser yok-

ger, güven ya da alfa duruşu. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, dayak yemiş bir köpeğe benziyor. Aslında, gerçekten de dayak yemiş gibi görünüyor. Yanağında bir çürük var.

"Sakın söyleme," diyorum, sesim kulağıma bulanık geliyor. "Toplantı iyi geçmedi."

"Ne?" Kent dolabı açıp kendi bardağına uzanırken mırıldanıyor.

"Toplantının iyi geçmediğini varsayıyorum."

Yanımdaki bar taburesine çöktü ve bardağına birkaç varil viski boşalttı. "Hayır, olmadı. Boka sardı."

İçkime bakıyorum. Endişeli hissetmeliyim. Hayal kırıklığına uğramış. Bir şeylerden. İçki yüzünden mi? Çünkü aslında umurumda değil ve bu yüzden nasıl düzelterecimize, bir yol bulacağımıza dair her zamanki cesaret verici sözler, tüm bu saçmalıklar ağızımda sıkıca kalıyor.

"Cruise nasıl?" Kent diyor.

"Aynı."

İçindekileri ağızına götürmeden önce bardağının etrafındaki sıvıyı çalkalıyor, yüzünü buruşturup yutuyor, sonra kendine bir tane daha dolduruyor.

Kokladım. "Tuhaf kokuyorsun dostum," diye .

"mi?" soruyor, koklamak için omzunu kaldırıyor.

Tekrar kokluyorum ama kokusunu aldığım her neyse gitmiş. Alkolün pis kokusu onu maskeliyor. Omuz silktim.

"Hepinizle konuşmam gerek," diyor Kent, gözleri bana değil viski şişesine dikilmiş bir halde.

İnledim. "Şu anda kimse havasında değil, Kent." "Bu önemli."

Omuz silkiyorum. "Her ne ise bekleyebilir."

Kent tartışmak için ağzını açıyor ama sonra çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi duyuluyor. İkimiz de pencereye bakıyoruz ve ikimizin de ne düşündüğü açık. Avery mi? Geri mi döndü?

Ama sonra araba kapılarının çarpma sesi ve aynı anda konuşan birçok ses duyuldu. Birbirimize bakıyoruz ve sonra koltuklarımızdan kalkıp garaj yoluna doğru koşuyoruz.

Bu , mi?

Gözlerimi ovuşturuyorum ve kırıştırıyorum. Ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum. Belki halüsinasyon görüyorum. Belki de gerçekten sarhoşum.

Çünkü yolda dizilmiş, olağanüstü miktarda valizle çevrili bir anne tugayı vardı. Cruise'un, Jonah'ın, Max'in ve benim.

Benimki bana doğru bakıyor. Eti kesecek kadar keskin halkalarla kaplı bir elini bana doğru sallıyor.

"Declan George Hamilton. İçki mi içiyordun?" Gözlerini sürü arkadaşşıma çevirmeden önce bana kaşlarını çatıyor. "Merhaba Kent, hayatım," diyor gülümseyerek.

"Anne?" Dedim.

Gözlerini deviriyor. "Pek İngiltere kraliçesi sayılmam, değil mi?"

Jonah'nın annesi, "Bizi burada ayakta mı bekleteceksiniz?"

"Yoksa bavullarımızı alıp bizi içeri mi davet edeceksiniz?" diye sordu.

Sam arkalarındaki arabanın sürücü koltuğundan inerek, "Bagajları ben alabilirim hanımefendi," diyor.

"Hayır, hayır," diyor Max'in annesi, uzun sarı saçları özenle toplanmış gibi görünüyor. "Bu çocukların kendi botları için fazla büyümelerine izin verme. Bavullarımızı içeride taşıyabilecek durumdalar."

"Burada ne yapıyorsun?" Birden kendimi oldukça ayık hissederek sordum.

"Bir telefon aldık," diyor Cruise'un annesi ikimize de, dirseğinin kıvrımında el çantasını düzeltirken.

"Yarasa telefonunda mı?"

diye sordum. "Hayır,

Miranda'dan."

"Miranda?" Kent diyor. "Bahçıvanımız Miranda mı?"

"Evet."

"Bahçıvanımız Miranda sizi neden arıyor?"

"Çünkü," diyor Jonah'ın annesi, "yardımımızın gerekli olduğunu söyledi-"

Annem, "Gelin ve hepinizi halledelim," diye bitiriyor.

"Bu hâlâ seni neden aradığını açıklamıyor," diye mırıldandım.

"Nasıl oluyor da numaralarınız onda var?"

"Çünkü," diyor annem, "bunları ona, herhangi bir acil durumda bizi araması için sıkı sıkıya verdik."

"Hastalıklar-"

"Ya da potansiyel omegalar." İnledim.

"Hayatınızda neler olup bittiğini başka nasıl bilebiliriz ki? Dünyada oğullarının ne yaptığını kendilerinden çok gazetelerden öğrenen tek anneler biz olmalıyız."

"Seni her hafta arıyorum!" İtiraz ediyorum.

"Ve bana tam olarak hiçbir şey söyleme." Annem yine parmağını bana doğru sallıyor.

"Anlatacak bir şey yok."

"Bana ukalalık yapma, genç adam. Biz her biliyoruz." Jonah'nın annesi bize kaşlarını çatarak "Her şeyi" diyor.

"Peki," diye devam ediyor Cruise'un annesi, "Cruise nerede?"

Önce Kent'e, sonra Cruise'un annesine baktım. "Beni takip etmeniz iyi olur."

"Tamam," diyor. "Kent, canım, çantaları sen halledebilirsin." Onlara bakar. En az on tane devasa çanta vardır.

"Tam olarak ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?" Kent dördünü kollarının arasına almaya başladığında soruyorum.

Cruise'un annesi "Ne kadar sürerse" diyor.

Bir iniltiyi daha bastırıyorum ve dördüne beni evin içinde takip etmelerini işaret ediyorum. Koridorun yarısında Barney ile karşılaşırız. Annemin köpeği öpücüklerle boğması, Max ve Cruise'un annelerinin kulaklarını okşaması ve Jonah'nın annesinin başının tepesini biraz nazikçe okşaması için bir duraklama oluyor. Sonra devam ediyoruz ve Jonah'la buluşacağımız merdivenin en alt basamağına ulaşıyoruz.

"Anne!" dedi, belli ki Kent ve benim kadar şaşırmıştı. Görünüşe göre kimse anne tugayının yakında geleceğine dair bir uyarı telefonu almamıştı. "Anne? Susannah? Mindy? Burada ne yapıyorsunuz?"

"İşleri yoluna koymaya geldik," diyor annesi, gözlüklerini düzeltmeden ve gömleğindeki tüyleri fırçalamadan önce yanağını öpmesine izin vererek.

"İşleri yoluna koymak mı?" diye mırıldanıyor. Ama Cruise'un annesi beni tekrar hareket etmem için dürtmeye başlamıştı bile. Merdivenlerin başında Max'le karşılaşırız, terden sıırıslam olmuş, yüzü neredeyse morarmış.

"Yüce Tanrım," diye ağlıyor annesi, "sana kaç kere spor salonunda kendini zorlama dedim?"

Sürü arkadaşım orada şaşkın şaşkın duruyor, yüzü daha da morarıyor. "Bu da ne-"

"Dil Maximilian!"

"Özür dilerim anne," diyor biraz mahcup bir şekilde ve sonra tekrar dürtülüyorum.

Cruise'un yatak odasının önünde, elim kapının tokmağında duraksıyorum. "Sadece seni uyarmak istiyorum, o iyi bir yolda değil."

Cruise'un annesi beni kenara itti. "Peki, ne bekliyorsun? Bağlandığı bir omega ile ilişkisini bitiriyor. Siz aptal çocuklar ne düşünüyordunuz?" Nedenlerimizi açıklamama fırsat vermeden kapıyı iterek açtı.

Cruise'un annesi kapı aralığından tam bir dakika boyunca oğluyla ilgilenir, sonra el çantasını bir koltuğa bırakır ve omuzlarına örttüğü hırkayı çıkarır. Yatağa yaklaşır ve bir elini Cruise'un yanağına dayar.

Sonra sert bir ses tonuyla, "Bu kadar yeter. Şimdi kalk bakalım, Cruise."

Arkadaşım sanki transa geçmiş gibi gözlerini kırıştırdı, başını çevirdi ve fısıldayarak "Anne" dedi.

Sanırım annelerimizin sahip olduğu yetenekleri ve düpedüz sihirli becerileri cidden hafife almışım, çünkü Cruise'u kalbi kırık transından çıkarmak için her şeyi denemiştik. Sempatı, kibarlık, gerçek şiddet tehditleri. Hiçbiri işe yaramadı. Yine de, anne tugayı tam yarım saattir buradaydı ve Cruise sadece yataktan kalkmakla kalmadı, duş aldı, tıraş oldu, giyindi ve pastırmalı sandviçini mideye indirdi.

"Peki," diyor annem, parmağıyla etrafında toplandığımız yemek masasına vurarak, hatta Kent'in ayaklarının dibinde yatan Barney'e bile, "kim bize beşinizin nasıl olup da böyle korkunç bir karmaşanın içine düştüğünüzü anlatacak?"

Hepimiz önce birbirimize sonra da masaya bakıyoruz. Sanki okula geri dönmüşüm ve annem cezamı ya da kötü notumu yeni öğrenmiş gibi hissediyorum. Azar işitmek üzereyiz.

Jonah'nın annesi sabırsızlıkla, "Biriniz konuşsun," diyor. "Jonah?"

Jonah oturduğu yerde biraz sarsılıyor ve gözlüklerini düzeltiyor.

"Ben mi?"

"Hepsi benim hatam," diyor Kent. Yüzünün rengi solmuş, sandalyesinde sırtüstü oturmuş, bir heykel gibi kaskatı kesilmiş, ellerini önündeki masaya dayamış.

"Kent, aşkım-" diye başlıyor annem - anne tugayının Kent'e karşı her zaman bir zaafı olmuştur, çünkü kendi annesi her zaman ortada yoktur.

"Abartmıyorum - ya da bana ait olmayan bir suçu üstlenmiyorum. Mevcut durumdan ben sorumluyum. Tüm sorumluluğu üstleniyorum. Ve eğer diğerleri artık bu sürünün bir parçası olmamı istemiyorsa, bunu anlıyorum ve ayrılacağım."

"Kent!" Max'in annesi ellerini ağzına götürdü. "Nasıl böyle bir şey söylersin?"

Ancak Cruise, yarısı yenmiş sandviçini indirir ve arkadaşına bakar. "Sen neden bahsediyorsun? Bu durum için suçlanacak tek kişi benim. Onunla ben evlendim. Onu ben bağladım."

İrkildim. Bu haberi annelerimize tam olarak bu şekilde vermeyi planlamamıştım.

Şok olmuş bir sessizlikle uzun bir duraklama oldu. Bir kez olsun anne tugayının söyleyecek sözü kalmamıştı. Tabii ki, bu uzun sürmez.

"Cruise Hamilton!" diye bağılıyor annesi onu kulak deliğinden kelepçelemeden önce.

"Ah," diyor kulağını ovuşturarak.

"Evli mi? Hem de bağlı olarak?" Onu tekrar kelepçeliyor. Duraklıyor, sonra iki kez daha yapıyor. "Ve bana hiç söylemedin mi? Annene? Se- cret düğünü müydü?" Burnunu çekiyor. "Beni orada istemedin mi?"

"Hayır!" Cruise, annesinin ellerine uzandığını söylüyor. "Hayır, öyle olmadı. Bir kazaydı."

Bu sefer korkuyorum. Bu iş kötü gidiyor. Çok kötü.

"Kaza mı?" Jonah'nın annesi gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak ona bakıyor. "Biriyle kazara nasıl evlenebilir ve bağ kurabilirsin?"

"Vegas'taysanız ve çok içiyorsanız," diyorum, tüm bu gerginliğe dayanamayarak.

Cruise'un annesi burnunu çekmeyi bırakır ve oğluna iyi bir önlem için üç darbe daha vurur.

"Ama omega nasıl biri?" diye soruyor annem. "Miranda onun sevimli olduğunu düşünüyor gibiydi. İlişkinizi bitirdiğiniz için oldukça üzgün görünüyordu. Fotoğrafını da gördük. Kız çok çekici."

Max'in annesi başını sallayarak, "Çok güzel," diye ekliyor.

Annem yüzümü inceleyerek, "Miranda bu sürüyü hiç bu kadar aşık görmediğini söyledi," diyor.

Cruise'un bakışları sandviçine düşer ve yine kalbi kırılmış gibi görünür.

"Aman Tanrım!" diyor annesi, hepimize bakarak.

"Düşündüğümüz kişi değilmiş."

Max'in annesinin yüzüne şaşkınlık yayılır. "Kılık değiştirmişti."

"O bir servet avcısıydı," diye fısıldıyor Max. "Paramız için Cruise'u - bu sürüyü - hedef aldı."

"Ah canım. Çok yazık," diyor annesi hayal kırıklığıyla. Kent öyle bir şekilde "Hayır," diyor ki hepimiz dönüp ona bakıyoruz. "Ben Yanlış. Her şeyi yanlış anlamışım. Bağlantınız gerçektir. O asla bizim paramızın peşinde değildi."

Ağzımız açık ve şaşkın bir şekilde ona bakakalıyoruz. Kent başından beri Avery'nin sahte olduğu konusunda kararlıydı ve şimdi Huysuz paket arkadaşımız sonunda aklını mı kaçırdı?

"Bu ani fikir değişikliğine ne sebep oldu?" Jonah sonunda ona sorar.

Kent ellerine bakıyor, sonra hepimize bakıyor.

"Tuttuğum özel dedektif bana Cruise ve Avery'nin buluştukları gecenin kasetlerini gösterdi. Kasetleri izlerseniz, kadının ikiyüzlülük yapmadığını görürsünüz."

"O bir aktris," diyor Max, "nereden biliyorsun?"

Kent elini yüzünde gezdiriyor. "Sadece bakınca bile belli oluyor. Ve özel dedektif o gece çalışan bazı personelle konuştu. de Avery'nin Cruise'un kim olduğunu bilmediğine inanıyordu."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum bu vahyin tüm gücü bana çarptığında. Dirseklerimi masanın üstüne dayayıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Je- sus Christ!"

Cruise başını sallar. "Yanılıyorsun Kent. O konuşmaya kulak misafiri oldum, hatırladın mı? Avery ve annesi arasında, paramızı nasıl harcayacaklarını tartışıyorlardı."

Jonah'nın annesi açıkça onaylamaz.

"Avery'nin annesiyle tanıştım," diyor Kent, yüzünü buruşturarak,

"O... biraz

...aşırı heyecanlı."

"Annesiyle tanıştın mı?" Kekeledim. "Ne zaman?" "Bugün erken saatlerde," diyor sürü arkadaşımız sakince.

"Ne-" Cruise oturduğu yerden sıçrayarak sandalyesinin arkasından yere düştüğünü söylüyor.

"Hatamı anladım ve Avery ile konuşmak için Cardval'a uçtum."

"Bize söylemeden!" Cruise bağırıyor.

"Cruise," diyor Kent, "tam olarak bizimle konuşmuyordun."

Cruise masanın üzerinden atlayıp sürü arkadaşımızı boğacakmış gibi görünüyor. Tam arkasında olabilirim.

"Ne dedi?" Max soruyor, gözlerinde umut açıkça parlıyor. "Geri dönecek mi?"

"Hayır," diyor Kent. "Beni görmezdi bile."

Max'in gözlerindeki tüm umut, söndürülmeye çalışılan bir mumun alevi gibi yok oluyor. Bu beni daha da kızdırıyor.

"Ne kadar Kent?" Homurdanıyorum. "Hatalı olduğunu ne zamandır?"

"İki gün."

Şimdi Cruise gerçekten de masanın üzerinden atlıyor. Max onu durdurmak için bir dalış yapar ama ıskalar ve Cruise Kent'i sandalyesinden düşürür.

"Seni lanet olası aptal!" Cruise çığlık atıyor, "Beni inandırdın... Beni inandırdın..."

Jonah Cruise'u Kent'in üzerinden çekmeye çalışıyor ama bu çabası için elmacık kemiğine bir dirsek yiyor. Sonra ortalık karışıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beşimiz de yerde yuvarlanıyor, birbirimizin canına okuyor ve bu büyük rezalet için birbirimizi suçluyoruz.

Çünkü öyle. Yaptığımız en büyük, en devasa ve en kötü şey. O aptal çizgi film anlaşmasında kaybettiğimiz milyonları ya da pantolonum inik fotoğraf çektirirken yakalandığım zamanı unutun. Max'in ziyarete gelen yabancı bir devlet adamına yanlışlıkla ağır hakaret ettiği ya da Jonah'ın annesine doğum gününde çiçek göndermeyi unuttuğu zamanı unutun.

Onlar küçük, önemsiz olaylardı. Bununla kıyaslanamaz bile. Çünkü bu... bu mutluluk şansımızı elimizden aldığımız anlamına geliyor. Aşk şansımızı. Kendi ailemizi. Sürümüz için bir omega.

Bizim olması gereken Omega'yı kaybettik.

"ÇOCUKLAR!" diye bağırıyor annem, ellerini kuvvetle birbirine vurarak. "BU KADAR YETER!"

Beşimiz de donup kaldık ve bir ifadeyle anne tugayına baktık.

Jonah'nın annesi ellerini kalçalarına koymuş, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını sallıyor ve bu durum beni milyonlarca kez daha kötü hissettiriyor.

"Siz beyler kendinizi tam bir kraliyet karmaşasının içinde bulmuşsunuz," diyor.

Cruise'un annesi onaylamayarak, "Hepsine bir şaplak atılsa iyi olur," diyor.

Annem onaylarcasına başını sallıyor. "Kesinlikle şekle sokulmaya ihtiyaçları var."

Cruise, Kent'in üzerinden yuvarlanır ve gözlerini tekrar tavana diker. "Ne anlamı var ki?"

"Ne var?" diye tükürüyor annesi. "Ne var?! Şey, bu gösteriden anladığım kadarıyla..." parmağını bize doğru sallıyor, "bu kızı hâlâ önemsiyorsun. O aslında gerçek bir anlaşma olabilir. Onu geri kazanmak istemiyor musun?"

"Geri dönme ihtimali yok. Her şeyi çok ama çok fena batırdık," diyor Max.

Annesi burnunu çeker. "Sizin daha çelik gibi olduğunuzu sanıyordum. Aslında bundan emindim. Daha önce hiçbir şeyden vazgeçtiğinizi görmemiştim. Beş parasız kaldığınızda ve görünürde hiç yatırımcınız olmadığınızda bile. Cruise'da bile..." Yerdeki Cruise'a bakar ve devam etmez.

"Bu farklı," diyorum.

"Tam olarak nasıl farklı?" diyor annem.

"O bir kız, iş değil," diyor Jonah.

"Siz alfasınız. O bir omega. Bundan basit ne olabilir?" Cruise'un annesi soruyor.

"Onu reddettik. Onu uzağa gönderdik. Biz... muhtemelen onun kalbini kırdık," diyor Jonah usulca ve bunun gerçekliği beni o kadar suçlu hissettiriyor ki artık Kent'in suratını yumruklamak istemiyorum, kendi suratımı yumruklamak istiyorum.

Jonah'nın annesi sert bir şekilde, "Çaba gösterirsen her şeyi düzeltebilirsin," diyor.

Jonah, "Konu kızlara gelince hiçbir işe yaramıyoruz," diye mırıldanıyor.

"Yardım etmek için burada olmamız iyi oldu, değil mi?" diye ekliyor annem.

"Anneleriniz haklı," diyor Kent, ayağa kalkıp takım elbisesindeki toz ve kiri temizlerken. "Avery'yi geri kazanmak için hâlâ bir şansın var."

"Lanet olası küçük bir tane," diye mırıldandım.

"Bir, eğer bu sürünün içinde olmazsam çok daha büyük olacak." Gözlerini hepimizden kaçırıyor. "Ben ciddiylim. Bu benim hatam. Bu sürünün içine ettim, hem bizim hem de Avery için işleri berbat ettim." Hales'in içinde. "Ben gidiyorum."

Kent odadan çıkarken hepimiz şaşkınlık içinde izliyoruz.

"Ben peşinden giderim," diyorum, çünkü kısmen onu sakinleştiren ve mantıklı düşünen hep ben olmuşumdur. Kısmen, çünkü diğer üçü arkalarına yaslanıp sürü arkadaşımızın bizi terk etmesine izin verecek gibi görünüyor. On yılı aşkın sürü arkadaşımız.

Bunun ne anlama geldiğini düşünemiyorum bile. Bunun yerine, bunu düzeltmeye çalışmalıyım.

"Kent," diye sesleniyorum, aceleyle koridordan aşağı iniyor ve peşinden merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Onu yatak odasının kapısında yakalıyorum, Barney de arkasından geliyor. "Kent, gidemezsin."

"Mecburum, Declan," diye cevap veriyor, gardırobuna doğru ilerliyor ve bir bavul çıkarıyor. Fermuarını açıyor ve bir avuç külot alıp içine atıyor. Sonra gömlekleri ve pantolonları da içine atmaya başlıyor. Barney oturmuş izliyor, havada uçuşan giysilerin yörüngesini takip ederken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Bu benim hatam," diye devam ediyor Kent. "Sorumlusu benim. Eğer bu sürünün dışında kalırsam Av- ery'yi geri kazanma umudumuz büyük ölçüde artacak."

"Bu çok saçma. Sen olmadan sürü olmaz Kent. Bunu biliyor olmalısın."

"Bu sürünün içinde olmayı hak etmiyorum." Askıdaki bir gömleği çekip çıkarırken neredeyse yırtıyordu.

"Hepimiz hata yaparız. Hepimiz hata *yaptık*," diyorum Cruise'u düşünerek. Kendimi de düşünüyorum.

"Bunun gibisi yok, Declan. Bunun gibisi yok."

"Kent," diyorum, yatağa doğru yürüyorum ve bavulu hayal kırıklığıyla çarparak kapatıyorum. "Ne zamandan beri bir sorunun üzerine gidiyorsun?"

Omuzları çöküyor. Şimdiye kadar tanıdığım en kavgacı, gözü yaşlı insan. Piyasaya ilk cep telefonu modelindeki o inatçı hataları çözen oydu, sadece oydu - sorunu çözene kadar iki hafta boyunca gece gündüz çalışmıştı. Geri kalanımız pes ettikten çok sonra.

"Belki de bunu yapmamın zamanı gelmiştir," diye mırıldandı. "Belki de ne zaman vazgeçmem gerektiğini öğrenmeliyim."

Başımı salladım. "Bu sen değilsin Kent. Bu senin DNA'nda yok."

Bana bakıyor, gözlerimin içine sertçe bakıyor ve düşündüğünü, sözlerimi çiğnediğini anlayabiliyorum. Umarım bir kez olsun beni gerçekten dinler, çünkü Avery ve Kent'i de kaybedemem. O sürümüzün kayası. Evet, hareketsiz ve inatçı ama aynı zamanda sağlam ve istikrarlı.

Barney'e bakar, Barney de ona hışımlla bakar.

"Evet," diyor şimdi başını sallayarak, "evet, ikiniz de haklısınız. Ben pes etmem. Bu benim doğamda yok."

Rahatlayarak iç çektim ve bavuldan uzaklaştım. Ama ben daha ne yaptığını anlayamadan, elinde bir diş fırçası, deodorant ve tıraş losyonu ile geri dönüyor. Hepsini bavulun içine bırakıyor, fermuarını çekiyor ve yataktan aşağı sallıyor.

"Teşekkürler Declan," diyerek kapıya doğru ilerliyor ve Barney'nin de onu takip etmesi için dilini şaklatıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Vazgeçmiyorum."

Ben daha ne demek istediğini sormadan koridora çıktı ve ben onu durduramadan merdivenlerden indi, garaja girdi ve arabasına binip evden çıktı.

Uzun bir süre gidişini izliyorum, ta ki arabasının ışıkları kaybolup derin karanlık tarafından yutulana kadar. Sonra ellerim ceplerimde, diğerlerinin yanına dönüyorum.

"Yani gerçekten gitti mi?" Max gözleri öfkeyle dolup taşarak söylüyor.

Max'i on yıldır tanıyorum ve onu çok nadiren kızgın gördüm. Bir keresinde garsonun biri annesine kaba davrandığında. Başka bir sefer, yaşlı bir kadını soymaya çalışan bir adamı yakaladığında. Ve sonra Cruise'un hastanelik olduğu zaman.

Hiç böyle olmamıştı. Asla sürü arkadaşlarımızdan birine yönelik değildi. "Dürüst olmak gerekirse," diyorum annemin yanındaki koltuğa oturarak, "hiç fikir. Pek mantıklı konuşmuyordu."

Cruise'un annesi, "Ona zaman verin," diyor. "Kendine gelecektir. Şu anda kendine çok kızgın ve..." diyerek kalan dördümüze bakıyor, "Sanırım bu sizin için oldukça yabancı bir duygu."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Cruise sorar.

"Declan'ın annesi "En son ne zaman böyle bir hata yaptın ve bunu kabul etmek, sorumluluğunu almak zorunda kaldın?" diye soruyor.

"Bununla ilişkili suçluluk ve alçakgönüllülüğü hissediyor musunuz?" Max'in annesi ekliyor.

Birden kendimi taş gibi ayık hissettim. Taş gibi ayık, aptal ve suçlu. Annemin hayal kırıklığına uğramış yüzüne bakmamak için ellerime bakıyorum.

Okulda başarılı oldum, her zaman en yüksek notları aldım, satranç yarışmalarını kazandım ve okul futbol takımında yer aldım. Anneme gurur duyacağı çok şey verdim - bu başarımız ve servetimizle, desteklediğimiz hayır kurumlarına ve vakıflara olan bağlılığımızla, doğru olanı yapmaya olan kararlı bağlılığımızla devam etti. Ona hayal kırıklığına uğrayacağı çok az şey verdim ve bu duygu bir duygu değil, hiç hoş bir duygu değil.

Nefes nefese kalıyorum ve masanın etrafına bakıyorum. Max dişlerini gıcırdatıyor, üzerindeki öfke hâlâ hissediliyor. Jonah mükemmel derecede lekesiz gözlüklerini parlatıyor, az önce azarlanmış küçük bir çocuk gibi görünüyor ve Cruise'un yüzünde yine o boş ifade var.

Kent'in sorumluluğu üstlenip hepimizi yola getirmesi olmadan kaybolur, denizde sürükleniriz.

Anneme bakıyorum ve o da bana bakıp bekliyor. Görünüşe göre öne çıkan ve geminin dümenine geçen ben olacağım.

"Haklısınız," diyorum kararlı bir şekilde. "Kötü davrandık. Bizim için önemli olan birini incittik. Söyle bize, bunu nasıl düzeltebiliriz?"

"Bu," diyor annem, çantasını almak için uzanıyor ve sonra ayağa kalkıyor, "kendi başınıza çözmeniz gereken bir şey."

"Ne-ne?" Max hayretler içinde kaldığını söylüyor. "Bize yardım etmek için burada olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyiz Max, canım," diyor annesi, ayağa kalkmadan önce elini okşuyor, tüm anneler ayağa kalkmış durumda. "Ama siz yetişkin insanlarsınız ve bunu en iyi kendiniz çözebilirsiniz."

A çok
Yemek boyunca Jacks'in söylediklerini düşündüm, kayboldum.
Annem uzaktayken kaçırdığım tüm kasaba dedikodularını aktarırken düşüncelerimde. Bazı açılardan Jacks'in haklı olduğunu düşünüyorum. Aslında, muhtemelen birçok yönden. Uzun zamandır mutlu değildim. Bunu olanlara bağlıyorum ama burada oturup ev yapımı lazanyayı çiğnerken düşündüğümde, bunun oyunculuğu özlediğimden kaynaklandığını da biliyorum. Hem de çok özlüyorum. Bu benim tutkumdu. Kafayı takmıştım. Ve onu hayatımdan çıkarmak, o alfaların beni kendi hayatlarından çıkarması kadar acı vericiydi. Onlarla birlikteyken, kendi sürümle olası bir hayatı düşünürken bile, aklımın bir köşesinde bunun yeterli olmayacağına dair küçük bir kıpırtı vardı. Daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

Ancak, oyunculuğa geri dönme düşüncesi bile ellerimin şiddetli bir şekilde titremesine neden oluyor ve çatalımı masaya geri indirip ellerimi kucağıma sıkıştırmak zorunda kalıyorum.

Annem postacı Joshua ve Pearl'ün kocasının gizli aşk ilişkisine dair hikâyesine kendini kaptırdığı için fark edemiyor ama kız kardeşim fark ediyor. Eğildi.

"İyi misin, Avery?" İnsanların bana bunu sormayı bırakmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Eğer son seferinde kalbim kırıldıysa ve hayallerim yıkıldıysa, bu çok uzun bir süre.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Ama eninde sonunda olacağım."

"Elbette göreceksin," diyor. "Seni çok seven bir ailen ve arkadaşların var Avery Loren ve eğer o alfar senin ne kadar harika biri olduğunu göremeyecek kadar körse, bu onların kaybı, bizim kazancımız olur."

"Ve benim kaybım," diyorum. Sonra günün erken saatlerinde babamla yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. "Birkaç gün önce alfalardan biri buraya geldi, değil mi? Kent, değil mi?"

"Evet, seni görmek istedi, hatırladın mı? Ama sen hayır dedin." Başımı salladım, ben de öyle düşünmüştüm.

"Ama bana bir mesajı varmış?"

"Evet," çatalını yere bıraktı, gözlerini gökyüzüne kaldırdı, "kullandığı kelimeleri tam olarak hatırlayamıyorum ama temelde üzgün olduğunu söyledi."

Yani o kısmı da doğru anladım. "Pardon? Ne için dedi mi?"

Isla bunu birkaç saniye düşünür. "Üzgünüm Avery. Hatırlayamıyorum."

Çatalımı elime alıyorum ve bir parça makarnayı daha ağzıma götürüyorum, dudaklarıma ulaşmadan önce duraklıyorum.

"Bu sadece gerçekten Garip. I Yapma. anlamak neden o özür dilemelisin."

"Sümüklü bir sümüklü olduğu için," diyor annem, belli ki konuşmamızın onun hikâyesini anlatmaktan daha ilginç olduğuna karar vermiş.

"Ve sana korkunç bir şekilde davrandığı için," diye ekliyor kız kardeşim.

"Evet," diyorum çatalımı tabağıma indirerek, "ama o - ve onun pislik sürü arkadaşları - haklı olduklarına inanıyorlar. Yanlış bir şey yaptıklarını düşünmüyorlar. Benim dolandırıcı bir servet avcısı olduğumu ve bana böyle davranılmasını hak ettiğimi düşünüyorlar."

Babam küfreder. Muhtemelen sadece üçüncü kez gerçekten küfrettiğini duydum. İlki ayak parmağını beton bir levhaya vurup ayağını kırdığı zamandı. İkincisi ise annem ilk ısıtıcı malzemelerimizi almak için bizimle gelmesi gerektiğini söylediğinde. Bu bizimle geldiği ilk ve tek seferdi. Dildo dükkanının çok travmatik olduğunu ve egosu için iyi olmadığını söyledi. Annem o konuda endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını söyledi ki bu da ben ve Isla için oldukça sarsıcıydı.

"Belki alfa hatalı olduğunu fark etmişti?" Isla öneriyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden fikrini değiştirdiğini anlamıyorum. Ve her halükarda," diyorum çatalımı elime alarak, "dizlerinin üzerinde sürünerek gelip af dileyebilir ve bu umurumda olmaz."

"Baban ona diz çöktürdü," diyor annem gururla. "Tanrım, baba, kendini öldürtebilirdin."

"Ama..." diye ekliyor annem, masanın etrafına bakarak, "eğer özür dilemeye geldilerse-"

"Hayır, anne, hayır. Affetmeyecekler. Ve hiçbir şey - söyleyecekleri ya da yapacakları hiçbir şey onları affetmemi sağlayamaz."

BİR AİLE FİLMİNDEN SONRA - karşılıklı anlaşmayla bir aksiyon filmi, kahraman için potansiyel bir aşk ilgisi olmayan bir film - geceyi dönüp durarak, son iki haftada olan her şeyi, özellikle de Rockview'de her şeyin ciddi şekilde ters gittiği o son yirmi dört saati düşünerek geçirmeyi umarak yatağa gidiyorum. Ama sürpriz bir şekilde, sıcaktan ve tüm bu duygusal karmaşadan o kadar yorgun düşünüyorum ki, başımı yastığa koyar koymaz ışık gibi sönüyorum ve ancak ertesi sabah Isla beni nazikçe dürttüğünde uyanıyorum.

Sırt üstü dönüyorum, ağzımdaki salyaları gizlice siliyorum ve kız kardeşime bakıyorum. Çoktan üniformasını giymiş, saçlarını yüzünden uzakta toplamıştı. Sabahın köründe beni uyandırmış olmasına rağmen ona gülümsemeden edemiyorum çünkü muhteşem ve biraz nevrotik olsa da nazik biri. Bu alfalar kız kardeşimin ne kadar çekici olduğunu bile göremiyorlarsa gerçekten ezikler.

"Nasıl uyudun?" Isla yatağımın kenarına tüneyip bana tostundan bir ısırık uzatarak soruyor.

Dişlerimin ekmek ve fıstık ezmesini çıkırdatmasına, çiğnemesine ve yutmasına izin verdim. "Aslında, oldukça iyi."

"Bugün daha iyi görünüyorsun," diyor saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak, "yanaklarında daha fazla renk var."

"İşe mi gidiyorsun?"

"Evet, on dakika içinde çıkıyorum. Yolda sizi lokantaya bırakmamı isteyip istemediğinizi merak ettim."

"Oh," dedim, yatağa gömülerek. Önümüzdeki birkaç günü -belki de hayatımın geri kalanını- pijamalarım ve büyük boy kapüşonlu tişörtümle somurtarak, annemin ev yapımı brownie'lerini yiyerek ve gündüz televizyonu izleyerek geçirmeyi planlıyordum. Ama belki de bu gerçekten kötü bir fikirdi -

Özellikle de gündüz kuşağı televizyonu beni sinirlendirirken, o berbat aktrislerin nasıl iş bulabildiğini ve benim asla bulamadığımı merak ediyorum. Lokantaya geri dönmek tercih edilebilir. Kafamı dağıtabilir ve boş banka hesabıma para koyabilirim.

"On beş dakika yapabilir miyiz?" Ben .

Kız kardeşim gülümsüyor, bu ifade yüzünün tamamını aydınlatıyor ve onu on kat daha güzel gösteriyor. "On beş olduğu sürece, Ave."

Onu yatağımdan itip yorganı arkaya atıyorum, sonra hayatımın sonraki on beş dakikasını çılgın bir kasırgada geçiriyorum, yıldırım hızıyla duş alıyorum, saçlarımda bir fırça sürüklüyorum ve sonunda lokanta üniformamı bulana kadar kıyafet yığınlarını araştırıyorum - kıvrımlarımı iş kıyafeti için istediğimden biraz daha fazla vurgulayan bir a-line elbise. Yine de muhtemelen bahşişlerime zarar vermez. Sonra çantamı ve makyaj çantamı alıp kız kardeşimle birlikte arabaya atlıyorum.

O sokaktaki park yerinden çıkarken ben de aynayı indirip göz kalemini sürmeye başlıyorum.

"Hareket halindeki bir araçta bunu nasıl yapabiliyorsun anlamıyorum." Ablam gözlerini yoldan bana çevirerek söyleniyor. "Ya acil fren yapmak zorunda kalırsam? Bir gözünü kaybedersin."

"Hepimiz senin kadar doğal güzel değiliz, Isla." Kız kardeşimin kirpiklerinde biraz rimel var, o kadar. "Ayrıca hazırlanmam için bana neredeyse hiç zaman vermedin."

"Sana çok fazla zaman veririm, işe geri dönmeyi fazla düşüneneğine karar verdim."

"Sinsi," diye mırıldanıyorum, göz kapağıma neredeyse mükemmel bir fiske vuruyorum.

"Ve Avery," diyor kırmızı ışığın önünde yavaşça dururken, "sen harikasın. O pisliklerle yaşadıklarının özgüvenini sarsmasına izin verme."

"Bu konuda konuşmasak olmaz mı, lütfen?" Diyorum, eşleşen bir fiske vuruyorum ve sonra kendi rimelimi ekliyorum. Bunu yaparken aklıma bir düşünce geliyor. "Isla?"

"Evet."

"Rockview'deki maceralarımı kaç kişi biliyor?"

Isla başını çevirip sempatik bir ifadeyle bana bakıyor. "Tanrım, bu kadar çok mu?"

"Tüm internette fotoğrafın vardı ve sonra annemle... Cardval'da Hamilton Sürüsü'yle çıktığını bilmeyen tek bir kişi olduğunu sanmıyorum."

"Müthiş," diyorum, maskaramın kapağını gereğinden biraz daha büyük bir gayretle kapatırken.

"Ben olsam endişelenmezdim," diyor kız kardeşim, karşı yönden gelen arkadaşlarından birine el sallayarak. "Eminim insanlar sağduyulu davranacak ve mahremiyetinize saygı göstereceklerdir."

Gözlerimi deviriyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Bundan şüpheliyim. Cardval insanların dedikoduyla beslendiği küçük bir kasaba. Milyarder sürüsüyle olan kaçamaklarım, iki ponpon kızın mezuniyet gecesinde aynı adamdan hamile kalmasından bu yana olan en heyecan verici şey.

Her şeye rağmen işe geri dönmek kötü bir fikir miydi?

Isla'dan eve yürüyebilmek için arabayı durdurmasını istemeyi düşünüyorum. Ama rota kasabanın ana caddesini de kapsadığı için lokantada saklansam daha iyi olacak.

Kız kardeşim beş dakika sonra lokantanın otoparkına giriyor, beni yanağımdan öpüyor ve başımı dik tutmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Sen Avery, sadece hatırla!"

Ona gergin bir gülümsemeyle şans dileklerini kabul ediyorum ve kendimi arabadan dışarı sürüklüyorum.

Lokanta her zaman olduğu gibi aynı görünüyor. Tepedeki tabelada B ve 'ler arasındaki harfler hâlâ yok, içerideki müzik kutusundan aynı melodiler yükseliyor. Arka tarafa doğru yürüyüp personel kapısından içeri giriyorum. Bill'e bugün yolda olduğumu bildiren bir mesaj göndermişim ama bulaşık makinesinden tabakları boşaltırken beni fark ettiğinde hâlâ beni görmek dünyanın en büyük sürpriziymiş gibi tepki veriyor.

"Bu Avery Loren değil mi?" diyor, "Rockview'deki maceralarından dönmüş." Yüzümü buruşturuyorum ama çok geçmeden bana sarılıyor ve geri döndüğüm için ne kadar memnun olduğunu söylüyor. "Sen gittiğinden beri işler ciddi şekilde düştü," diyor, ben askıdan bir önlük alıp belime bağlarken ve cebime bir defter ve kalem koyarken. "İşlerin umarak sana tekrar ihtiyacımız var."

"Elimden geleni yapacağım," diyorum. "Bugünün spesiyalleri neler?"

Onların arasından geçiyor ve sonra çift kapıyı iterek lokantaya giriyorum.

Bugün yanımda sadece Flora - Bill'in karısı - var ve beni gördüğünde rahatlayarak gülümsüyor.

"Bill döndüğünü söyledi ama ben pek inanmadım. Yani, resimleri gördüm, çok aşık görünüyordunuz ve ..." Yüzümü buruşturduğumu görünce susuyor. "Oh."

"Döndüm," diyorum ve ana kapıların kilidini açmaya gidiyorum. Düzenli müşterilerimizden üçü zaten ön tarafta bekliyordu. Ofise giderken her zaman bir fincan kahve içmek için uğrayan yaşlı bir adam olan Ken ve tesisat işi yapan iki beta kardeş olan Bradley ve Marshall.

Şaşırtıcı bir şekilde üçü de beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyor. "Avery!" Marshall kollarını ortama dolayarak, "Avery!" diyor.

ve beni havaya kaldırdı. "Eve hiç dönmeyeceğine dair bir söylenti dolaşıyordu!"

"Kahve içmek için Starbucks'a gitmeyi düşündük," diyor Bradley, her zamanki gibi tezgâhtaki taburelerine oturduklarında ve ben yumurta ve pastırma siparişlerini verirken. "Sensiz burası aynı değil."

"Daha az ... ilginç oldu," diye açıklıyor Flora.

"Günümü gerçekten kötüleştirdi."

"Ben ," diyorum Ken'e kahve doldururken. "Ama ruh halini düzeltmek için fazla bir şey yapacağından şüpheliyim."

Flora ve müşterilerimizin üçü de bana piknikten bir kum tanesiymişim gibi bakıyor ama ben hepsini görmezden gelip pırıl pırıl olmasına rağmen tezgahı silmeye başlıyorum.

İki kardeşin yumurtaları hazır olduğunda, bir grup lise öğrencisi içeri girdi ve kabinlerden ikisini işgal etti. Zamanlarının çoğunu önce telefonlarına sonra da bana bakıp fısıldaşarak geçiriyorlar. Acaba gerçekten sipariş ettikleri kekler için mi yoksa sadece beni süzmek için mi geldiler?

Bradley kahvaltılarının parasını ödedikten sonra tuvalete gitmek için izin isteyince Marshall elini biraz gergin bir şekilde saçlarının arasında gezdirir.

"Avery," diyor.

Tabaklara dizdiğim çikolatalı keklerden başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ha?"

"Artık döndüğüne göre, sanırım sana çıkma teklif etme zamanım geldi."

"Ne-ne?" Parmaklarımdan bir kekin düşmesine izin vererek söylüyorum.

"Sana çıkma teklif etmek istedim. Bir süredir sana çıkma teklif etmek istiyordum ama bu konuda aptalca davrandım."

geri dönmeseydım, şansımı kaçırdığım için kendimi arkamdan çok fena tekmeleyebilirdim."

"Bana çıkma mı teklif etmek istiyorsun?" Diyorum.

Flora'nın meşgulmüş gibi davranmasına rağmen kahve makinesinden beni dinlediğini söyleyebilirim ve gençlerin hepsi kesinlikle bana doğru bakıyor.

"Evet, yaptım."

Seyircilerimiz duymasın diye sesimi alçaltıyorum.

"Marshall, çok tatlısın ve sen gerçekten çok tatlı bir adamsın-"

"Ama?" diyor utangaç bir sırıtışla, gözleri biraz incinmiş.

"Ama kalbim ciddi şekilde kırıldı ve çok uzun bir süre kimseyle çıkmayacağım."

"O sürü mü?" diye soruyor bana. Başımı sallıyorum. "Lanet olası aptallar," diye mırıldandıktan sonra ceketini kapıyor ve kardeşini kamyonda beklemekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Kardeşi birkaç dakika sonra ortaya çıkar. Taburesinden kendi ceketini alır ve bakışlarını etrafına çevirir.

"Marshall nerede?"

"Seni kamyonda bekliyorum."

Bradley başını sallıyor, kapıya doğru bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Tereddüt ediyor, öksürüyor, kollarını ceketinin içinden geçiriyor.

"Avery?" diyor.

Başımı bir tarafa eğiyorum. "Evet?"

"Merak ediyordum da..." Duraklıyor, boğazını temizliyor ve devam ediyor. "Bir ara birlikte bir bira içmek ister misin diye merak ediyordum. İşten sonra seni alabilirim. Farwich'e gidebiliriz."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Birlikte bira içmek ister misin? Arkadaş olarak mı yoksa-"

"Hayır, bu bir randevu olacak. İstersen başka bir şey yapabiliriz. Sinemaya gidebiliriz."

Gülümsememek için elinden geleni yapan Flora'ya bakıyorum.

Nefes alıyorum ve Bradley'nin gözlerini yakalıyorum. "Gerçekten gururlandım Bradley," diye başını sallıyor, "ama şu anda biriyle çıkmıyorum. Biraz zamana ihtiyacım var ve-"

"Anlıyorum," diyor ellerini kaldırarak, "hiç anlamıyorum, ama çıkmaya hazır olduğunda bana haber ver, çünkü seni bira içmeye götürmeyi gerçekten çok isterim."

Sonra kardeşinin peşinden kapıdan çıkar, gençleri de yakından takip eder, hepsi ellerinin arkasında fısıldaşmaya devam etmektedir.

Nefes veriyorum ve tezgâha yaslanıyorum.

"Vay canına, Avery." Flora kıkırdıyor ve kalçasını benimkine dayıyor. "Şimdiden iki kez çıkma teklif etti ve saat dokuz bile değil. Bir sonraki seninle evlenmek isteyecek. Şehirden daha sık ayrılmalısın."

"Bundan emin değilim," diye mırıldanarak gençlerin atılmış tabaklarını toplamaya gidiyorum.

"Bu kasabanın erkeklerinin uyanması ve senin - senin ve kız kardeşinin - ne kadar çekici olduğunuzu görmesi için bir seyahat gerekiyorsa, zamanı gelmiş demektir." Bulaşıkları mutfağa götürüp bulaşık makinesine yerleştiriyorum. Lokantanın en yoğun olduğu zaman genellikle öğle yemeğidir. Şimdi bir ya da iki saatliğine biraz huzur ve sessizlik . Belki dev buzdolaplarından birini temizlerim. Daha fazla yemek almaktan iyidir.

tarih teklifleri, bu kesin.

Kent Bu sefer Cardval'a özel jetle gitmeyeceğim. ticari bir uçuş. Genellikle 200'e izin vermeleri komiktir. Ancak yeterince paranız varsa, insanlar köpeğinize uçuş için birinci sınıfta kendi koltuğunu almak ve herkesten önce uçağa binmek de dahil olmak üzere her şeyi yapmanıza izin veriyor. Yine de beyzbol şapkamı aşağıya doğru çekerek takıyorum ve Barney'i uykuya yatırdıktan sonra bir gazetenin arkasına saklanıyorum.

Ama bu kabin ekibini durdurmuyor. Kim olduğumu çok iyi biliyorlar. Muhtemelen biletimi satın alır almaz merkezden telsizle bildirmişlerdir ve yalnız kalmak istediğimi açıkça belirtmeme rağmen, son derece dikkatli davranmaya kararlılar.

Yani "Size bir içki getireyim mi, efendim? Atıştırmalık, efendim? Farklı bir gazete, efendim?" gibi sorularla uçuş boyunca bana inci gibi beyaz dişlerini gösterdiler ve bluzlarının altını mükemmel bir şekilde görebileceğim kadar eğildiler.

Her birine sert bir 'Hayır' diye bağıyorum ama istediğim etkiyi yaratmıyor.

Ben de bundan bahsediyordum. Avery'nin gerçek olduğuna inanmayı bu kadar zorlaştıran da buydu. Tüm bu kadınlar sıradan hayatlarından çıkış biletlerinin ben olduğumu düşünüyor, sadece onlara doğru bakarsam ...

Gazeteyi kucağıma bırakıp koltuk başlığına yaslanıyorum.

Haksızlık mı ediyorum?

En son ne zaman ticari uçakla uçtum? Belki de birinci sınıfta her zaman böyleydi. Belki de sadece işlerini yapıyorlar.

Bir dahaki sefere biri gelip köpeğim için bir şey isteyip istemediğimi sorduğunda, köpek bisküvisi istiyorum ve gülümsemeyi başarıyorum. Korkunç görüldüğünü hissediyorum çünkü sanki dişlerimi gösteriyormuşum ve onu ısırarak üzereymişim gibi gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor. Ama en azından deniyorum.

Havaalanında, kiralık arabamla beni bekleyen bir adam vardı - bir Ferrari. Barney' koltuğa atlamasına izin veriyorum, bavulumu arkaya atıyorum ve ikinci tur için Loren ailesinin evine doğru yola çıkıyorum.

Geçen seferkinden daha hazırlıklı hissettiğimden, ona ne söyleyeceğimden daha emin olduğumdan emin değilim. Ama buradayım ve deniyorum. Vazgeçmiyorum.

Sokağına geldiğimizde Barney'nin gözleri şaşkınlıkla oluyor ve birlikte bahçe yoluna çıkmadan önce onu bir elektrik direğine işemesi için bırakıyorum. Geçen sefer moral desteği ve yavru köpek bakışları için Barney'i de yanımda getirmeliydim. O yavru köpek gözlerine .

Biz kapıya ulaşmadan kapı açılıyor ve Avery'nin babası kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde gri güne doğru yürüyor.

"Döndün demek?" diyor kaşlarını çatarak. Yanağımdaki morluğu görünce kaşları eriyip memnun bir sırıtışa dönüşüyor.

"Evet, efendim," diyorum, sağ elinin etrafına sarılmış ban- dajı fark ettiğimden gülümsememeye çalışarak.

"Ve görüyorum ki köpeğinizi de getirmişsiniz." "Evet, efendim."

"Korunmak için mi?" Daha geniş sırıtıyor. "Yoksa beni parçalamasını mı planlıyorsun?"

Köpeğim bana "şaka mı yapıyor?" der gibi bakıyor.

"Barney çok yumuşaktır."

"Evet, bunu görebiliyorum," diyor ve başını okşatmak için öne doğru koşan Barney'ye elini uzatıyor. "Peki köpeğinin bana saldırması için değilse neden buradasın? Bana hizmet edecek misin?"

"Hayır, buraya Avery ile konuşmaya geldim."

"Seninle konuşmak istemiyor."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Saygısızlık etmek istemem efendim ama bunu Avery'nin kendisinden duymak isterim."

"Ona yaptığın şey düpedüz rezillikti. O yanağını kırmalıydım, sadece morartmamalıydım."

"Hak ettiğimden fazlası değil."

Adam gözlerini kısıyor ve beni izliyor. "Sana nerede olduğunu söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Sizi görmek istemediğini biliyorum ama bunu kendi ağzından duyana kadar gelmeye devam edeceğinize dair bir his var içimde."

"Doğru."

"Peki o zaman." Kollarını göğsünde yeniden kavuşturuyor. "Kasabada Bill'in lokantasında garsonluk yapıyor." İşaret parmağını kaldırıp silah gibi bana doğrultuyor. "Ama onu üzdüğünü duyarsam, tek bir damla gözyaşı dökmesine neden olursan, sadece yanağını değil, vücudundaki tüm kemikleri kırmak için peşine düşerim."

"Anlaşıldı," diyorum başımı sallayarak. Dilimi şaklatıyorum ve Barney yanıma geliyor. "Teşekkür ederim, efendim. Minnettarım."

"Bunu senin için yapmıyorum," diye mırıldanıyor ve arkasını içeri giriyor.

Lokanta şehrin merkezine yakın. Daha iyi günler geçirmiş, tabelasının değiştirilmesi ve dış cephesinin boyanması gerekiyor. Arabadan inmeden önce, asistanıma bir not göndererek bu işi halletmesi talimatını verdim.

Sonra Barney'nin kapısını açıyorum, ihtiyarın çıkmasına yardım ediyorum ve içeri giriyorum. İçerisi biraz kasvetli, Cardval'ın donuk havası da buna yardımcı olmuyor ama ev yemeği, sert kahve ve Avery kokuyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almaktan kendimi alamıyorum.

"Sen!" diye gürlüyor öfkeli bir ses ve gözlerimi açtığımda onu sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi tam karşımda buluyorum.

Onu gördüğümde neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu.

Gözleri öfkeyle parlıyor ve vücudu, kıvrımlarının her birini vurgulayan sevimli bir üniformaya sarılmış. Hiçbir zaman kıyafetlere ve süslenmeye düşkün biri olmadım. Her zaman bir kadının doğum günü kıyafetinin onun en iyisi olduğunu düşünmüşümdür. Ama belki de bir sapkınlık keşfettim.

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimi tekrar o kızgın gözlere dikmeye zorluyorum ve neden burada olduğumu hatırlıyorum.

"Avery," diyorum.

Bir yumruğunu iki kalçama koyuyor ve bana öyle sert bakıyor ki alev almadığımdan emin oluyorum. Bana babasını hatırlatıyor.

"Burada ne halt ediyorsun Kent?" "Seninle konuşmayı umuyordum."

"Hayır," diyor ve ayak parmaklarının üzerinde dönerek lokanta tezgahına doğru ilerliyor.

"O zaman yiyecek bir şeyler alabilir miyim?" sesleniyorum. Beni görmezden geliyor, peçeteleri katlamakla meşgul. Lokanta neredeyse boş - sadece bir köşede turta yiyen yaşlı bir çift ve bir kabinde oturan bebekli birkaç anne var.

Tezgaha yaklaşıyorum.

"Bir şeyler yiyebilir miyim?" dedim. Tekrar ediyorum.

Avery bana sırtını dönüyor ve inatla sohbet etmeyi reddediyor, ancak dostça gülümseyen yaşlı bir kadın olan meslektaşları bir menü alıp bana uzatıyor.

"Oturun," diyor, bakışları benimle Avery arasında gidip geliyor, "siparişinizi almak için hemen geliyoruz."

Pencere kenarındaki kabinlerden birini seçip yerleşiyorum, Barney de ayaklarımın dibine uzanıyor.

İşlerin tam olarak böyle gideceğini düşünmemiştim. En azından beni dinleyeceğini düşünmüştüm. Parmaklarımı masaya vurup menüyü tararken bir yandan da şimdi ne halt edeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Bir omega için alışılmadık bir şekilde, Avery'nin oldukça inatçı olduğundan şüpheleniyorum. Başımı sallıyorum. Daha önce tanıştığım hiçbir omega'ya -hiç kimseye- benzemiyor. Bu yüzden onu düşünmeden edemiyorum. Bu yüzden bunu düzeltmek zorundayım.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Avery inatçı olabilir ama onu temin ederim ben milyon kat daha inatçı olabilirim. Benimle konuşana kadar bu lokantadan ayrılmayacağım. Bu, kapanış saatinde burada olduğum ve beni dışarı atmak için polis çağırımları gerektiği anlamına gelse bile.

"Size ne ?" diye soruyor yaşlı garson, gözleri eskisi kadar dostça bakmıyor. Sanırım Avery ona ne kadar boktan biri olduğumu söylediği için. Ama sonra Barney gözüne çarpıyor ve eğilip başını okşuyor, Barney ona o eski sevimli attığında yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Tek kelimeyle muhteşem değil mi?"

"O yakışıklı olmayı tercih ediyorsun," diyorum ona.

"İkisi de var," diyor, ayağa kalkıyor ve bana biraz ters ters bakıyor.

"Ne tavsiye edersiniz?" diye soruyorum.

Garson kız Avery'ye doğru bakar. "Giderken bir kahve. Seninle gerçekten konuşmak istemiyor. Ve açıkçası onu suçlayamam."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Tıraş olmaya vaktim olmadı ve tırnaklarım kirli sakallarımın kıllarına takılıyor.

Doğru şeyi mi yapıyorum? Eğer benimle gerçekten konuşmak istemiyorsa, buna saygı duymalı ve çekip gitmeli miyim? Ama sonra sürü arkadaşlarımı düşünüyorum - özellikle Cruise'u - kalbi kırılmış, tamamen kalbi kırılmış. Avery'nin de aynı şekilde olduğunu biliyorum ve bunu onlar için düzeltmek istiyorum. Mutlu olmalarını istiyorum. Bunu hak ediyorlar.

"O zaman tam gün kahvaltı sipariş etsem iyi olur," diyorum. "Görünüşe göre bir süre burada olacağım."

Garson dilini çıkarıyor ve başını sallıyor, ama siparişimi karalayıp uzaklaşıyor. Atılmış bir gazeteyi önüme atıyorum ve ilk sayfayı açıyorum.

Başlığı okuyamıyorum bile çünkü omega bana doğru yürüyor ve gözlerinden öfke fışkırıyor. Kaçıyor olmalıydım - eğer bakışlar öldürebilseydi, ölü bir adam - ama onu gördüğüm için rahatladım. Çünkü onu son gördüğümde gözleri düz ve donuktu, hüzün doluydu. Kalbimi kıran bir hüzün.

"Dolu bir kahvaltı!" diye .

"Açım," diyorum ona.

"Gitmeni istiyorum, Kent Hamilton."

"Avery," diyorum sakince, o tıslayan gözlerle karşılaşarak. "Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim... bir pislik olduğum için, senden şüphe ettiğim için, her şeyi mahvettiğim için." Bana ters ters bakıyor. "Ve özür dilerim ama benimle konuşana kadar gitmiyorum."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." "O zaman bırak ben konuşayım."

Başını sallıyor. "Söyleyeceğin ve duymak istediğim hiçbir şey yok." Barney patilerini sürüyerek ona doğru ilerliyor, başını ellerine dayıyor ve parmaklarını yalıyor. Elinde olmadan onun kulaklarını gıdıklıyor. "Ve Barney'i yanında getirmek hiç de kolay olmayan, sinsi bir numara."

"Ben bir ," diyorum omuz silkerek. "Adil oynamam."

Parmak eklemlerini Barney'nin kaşlarına sürtüyor ve sonra bir hüsrana telaşla tekrar dönüyor.

Barney onun gidişini izliyor, sonra başını çevirip bana bakıyor.

"Teşekkürler," diyorum ona, eğer Avery'de bir çatlak varsa- Mor, Barney olacak. Ben değil. Söylediğim hiçbir şey değil. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım. Çünkü ben bir pisliğim ve içten içe Avery kadar iyi birini hak etmediğimi biliyorum.

Yirmi dakika sonra diğ er garson geliyor, tek kelime etmeden tabağımı ve bir fincan kahveyi önüme koyuyor. Kahve soğuk, kızarmış ekmek yanmış, yumurtalar katılaşmış ve yiyeceklerin arasında bir yerlerde bir kıl olduğundan şüpheleniyorum. Yine de şikayet etmiyorum. Acele etmeden yemeğimi yiyor, Barney'ye birkaç parça domuz pastırması yediriyor ve yerel gazeteyi karıştırıyorum.

Tüm bu süre boyunca Avery'yi izliyorum ve beni kabul etmese bile beni izlediğine dair güçlü bir şüphem var, bunun yerine siparişleri almaya, yemek servisi yapmaya ve lokantanın sürdürmeye odaklanıyor.

Yemeği olabildiğince uzatıyorum ve onun yumuşamasının ne süreceğini merak ediyorum.

Son lokmamı yiyip  atal bıçağımı tabağa koyar koymaz, Avery onu çırparak götürüyor.

"Faturanızı getireyim" dedi.

"Hâlâ a ım," diyorum ona, pantolonumun beli biraz daralmış olsa da.

"şaka yapıyorsun," diyor.

"Hayır," diyorum karnımı okşayarak. "Ne  nerirsiniz?"

"Sana yemek yemeye gitmeni söylemek istediğim şeyi diğ er müşterilerin önünde söyleyemem," diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum. Yeterince makul. "Turtalardan bir tane ve Barney için bir kase su alayım lütfen."

Köpeğim şu anda ayaklarımın dibinde uyukluyor, patileri titriyor ve kaşları hayal kurarken dalgalanıyor.

Avery ayağa kalkıp onu izliyor, dudaklarında bir gülümseme belirmeye başlıyor.

"Rüyasında tavşan kovaladığını görüyor," diye fısıldıyorum. Sarsılıyor, bana ters ters bakıyor ve yine hışımla uzaklaşıyor.

 imi çekiyorum, gazeteyi itiyorum ve birkaç dakika sonra diğ er garson bana daha iyi günler görmüş bir parça turta getiriyor. Bir kahve daha içiyorum ve turtayı yemek için acele etmiyorum,  atalımla küçük parçalar koparıyorum, ara sıra telefonuma bakıyorum ve arabaların lokantanın önüne yanaşmasını ve müşterilerin içeri doluşmaya başlamasını izliyorum. Birçoğu Avery'yi sıcak bir şekilde karşılıyor ve ona geri d nd ğu için ne kadar memnun olduklarını söylediklerini duyuyorum. Bir ya da iki kişi ona neden evde olduğunu soruyor, ama o bu konuda konuşmaktan rahatsız olduğunu belli ederek konuşmayı hemen başka yöne çekiyor.

Öğleden hemen sonra, Avery boş tabağımı almaya geldi.

"Öğle yemeği telaşı başlamak üzere," diyor, "gitme vakti. Bütün bir masayı kaplıyorsunuz."

"Ben de öğle yemeği sipariş etmek istiyorum," diyorum.

"Hâlâ dört kişilik bir masayı işgal ediyorsunuz," diye tıslıyor. "Alabileceğimiz tüm örtülere ihtiyacımız var."

"O zaman dört öğle yemeği sipariş edeceğim," diyorum. Bu masadan kalkmayacağım. Lokanta ve Avery'nin yanı sıra pencerenin dışında olup biten her şeyi mükemmel bir şekilde görüyor.

"Dört mü? Dört öğle yemeği mi sipariş edeceksin?"

"Ya da benimle konuşmak için beş, on dakikanızı ayırırsınız, ben de seve seve giderim."

"Çalışıyorum."

"Şu sıralar bir mola vermeniz gerekiyor."

"Çok sinsisin," diyor gözlerini kısarak ve ben sonunda yumuşayacağını düşünüyorum. Ama sonra "Sana bir menü getireyim" diyor.

Bir dakika sonra geri dönüyor ve ben seçenekleri değerlendirirken kalemini not defterine vuruyor.

"Ben çorba alacağım," dedim. "Ve çizburger-"

"Patates kızartmasıyla."

"Sanmıyorum-"

"Herkes çizburgerin yanında patates kızartması sipariş eder."

"Tamam," diyorum dişlerimin arasından hava üfleyerek. "Patates kızartmasıyla birlikte. Şunu iki çizburger ve iki sürü patates kızartması yapalım, tavuğu da alacağım."

"mi?" "

"milkshake ister misin?"

"Evet - dört," diyorum kararlılıkla, bakışlarıyla buluşarak. Ağzının kenarlarının seğirdiğini görebiliyorum.

"Ne aromalı?"

"Her birinden

bir tane."

"Tamam," diyor, "."

Barney'i ayağımla dürtüyorum. "Bu konuda yardımına ihtiyacım olacak, dostum."

Ancak bu devasa yemeği evcil hayvanımla paylaşmak için yaptığım kurnazca plan, Avery onun için bir tabak köpek bisküvisi getirdiğinde suya düşüyor.

"Bill onun için taze pişirdi."

"Bill?" Biraz sertçe
söyledim. "Patronum."

Barney onları iki saniye içinde mideye indiriyor, sonra başka bir uykuya dalıyor ve artık ona bir şey yedirme şansım olmadığını biliyorum.

Dev kahvaltı ve bir parça turta yüzünden hâlâ tokum. Şikâyet etmeden öğle yemeğini kolayca atlayabilirim. Sabahtan beri yerimden kıpırdamadım. En ufak bir hareketliliğe bile neden olan tek şey sinirlerim ve bu da midemin bulanmasına neden oluyor. Avery tüm yiyecekleri önüme serdiğinde bu his daha da artıyor.

Lokantadaki diğer insanların izlediğini hissedebiliyorum, muhtemelen dört öğle yemeği sipariş eden şehir dışından gelen yabancı tarafından tetiklenmişlerdir.

Ne düşündüklerini önemsememeye çalışıyorum. Avery için buradayım. Ve benimle konuşmasını sağlamak için bu lokantadaki her yemeği yemem gerekiyorsa, yiyeceğim.

"Yemeğinizin tadını çıkarın... yani yemeklerin, Bay Hamilton," diyor kötü niyetli bir sırıtişla. "Ve sakın ziyan etmeyin."

Bir peçeteyi gömleğimin yakasına sıkıştırarak, "Yapmayacağım, Bayan Loren," diyorum.

Sakin bir nefes alıyorum ve çorbayı kendime doğru çekiyorum. Mantar kreması ve buz gibi. Mantardan nefret ederim. Özellikle de soğuk sümüksü olanlardan. İlk lokmada öğürdüm. Ama Avery'nin de herkes gibi beni izlediğini hissedebiliyorum, bu yüzden zorla yutuyorum ve mantar aromasına değil Avery'nin bal kokusuna odaklanarak yemeği olabildiğince hızlı bir şekilde höpürdetmeye başlıyorum.

İşim bittiğinde büyük bir yudum su içebilirdim ve milkshake seçimim için pişmanlık duyuyordum. Parlak yapay renklere kremalı içeriklerle dolu dört uzun bardağa bakıyorum ve bunun yerine bir burgeri kendime doğru çekiyorum. Hamburger ve ekmeği kalın ve marul, üç dilim peynir, domates, turşu ve ciddi miktarda ketçap ve mayonezle dolu. İki elimle kaldırmaya çalışıyorum ve gözümü dikip bakıyorum. Sahip olabileceğim her türlü açlık kısıntısı uzun zaman önce yok oldu. Karnım kemerimi zorluyor. Bir Cadılar Bayramı'ndan sonra vücut ağırlığım kadar şeker yiyip ertesi günü kusarak geçirdiğimden beri bu kadar tok hissettiğimi hatırlamıyorum. Bu anı şu anki durumuma hiç yardımcı olmuyor.

Gözlerim Avery'ye kayıyor, kasanın arkasında durmuş beni izliyor, ancak gözleri benimkilerle buluştuğunda uzaklaşıyor.

Var olan tüm berbat yemek tanrılarına lanet okuyorum, ağzımı açabildiğim kadar açıyorum ve kocaman bir ısırık alıyorum. Eti ve çöreği çiğneyip yutmam uzun zaman alıyor. Tekrar ısırmaya başlamadan önce kutlama yapacak zamanım olmuyor. Her şeyi ve yanında gelen patates kızartmasını bitirdiğimde alnım nemli ve karnım hiç olmadığı kadar yuvarlak.

İkinci hamburgere bakıyorum ve gerçekten ürperiyorum. Bu bir işkence. Değerli bir ceza. İkinciye elime alıp sinirlerimi yatıştırırken, ölümle burun buruna olup olmadığımı ciddi ciddi düşünüyorum.

A çok
"Cidden yemesine izin mi vereceksin?" Bill soruyor ellerini bulaşık bezine silerek mutfaktan çıktı. "Yani dört öğün çok fazla."

Öğle yemeği telaşı bir süre önce sona erdi ve eve giderken bir kahve içip bir şeyler atıştırmak isteyen erken gelenler bile azalmaya başladı. Lokanta yine neredeyse bomboş. Flora ve ben tezgâhın arkasında durmuş Kent'in dört farklı öğle yemeği için verdiği mücadeleyi izliyoruz. Bill'in süper büyüklükte olmasını sağladığı dört farklı öğle yemeği.

Omuz silkiyorum. Biraz şeytani olabilir ama adamın acı çekmesini izlemekten zevk alıyorum. Şu ana kadar en az beş kez öğürdüğünü gördüm, cildinde yeşil bir renk var ve alnında ter var.

"Dört öğün yemek yiyebilecek kadar büyük olduğu kesin," diyor Flora hayranlıkla. "Hiç bu kadar iri bir adam gördüğümü sanmıyorum."

"Tamam, Flora. Ağzını kapat. Ağzın açık kaldı," diyor Bill alaycı bir tavırla ve kolunu karısının omzuna doluyor.

"Sadece söylüyorum," diye fısıldıyor, "pisliğin teki olabilir ama çok yakışıklı bir adam."

"Görünüş her şey değildir," diye mırıldandı Bill.

"Hayır, bahse girerim senin gibi yemek yapamıyordur," diyerek onu yatıştırıyorum.

Flora, "Yemek yapabilmesine gerek yok," diye belirtiyor. "Eminim özel bir aşçısı vardır, değil mi?"

"İki," diye itiraf ediyorum. "Biri Fransa'dan."

"Hmmm," diyor Bill, kolunu çözüp mutfağa geri çekilirken. "Sadece masalarımın üzerine kusmadığından emin ol," diye ekliyor kapı arkasından kapanırken.

"Belki de onun acısına son vermeliyim," diye mırıldanıyorum, Kent'in çiğnemeye ara verip yumruğunu ağzına götürmesini izliyorum. Ona doğru bir adım atıyorum ama Flora kolumu tutuyor.

"Hayır, Avery, bu konuda güçlü dur. Bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin verme."

"Kilosu kadar inek eti ve patates yedi. Yeterince acı çekmedi mi?"

"Şahsen ben onun aletini kıyma makinesinde öğütürdüm!" "Flora!" Kıkırdamama engel olamayarak nefes nefese kaldım.

"Özür dilerim," diyerek bakışlarını alfadan ayırıyor ve menüleri silmeye başlıyor. "Bunun bir kayıp olacağını biliyorum. Bahse girerim aleti de en az geri kalanı kadar güzeldir."

"Sikler güzel olabilir mi?" Ben soruyorum.

"Hmmm," diyor Flora, çalışmasına ara vererek. "Bill'in ekipmanının bir sanat eseri olduğunu söyleyebilirim - ama bunu ona söyleme. Bu sadece onun kafasını şişirir."

İç çektim. Evet, Hamilton alfalarının da gerçekten güzel sikleri varmış. Ne yazık ki bir sürü sik kafalı oldukları ortaya çıktı. Bakışlarım tekrar Kent'e kayıyor ve gözleriyle buluşuyorum. Gözleri biraz şaşlı.

Bulaşık bezimi yere atıyorum, artık lekeli olan önlüğümü çözüyorum, tezgâhın üstüne fırlatıyorum ve masasına doğru yürüyorum. Ona ulaştığımda tereddüt ediyorum, sonra karşısındaki bankta sallanıyorum. Barney hemen etrafımda dolanıyor ve sarkık başını kucağıma koyuyor. Özlemle bana bakıyor, belli ki biraz şefkat istiyor. Dayanamıyorum ve kulaklarını gıdıklamaya başlıyorum.

"Lokanta yarım saat içinde kapanıyor," diyorum Kent'e.

Başını sallıyor ve üç kez nefes alıp vererek kızarmış tavuktan bir ısırık alıyor. Alfa'nın dudaklarımda gezinen gülümsemeyi görmemesi için Barney'ye bakıyorum. Şu anda son yemeğini yiyor, tavuğun yarısını bitirdi ama hâlâ iki bardak dolusu milkshake var.

"Alabilir miyim?" Birini işaret ederek sordum.

"Yaparsan sonsuza kadar minnettar kalırım," diye inliyor ve içkiyi kendime doğru sürüklüyorum, pipeti pembe likörün içinde bir aşağı bir yukarı zıplatıyorum-

pipeti emmeden önce uid.

"Siz alfaların büyük iştahları olduğunu sanırdım, ama öğle yemeğini yemekte zorlanıyor gibisin, Alfa."

"Ben mi? Ben zorlanmıyorum" diyor, bir ısırık daha alarak. "Bir yemeği yemen genellikle dört saat sürer mi?"

"Yemeğimin tadını çıkarmayı severim." "Çok inatçısın."

"Bana söyledikleri bu." Tereddüt ediyor. "Hem yardımcı hem de engel olabilir."

Omuzlarım gerildi. Ne söyleyeceğini duymak istiyorum. Üzgün olduğunu bilmek istiyorum. Bana hatalı olduğunu söylemesini istiyorum. Midemin çukurunda kaynayan bu öfkeden hoşlanmıyorum. Bu acı tadın dilimde kalmasını istemiyorum. Onu affetmek istiyorum, sadece omuzlarımdan bu yükü atmak için.

Ama korkuyorum. Söyleyeceği şeyin duymak istediğim şey olmamasından . Beni zaten incinmiş olduğumdan daha fazla korkuyorum. Beni hayal kırıklığına uğratacağından korkuyorum.

"Henüz seninle konuşmaya hazır değilim," diye itiraf ediyorum, aşırı tatlı milkshake'i bir kenara iterek - Bill o şeyin içine ne kadar fazla şeker koymuştu? - ve bankta arkama yaslanıyorum.

Bana bakıyor. Kent inatçı ve istediğini elde etmeye alışkın. Eminim birinin ona hayır dediği nadirdir. İtiraz etmesini, benimle tartışmasını, gözümü korkutup boyun eğdirmesini bekliyorum. Ondan gelecek sert bir havlamayla omega içgüdülerim harekete geçecek ve bu konuda çok az seçeneğim olacak.

Beni şaşırtarak, sadece başını salladı. Sonra ekledi. "Anlıyorum. Bu lezzetli yemeklerden daha fazla tatmak için yarın tekrar gelmem gerekecek. Patates kızartmasının üzerindeki şeker gerçekten ilham verici bir mutfak seçimiydi."

Gülümsememi görmemesi için elimle ağzımı kapatarak homurdanıyorum. Yine de bana gülümsüyor ve Flora'ya katılıyorum, son derece yakışıklı, özellikle de bunu yaptığında gözleri parlıyor ve yanakları çukurlaşıyor. Eminim sürekli böyle gülümsese ona kızgın kalmak neredeyse imkânsız olurdu.

"Yönetmen gereken bir iş imparatorluğun ve görmen gereken bir sürün yok mu?" Gülümsemesi çabucak kayboluyor ve yine son derece rahatsız görünüyor.

"Bu daha önemli."

"Hangisi daha önemli?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Yiyeceklerle karnını doyurmak mı?"

"Seninle işleri yoluna koymak."

"Kent," diyorum, kalbimdeki tüm o acının ağırlığını ve karnımdaki ekşimiş bağı hissederek. "Bunu düzeltebileceğinden emin değilim."

"Yine de deneyeceğim, Avery. Pes edecek biri değilim." Omuz silkiyorum ve Barney'nin başını kucağımdan iterek ayağa kalkmaya başlıyorum.

"şimdi," diyor Kent, yanaklarını üfleyerek, "otel odama dönüyorum. Pantolonumu çıkaracağım ve vücudum tüm bu yiyecekleri sindirmeye çalışırken önümüzdeki on iki saat boyunca tamamen hareketsiz yatacağım."

"Bütün gün bu lokantada tıklıp kaldıktan sonra bunun yürüyüşe ihtiyacı yok mu?" diye sordum. Barney'nin kulakları 'yürüyüş' kelimesini duyunca seğirdi.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor alfa, yüz hatlarında gerçek bir acı belirliyor. "Yürüyebileceğimden emin değilim."

"Onu alabilirim," diyorum. "Aslında bu gece benimle kalabilir ve yarın sabah onu alabilirsin. Eğer gerçekten geri döneceksen," diye ekliyorum şüphyle.

Kent köpeğine bakıyor. Yüreğinin parçalandığı açıkça görülüyor ve bu hayvanın onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.

"Ah... tamam," diyor yavaşça. "Ama onu uzun bir yürüyüşe çıkarmamalısın. Bacakları artık buna uygun değil. Çikolata, kuru üzüm, üzüm ya da soğan da yok. Bunlar bir köpek için zehirlidir."

"Kent, biliyorum. Kız kardeşim bir veteriner hemşire." "Şu tanıştığım mı?"

"Evet."

"Bu gece orada olacak mı?"

"Kent Hamilton, Barney'e göz kulak olmam konusunda bana güvenmiyor musun?"

Bana bakıyor, gözlerimin içine. "Sana güveniyorum, Avery." Bunu inanarak ve hissederek söylemesi beni ürpertiyor.

Bakışlarımı yere indiriyorum. Gözleri çok yoğun.

Bir iniltiyle koltuğunun kenarına geçtiğini ve köpeğiyle konuşmak için eğildiğini duyuyorum.

"Barney, bu gece Avery ile yatıya kalacaksın, tamam mı? En iyi şekilde davranmalısın. Gerçek bir centilmen. Osurmak ya da salya akıtmak yok." Daha aşağı eğiliyor ve köpek yüzünü yalıyor. "Ve eğer ona ne kadar harika bir sahip olduğumu söylemek istersen, bilirsin, bir iki güzel söz söyle, bunun da zararı olmaz."

Gözlerimi deviriyorum ama sanırım Barney'nin ne kadar anlayışsız olduğunu hafife almışım çünkü şaşkınlıkla oturuyor, ikimiz de sahibinin karnını tutarak lokantadan sendeleyerek çıkışını izliyoruz.

O gittiğinde Flora tezgâhtan çıkar. "Köpeğini sana verdi mi?"

"Bu gecelik," diyorum.

"Vay canına, sana gerçekten aşık olmalı."

"Ne?" Biraz geri çekildim. "Aşık değil."

"İnsanlar köpeklerini öyle her önüne gelene teslim etmezler."

"Bunu yapmaları aşık oldukları anlamına gelmez."

Flora bir kaşını kaldırır ve başka bir şey söylemez.

Isla eve dönerken beni almayı teklif etti ama ben Barney ile eve kadar yürümeye karar verdim. Yürümek genellikle vazgeçebileceğim bir lüks değil. Sokaklarda yalnız bir omega olarak dolaşmak - güpegündüz bile olsa - oldukça aptalca. Ama sanırım Barney yanımdayken oldukça güvendedim. Ayrıca onun egzersize, benim de düşünmek için biraz alana ihtiyacım var.

Gece ona bakmayı teklif ederek doğru şeyi mi yaptım? Her zamanki gibi bahtsız bir enayi mi oldum? Yoksa alfaya karşı çok mu sert davrandım? Sorduğu anda onu dinlemeli miydim? Eğer dinlemiş olsaydım, şu anda Rockview yolunu yarılamış, içindekileri dökmüş ve ben de hayatıma devam etmek için özgür olmuş olurum.

"Ne düşünüyorsun?" Barney'e soruyorum. Temposu yavaşlıyor ve çok fazla yürüdüğümüzden endişeleniyorum. Ama bir sonraki otobüs durağında durup tarifeyi incelediğimde, ipini çekiştiriyor ve devam etmek istediği belli oluyor. "Senin de onun kadar inatçı olduğunu görebiliyorum."

Bu hoşuma gitti mi? Kolay pes etmemesi hoşuma gidiyor, her ne kadar aynı özellik Rock's View'da da pek çok soruna yol açmış olsa da. Ama bunun ötesini bilmiyorum. Umarım sevimli köpeğiyle biraz kucaklaşmak ve iyi bir gece uykusu sabah her şeyi daha net görmeme yardımcı olur.

Kapıyı açtığımda annem elinde bir parti daha kekle koridorda beni karşılamaya geliyor.

Yanımdaki devasa köpeği görünce "Bu da ne?" dedi. "Isla'ya daha önce defalarca işten eve başıboş köpek getirmemesini söyledim! O tavşanın televizyon kablolarımıza verdiği zararı hatırla!"

"O başıboş değil. Bir arkadaşıma ait." Babam bu telaşın nedenini anlamak için geliyor ve bana arkadaşımın kim olduğunu bildiğini gösteren delici bir bakış atıyor. "Onu sadece bu gece için ödünç alıyorum."

"Tehlikeli mi?" diyor annem, geri çekilerek. "Hayır, o yumuşak bir çocuk," diyorum Barney'nin başını okşayarak. "Beni yiyebilirmiş gibi görünüyor."

"Onu yatak odama götüreceğim anne. Sanırım eve kadar yürüdüktan sonra yoruldu."

"Eve yürümek mi? Eve yürüdün mü? Avery Loren, sen aklını mı kaçırdın?"

"Barney ."

"Onun tehlikeli olmadığını söylemiştin," diyor annem gözlerini kısarak.

"Evet, ama öyle görünüyor."

Babam kıkırdıyor ve ben de fırsattan istifade üst kata, odama kaçıyorum. Eminim Kent Hamilton gibi bir alfanın evcil hayvanların kanepelere ve yataklara girmesine izin vermekle ilgili kuralları vardır ama bence böyle kurallar çiğnenmek için yaratılmıştır, bu yüzden Barney'yi yatağa benimle birlikte çıkmaya teşvik ediyorum ve ben bir kitap okumaya çalışırken onunla birlikte uzanıyorum. Kitaplıklarımdan birinde duran eski bir Agatha Christie kitabı. Uzun bir süre daha romantik bir kitap okuyabileceğimi sanmıyorum.

Yarım saat sonra babam merdivenlerden yukarı sesleniyor ve Jacks'in burada olduğunu söylüyor, ben de onu yukarı göndermesini söylüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor kapının diğer tarafından. "Jacks, artık kızgın değilim."

Kapıyı açar ve iki kez bakar.

"Bu bir köpek mi?" diyor. ", o Barney mi?" "Evet.

Kent bugün beni görmeye geldi."

"Ve sana köpeğini mi verdi? Yoksa onu çaldın mı?" "Hayır, sadece bu akşam için ödünç alıyorum."

Jacks tuvalet masamdaki sandalyeye uzanıyor ve ben de yatağa uzanıp bacak bacak üstüne atıyorum.

"Yani geri döndü," diyor.

"Evet."

"Neden?"

"Benimle konuşmak istiyor."

"Kendisi için ne gerekiyordu?" diyor kaşlarını çatarak ve eklemelerini çatırdatarak.

"Hiçbir şey. Onunla konuşmak istemedim."

Jacks kocaman sırıtıyor. "Aferin kızıma, Avery. Onun için değil, kendin için doğru olanı yap. İnsanları memnun etmek yok."

"Hmmm," diyorum. İkimiz de biliyoruz ki ben insanları memnun etme konusunda çok başarılıyım ve sorunlarımın çoğu da burada başlıyor. Barney'nin kulaklarını okşuyorum. Uyukluyor ve Jacks içeri girdiğinde kıpırdamadı bile. Umarım onu fazla yürütmemişimdir.

Jacks beni izliyor ve başını sallıyor. "Köpeğini sana verdiğine inanamıyorum."

"Sana söyledim, Barney'i bana *vermedi*. Sadece *ödünç* alıyorum."

"Yani Kent buralarda mı takılıyor?"

"Sanırım. Görünüşe göre benimle konuşmaya oldukça kararlı." "O çok kibirli bir pislik. Sen sağlam dur, Avery."

"Ama..." Gözlerimi Jacks'e değil Barney'ye dikerek, "Ne söyleyeceğini merak ediyorum," diyorum.

"Merak kediye öldürdü, Avery." Kedi deyince Barney'nin kulakları seğiriyor ve ben de kıkırdıyorum.

"Merak... kalp kırıklığı. Eninde sonunda bir şey hepimizi öldürecek."

"Bu gerçekten çok neşeli, Bayan Günışığı, ayrıca en az 102 yaşına geldiğimde uykumda ölmek niyetindeyim. Size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim."

Başımı salladım. "Sanırım onunla konuşacağım. Yarın, Barney'i almaya geldiğinde."

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, Jacks, o sürünün bana zaten verdikleri zarardan daha fazlasını vermelerinin mümkün olduğunu sanmıyorum." Zayıf bir gülümsemeyle geçiştiriyorum ve Jacks öne eğilip elimi sıkıyor.

"Manevi destek için orada olmamı ve ihtiyaç duyulursa ona vurmamı mı istiyorsun?"

"İşin var, Jacks." "Hayır, yok."

Hatırlamayı bıraktım."

"Kahretsin," diyorum, kendi sorunlarıma o kadar dalmışım ki kankamınkilere dikkat etmediğim için birden utanıyorum. İş yok ve muhtemelen kendisi de aşk acısı çekiyor. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Çok üzgünüm, Jacks."

"Ne için?"

"Bana eşlik etmek için işini bıraktın."

"Evet, ama o işi bırakmayı uzun zamandır istiyordum."

"Belki Bill sana bir ya da iki vardiya verir. Ya da benimkini alabilirsin."

"Hayır, Avery, farklı bir şey denemeye karar verdim." "Tam olarak ne gibi?"

"Bahçecilik."

"Bahçecilik mi?" Tükürdüm. "Bahçıvanlık hakkında ne biliyorsun?"

"Aslında biraz. Eskiden büyükanneme bahçede yardım ederdim.

Miranda ile konuştum ve-"

"Ahhh, Miranda," diyorum sırtarak. "İşler nasıl gidiyor?" Jacks yanağını kaşıyor. "Evet, iyi gidiyor."

"İyi mi?" Soruyorum. "İletişimde kalmak için anlaştık gibi mi? Ya da her gün mesajlaşmamız iyi mi?"

"Her gün konuşmak. Bütün gün mesajlaşıyoruz" diyor Jacks.

"Şimdi bu anı kariyer değişikliği arzusunu anlıyorum." Jacks bir zamanlar bir şefle çıkmış ve bir kek dükkânı açmak istediğine ikna olmuş. Ayrıca bir köpek yetiştiricisiyle de çıkmış ve köpek gezdiricisi olmayı düşünmüş.

"Öyle değil," diyor ben daha geniş sırtırken. "Ellerimi kullanmaktan her zaman keyif almışımdır." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "O alfalar senin aklını çelmiş, Avery Loren. Ayrıca ofis işlerini ve bütün gün içeride kapalı kalmayı her zaman zor bulmuşumdur. Dışarıda çalışma fikrini seviyorum."

"365 günün 365 günü güneşin parladığı Rockview'dışarıda çalışmak, tüm yıl yağmur yağan Cardval'dan farklı."

"Yağmuru seviyorum. Sokağımdaki bazı yaşlılarla konuştum bile. Yarın öğleden sonra ilk çimlerimi keseceğim."

Başımı salladım, etkilendim. Kek dükkânı ve köpek gezdirme işi hiçbir yere varmadı. Belki Jacks sonunda aradığını bulmuştur. Belki bu ona uyar. Kalbim sızlıyor. Lokantadaki başka bir günü düşünüyorum. Jacks'in geçen gece oyunculuk hakkında söylediklerini düşünüyorum. Gerçekten geri dönebilir miyim?

A çok
Kent'e benimle lokantada buluşması ve Isla'nın beni bırakması için bir mesaj gönderdim.

ve Barney erken çıktı. Ana kapının kilidini açıyorum, alarmı kapatıyorum ve tüm ışıkları açıyorum. Bill ve Flora'nın gelmesine daha kırk beş dakika var, bu da bize konuşmak için yeterince zaman kazandıracak ve bu konuşmanın sonsuza dek sürmeyeceği anlamına geliyor.

Barney muhtemelen kırıntı bulma umuduyla lokantanın etrafını kokluyor, ben de cezveyi dolduruyorum. Gerginim, aniden bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Jacks'in burada olma teklifini de kabul etmeli miydim? Onunla insanlarla dolu bir yemekte buluşmayı ayarlamalı mıydım? Çünkü Kent oldukça korkutucu biri ve eğer onu affetmemi isterse, hayır diyecek gücüm olmayabilir.

Sabah 8'de kireç renginde iğrenç bir spor araba otoparka yanaşır ve Kent arabadan iner. Artık geri dönmek için çok geç. Lokantanın kapısını çaldı ve ben de kilidi açıp onu içeri aldım.

"Sadece kahve yapıyorum," diyorum ona, doğrudan yüzüne bakmadan. Adam göz kamaştırıcı derecede yakışıklı. Güneşe bakmak gibi bir şey. "Bir tane ister misiniz?"

"Evet, lütfen," diyor ayaklarının üzerinde kıpırdanarak. O da mı gergin?

Kent gibi bir alfa için bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Bu sabah miden nasıl?" Makineye yeni bir fincan yerleştirip öğütülmüş kahveyi kaşıkla koyarken ona soruyorum, aroması onun kokusunu örtmek için çok az şey yapıyor.

"Bir daha asla eskisi gibi olacağını sanmıyorum," diyor karnını okşayarak. "Şimdi genişledi ve bir daha eski haline döneceğini sanmıyorum. Kalıcı bir göbeğim olacak."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Bu adam - sürüsünün geri kalanı gibi - çelikten yapılmış karın kaslarına sahip.

"Barney dün gece nasıldı?"

"Altın kadar iyi. O çok iyi bir çocuk."

"O zaman beni özlemedi mi?" diyor, sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor.

"Hayır, birbirimizin ayak tırnaklarını boyarken ve senin hakkında dedikodu yaparken çok eğleniyorduk."

"Köpeğimin ayak tırnaklarını mı boyadın?" "Parlak pembe."

"Yapmadın mı?" dedi, sesi öfkeli çıkıyordu.

Omzumun üzerinden bakıp ona sırtıyıyorum. "Hayır, yapmadım, ama biliyorsun o bana izin verirdi."

"Evet, belli ki sen onun yeni en iyi arkadaşısın."

Kafamı çeviriyorum ve ikimize de birer fincan kahve hazırlamaya odaklanıyorum. Savunmamı yüksek tutmalıyım. Köpeğinin yardımı ve küçük bir flört ile kalbime tekrar girmesine izin veremem. Ben bundan daha güçlüyüm.

Yüzümü daha sert bir ifadeye geri döndürüyorum ve kahvesini ona uzatıyorum. Sonra masalardan birini işaret edip kendi fincanımı onunkinin karşısındaki sandalyeye taşıyorum.

Hemen pişman oldum. Masa küçük ve alfa onu cüceleştiriyor gibi görünüyor. Ayrıca yakın görünüyor, çok yakın, kokusu alana hakim.

O kahvesinden bir yudum alıyor, ben de kendi kahvemden bir yudum alıyorum. Sonra ikimiz de aynı anda konuşuyoruz, ne yaptığımızı fark ettiğimizde ikimiz de aniden duruyoruz.

Başıyla işaret ederek, "Önce sen git," diyor.

Ben kendiminkini sallıyorum. "Konuşmak isteyen sendin." Koyu renkli sıvıdan bir yudum daha alıp beyaz bardağın kenarından ona bakıyorum.

"Doğru," diyor fincanını masanın üzerinde düzelterek. Bir kahveye bakıyor, sonra bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve ben

Sanırım onun karanlık gözlerinde gerçek bir şeyler görüyorum. Utanç, pişmanlık, hayal kırıklığı ve acı, çok fazla acı.

Kaşlarımı çatıyorum. Tam olarak kırılmış olabilir ki?

"Sana ne söyleyeceğimi uzun uzun düşündüm, Avery, ve dürüst olmam gerekirse, dönüp dolaşıp aynı yere geliyorum çünkü biliyorum ki, söyleyeceğim hiçbir şey ne kadar üzgün olduğumu ifade edemeyecek ya da yaptıklarımı telafi edemeyecek."

Kaşlarım çatıldı.

"Peki sen ne yaptın Kent?" Fısıldıyorum.

Ve bana, benim gerçek olduğuma asla inanmadığını anlattı - benim zaten bildiğim bir şey. Okulda oyunculuk eğitimi aldığımı keşfeden ve bir dolandırıcı olduğum sonucuna varan özel bir dedektifi nasıl tuttuğunu anlattı - benim bilmediğim bir şey. Cruise'un annemle aramda geçen konuşmaya kulak misafiri olduğunu ve bunların dedektifin keşfettiklerini nasıl doğruladığını anlattı.

Her kelimede omuzlarımın gerildiğini, midemin düğümlendiğini hissediyorum.

"Kent," diyorum dişlerimi sıkarak, "anlamıyorum-"

"Avery," diyor, o kadar pişman görünüyor ki, Rockview'de tanıştığım kibirli alfa bu olabilir mi diye merak ediyorum. "Sonra gerçeği keşfettim. O gecenin kasetlerini gördüm."

"O gece mi?" Kafam karışmış bir şekilde söyledim.

"Sen ve Cruise'un tanıştığınız gece - senin ..."

Gözleri boğazımdaki yara izinde gezinirken sözleri uzaklaşıyor. O kelimeyi söylememesine seviniyorum çünkü duymak çok acı verici olurdu.

"Ve..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Aranızdaki bağın gerçek ve samimi olduğu herkesin görebileceği kadar açık."

"Bunu başından beri göremiyor muydun Kent?"

"Hayır, çünkü ben bir aptal ve pisliğin tekiyim, Avery."

Başımı salladım. "Hayır Kent, sebebin bu olduğunu sanmıyorum ve eğer gerçekten üzgünsen bana karşı dürüst olur ve tüm gerçeği anlatırsın."

Biraz şaşırmış, hatta korkmuş görünüyor ve bu konuda haklı olduğumu biliyorum.

"Aramızdaki bağın gerçek olduğuna inanmak senin için neden bu kadar zordu?" Sadece Cruise ve benim aramdaki bağ değil,

ama onunla benim aramda da. Hissettiğini sanıyordum - beni hissettiğine inandırdı. Sonra o da diğerleri gibi beni bir kenara attı.

Kahvesini bir kenara itiyor.

"Bilmiyorum," diyor inatla. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Çünkü bazen dünyada seni ne olursa olsun sevmesi gereken tek kişi seni sevmediğinde," diye tersliyor, "o zaman başka birinin de sevebileceğine inanmak çok zor!" Bana ters ters bakıyor, sonra bakışlarını benden alıp yere çeviriyor.

Barney müzik kutusunun yanındaki zemini incelemeyi bırakır ve ellerini yalayarak sahibinin yanına gelir.

Kent o anda o kadar kırgın görünüyor ki, aptal kalbim onun için acıyor. Jacks haklı. Kendi iyiliğim için fazla empati kuruyorum, ama o bu kadar yenilmiş görünürken ve bunu ondan zorla çıkarmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederken empati kurmamak çok zor. Yine de artık ortaya çıktı ve ne demek istediğini anlamam gerekiyor.

"Anlamıyorum Kent," diye fısıldıyorum usulca.

Gözlerini yere sabitliyor. "Annem, Avery. Beni hiç istemedi, hiç sevmedi. Ben sadece onun geçimini sağlamanın, çok zengin babamın aylık ödemelerini ve her zaman arzuladığı lüks yaşam tarzını garanti altına almanın yoluydum."

"Kent," diyorum, "eminim-"

Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "Avery, lütfen bana yanıltığımı, kandırıldığımı ya da bu konuda kafamın karışık olduğunu söyleme." Gözlerindeki acı öylesine parlıyor ki ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. "Bana beni sevmediğini söyledi - sayısız kez söyledi -. Çünkü ben sevmeyecek biriyim."

"Bunu gerçekten söyledi mi?" Nefes nefese kaldım, tüm çabalarım rağmen gözlerim doldu.

"Evet..." Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülüşünü izliyor. "Avery," diyor usulca, "sen sordun... Bunu sana benim için üzülmen için söylemiyorum ya da.. sorun değil. Neyse o. Sadece ..."

"Ama sen sevimlisin, Kent."

"Ben bir pisliğim, Avery."

"Barney seni seviyor. Ona bir baksana." İkimiz de hâlâ sahibinin ellerini yalayan köpeğine bakıyoruz.

"Göründüğü kadar zeki değil," diye mırıldanıyor Kent.

"Ve sürü arkadaşların seni seviyor. Seni çok sevdiklerini biliyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Şu anda bana çok kızgınlar, Avery. Çünkü ben benim için çok önemli birini inciten aptal, ahmak bir . Benim için çok önemli olan birkaç kişiyi incittim. Cruise'un kalbinin ne kadar kırıldığını tahmin bile edemezsin. Onu hiç böyle görmemiştim. Hatta ..." Sözünü kesiyor.

"Ne zaman bile ...?"

"Seni incittim ve onları incittim. Bu yüzden gelip sana tüm bunları anlatmak istedim, Avery. Bunların hepsinin benim hatam olduğunu söylemek istedim. Tek sorumlu benim. Bu yüzden sürüden ayrılıyorum. Kenara çekil. Sen Hamilton sürüsüne aitsin, Avery Loren. Ve o alfalar da sana ait."

"Yine de burada bana tüm bunları açıklayan sensin Kent. ? Özürleri nerede? Yanılıyorsun. Uzun sürmeyecek. Beni geri istemiyorlar."

"Var. Onlara geri dönmelisin. Ve benim için endişelenmene gerek kalmayacak-"

"Kent!" Ayağa kalkarak söyledim. "Sadece sen değildin. Tüm sürüydü." Havayı üflüyorum, bunu yüksek sesle söylemekten korkuyorum çünkü gerçek çok acıtıyor. "Cruise'du. Bana inanması inanmadı. Beni savunması savunmadı. Benim için en kötüsüne inanmayı seçti."

"Avery, anlamıyorsun, kendine göre sebepleri var."

"Bir aktris miydi?"

Tereddüt ediyor. "Bir gazeteci."

"Umarım o ve sebepleri birlikte çok mutlu olurlar," diye çıkışıyorum ve yarı sarhoş kahvemi alıp tezgâha doğru yürüyorum. Arkamda Kent'in sandalyesinin yerde süründüğünü duyuyorum.

"Avery..." dedi, sesi biraz telaşlı çıkıyordu. Gerçekten kelimelerin yeterli olacağını mı düşünüyordu? Tüm bunları kendi başına düzeltebileceğini mi? "Lütfen benim hatam yüzünden onları cezalandırma."

"Ben kimseyi cezalandırmıyorum!" Kahve fincanımı tezgâha çarparak ve sıvının yarısı yüzüme döküldüğünde küfrederek söylüyorum. "Özrünü takdir ediyorum Kent. Ama belki de tüm bu suçlamalar yerine sürüne geri dönmeli ve işleri kendi aranızda halletmelisiniz. Onlar seni seviyor ve bence sen de onları seviyorsun. Bunu bir kenara atma."

"Avery," diyor, sıcak elini belli belirsiz omzuma koyarak. Aramızdaki bağ anında kuruluyor, dokunuşunun elektriği tenimde hızla yayılıyor ve ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oluyor. Tekrar nefesimi tutuyorum. Ama ben

Arkanı dönmeyi reddediyorsun. Kızgın ve üzgünüm, ama gözlerinde parıldayan tüm o acıyı tekrar görürsem tüm bunlar eriyip gidebilir. Ve kendim için güçlü kalmalıyım. Bir kez olsun kendimi ilk sıraya koymalıyım. "Sensiz Pack Hamilton diye bir şey yok," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım şimdi yoğun ve hızlı geliyor. Bunu duymak istemiyorum.

"Fark etmez, Kent. Çünkü bana bu şekilde davranabilecek bir sürünün parçası olmak istemiyorum."

M balta

Yemek odamızdan bozma konferans salonumuzda kilitli kaldık.

saatlerdir odadayım ve açım, yorgunum ve huysuzum. Ayrıca bir gece önce beyin fırtınası yapmaya başladığımızdan beri çözüme hiç yaklaşamadık. Birkaç sayfayı fikirlerle doldurduk ama hepsi de yetersiz ve işe yaramaz görünüyor. Çiçekler ve çikolatalar işe yaramayacak. Flaş danslar ve penceresinin önünde ona serenat yapmak çok sevimsiz görünüyor. Onu dünyanın dört bir yanına uçurma ya da hayalindeki evi alma teklifleri ise gösterişli ve samimiyezsiz görünüyor.

Hayır, hiçbir şey doğru görünmüyor. Anne tugayı ara sıra kafalarını içeri sokuyor, bazen bir şeyler atıştırıyor, bazen de cesaretlendirici sözler söylüyorlar ama bir çözüm bulmamıza yardım etmeyi ısrarla reddediyorlar. Bize bağlı olması gerektiğini söylüyorlar.

Saatlerdir yeni bir fikir üretemedik ve Declan içkisini yudumlamaya, Cruise da boş boş bakmaya geri döndü.

"Daha fazla oturamayacağım," diyorum ayağa fırlayarak. "Bu çok umutsuz bir durum. Nasıl oluyor da yenilikçi ve yaratıcı yeni teknoloji fikirleri ve çözümleri da iş bu konuya gelince boka sarıyoruz?"

"Çünkü" diyor Jonah, "bu gerçekten önemli."

"Peki bizim işimiz önemli değil mi?"

"Belki bu daha önemlidir."

Avery'yi düşünüyorum. Onun güzel gülümsemesini, güneşli kahkahasını ve günahkâr vücudunu... Ve hemen bir tur sınav için yere düşünüyorum. Fiziksel efor sarf ederek vücudumu yeterince acıtabilirsem, göğsümde hissettiğim tüm acıyı uyuşturmak için bir yol kat etmiş olurum. Özellikle de onu düşünecek kadar aptal olduğumda.

"Bunun ne faydası var?" Declan bana bakıyor, eli masanın üzerinde eğilmiş, başı elinin üzerinde.

"Biliyorsun, spor yapmak düşünmeme yardımcı oluyor." "Peki öyle mi?"

Ona küfrediyorum.

"Bir şeyler olmalı," diye mırıldandı Jonah. "Ona ne kadar üzgün olduğumuzu göstermenin bir yolu olmalı."

"Hiçbir şey yeterince iyi görünmüyor," diyor Cruise.

"İşte bu yüzden Kent'e burada ihtiyacımız var," diyor Jonah. "O genellikle fikirlerle doludur."

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı dizlerime dayayarak oturmak için ters dönüyorum. O haklı. Haklı. Ve onun burada olmaması, bize yardım etmemesi çok aptalca. Ona sonsuza kadar kızgın kalamayacağımı fark ettim. Huysuz bir sık kafalı olabilir ama burada hepimiz sık kafalıyız.

"Nereye gittiğini bilen var mı?" diye sordum. Hepimiz birbirimize bakıp omuz silkiyoruz.

Jonah cebinden telefonunu çıkararak, "Telefonunu takip edebilirim," diyor.

"Kent telefonuna takip cihazı yerleştirmene izin mi verdi?" Declan inanmayarak söylüyor.

"Onun bundan haberi yok," diye mırıldanıyor Jonah kesin bir ifadeyle. "Jonah," diyorum, "hepimizin telefonuna takip cihazı mı taktın?"

"Evet," der basitçe. Cruise küfreder ve Declan telefonunu çekip çıkarır. "Biz bir aileyiz. Acil bir durumda nerede olduğumuzu bilmemiz önemli. Örneğin şu anda olduğu gibi."

Dokunmaya devam ediyor, sonra donuyor. Gözlüklerini ayarlar ve gözlerini kısarak ekrana bakar. "Ahhh..." diyor.

"Jonah," diyor Declan kuşkuyla. "Kent nerede?"

Jonah başını kaldırıp gözlüklerini ikinci kez düzeltiyor.

"Cardval." "Ne oluyor lan?" Declan'ın nefesi kesilir.

Elimi saçlarımın arasından geçirip omuzlarımı döndürüyorum. "Jonah?" diye soruyorum. "Avery'nin telefonuna da takip cihazı yerleştirdin mi?"

Jonah yüzünü buruşturuyor, kulaklarının ucu pembeleşiyor, sonra başını sallıyor. "Peki o tam olarak nerede?"

Jonah yine telefonunu kurcalıyor, sonra gözlerini dikip bize bakıyor, kulaklarının tamamı domates kırmızısına dönüyor. "Kent'le birlikte."

"Bu deli piç ne halt ediyor?" Cruise, Jonah'ın elinden cep telefonunu kaptığını söylüyor.

Declan inliyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Bir şeyleri tamir ediyor. Ona asla pes etmediğini söyledim."

"Ahhh kahretsin," diye mırıldanır Cruise.

Kent en güçlü müzakerecimiz değil. Açık ara farkla değil. Zor durumları yumuşatmak ve insanları kazanmak için gönderdiğimiz kişi Declan'dır. Eğer durum biraz mantık ve ikna gerektiriyorsa bazen Jonah da ona eşlik eder. Kent'e bu tür hassas durumlarda güvenilmez. Çok fazla dik dik bakıyor, hırlıyor ve genelde insanların ödünü koparıyor.

"Durumu daha da kötüleştirecek," diyor Declan, elini koyu renk buklelerinin arasında gezdirirken.

"Belki de değildir," diyorum iyimser bir şekilde. "Yani, Barney'i de yanında götürmüş olmalı. Eğer bir kızı tavlayacak biri varsa, o da bu köpektir."

"Barney ve onun en iyi köpek yavrusu gözleri bile bu boktan fırtınayı temizleyemeyecek."

Etrafımdakilere bakıyorum ve iyimserliğim kayboluyor.

"Anneleri ben alırım," diyor Jonah.

Bir süre sonra anneler Jonah'ın arkasından içeri giriyor. Sabah ilk iş olarak saçlarını ve tırnaklarını yaptırmışlar ve pahalı bir parfüm bulutu içinde geliyorlar. Bu bir şekilde onları daha da korkutucu gösteriyor.

"Evet," diyor Declan'ın annesi, oğlunun yanına bir sandalye çekerek, "dinleyelim bakalım."

"Bir sorunumuz var," diye mırıldanıyor

Declan. "Bir tane daha mı?" diyor annesi.

Ona mahcup mahcup bakıyor. "Kent'in Cardval'da, omega ile birlikte işleri düzeltmeye çalıştığını düşünüyoruz."

"Tabii ki öyle," diyor annem gözlerini devirerek. "Aklı başında olan tek kişi o."

"Ne-ne?" Dedim.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor annem biraz kızgınlıkla, "geri kalanınızın dün Cardval'a gitmesini bekliyorduk."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Üzgün olduğunu söylemek için tabii ki. Bir ... pol ... o ...gize," diyor Declan'ın annesi kelimenin her hecesini vurgulayarak.

Cruise alay eder ve annesi ona dönüp ters ters bakar. "Büyük jestlerin hepsi çok iyi, genç adam. Ama basit, içten bir özür çok işe yarar."

Annem, "Biraz yalvarıp yakarmak da işe yarıyor," diye ekliyor.

"Bir sürü yalvarma!" Declan'ın annesi parmağını bize doğru salladı.

"Bazen nerede yanlış yaptığımızı merak ediyorum," diye ekliyor annem başını sallayarak.

"Bunu bize dün de söyleyebilirdin," diye sızlanıyorum.

"Bunu kendi başınıza çözebileceğinizi düşünmüştük ama..." Annem başını sallıyor.

Sürü arkadaşlarıma bakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Hadi o zaman.

Neyi ?"

A çok
Bir şekilde lokantada bir günü daha atlattım. Üzerine bir
Gülümsüyorum, müşterilere karşı kibarım ve sadece üç dersi berbat
ettim. Ama sanırım bugün oyunculuk becerilerim azalıyor çünkü hem
Bill hem de Flora bana iyi olup olmadığımı sorup duruyor.

Kent'le yaptığım konuşma kafamın içinde dönüp duruyor. Benim
Pack Hamilton'a ait olduğumu düşünüyor. Pack Hamilton'ın bana ait
olduğunu düşünüyor. Derinlerde bir yerde haklı olabileceğinden
korkuyorum. Onlar benim alfalarım, Cruise ve beni bir araya getiren
garip bir kader. Ama eğer durum buysa, bu beni nereye götürür? Geri
dönmeyeceğim. Hayatımı, kalbimi bu kadar dikkatsizce ve kolayca
kırabilecek adamlarla geçirmeyeceğim. Bu beni nereye götürür?
Gelinliğimin içinde oturan yaşlı Bayan Havisham gibi, düğün ziyafetim
etrafımda eriyip gidiyor. Pek de ilham verici değil.

Daha iyi bir plana ihtiyacım var. Aşk, romantizm ve sonsuza dek
mutlu olma fikirlerini bir kenara bırakıp hayatımı düzene sokmam
gerekliyor. Düzenlemekten kastım dansa gitmek.

"Dans mı?" Jacks ve Isla birlikte söylüyorlar. Beni lokantadan
birlikte almaya gelmişler, ikisi de Kent'le olan konuşmam hakkında
daha fazla şey duymak istiyorlar.

"Evet, dans," diyorum. "Georgia'nın bekârlığa veda partisinde yeterince dans edilmedi ve ben de giyinip kuşanmak, birkaç kadeh içki içmek ve dans etmek istiyorum. Ve ikiniz de gelmek zorundasınız."

"Sanırım Kent'le konuşmanız pek iyi gitmedi," diye mırıldanıyor Jacks kız kardeşime.

"Peki bu Jacqueline Jenner için ne anlama geliyor?" Emniyet kemerimi tokasına sıkıştırarak soruyorum.

"Sadece terk edildiğinde dansa gitmek istiyorsun demek."

"Ya da bir adamla ilişkini bitirdin." "Ya da bir şov için rol alamadın."

"Ya da üzgün hissediyorsun."

"Ne olmuş yani?" Omuz silkerek söylüyorum. "Beni gaza getirmenin kesin bir yolu ve sanırım şu anda gaza gelmeye ihtiyacım var, sence de öyle değil mi?"

Kız kardeşim ve en iyi arkadaşım birbirlerine bakıyorlar ve sonra Isla motoru çalıştırıyor. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle."

"Peki bize gerçekten o büyük huysuz alfayla neler olduğunu anlatacak mısın, yoksa bundan sonra sadece dans hakkında mı konuşacağız?"

"Himm," diyorum.

"Orada olmam gerektiğini biliyordum," diyor Jacks başını sallayarak. "Anlatmaya değmez. Üzgün olduğunu söyledi - sorumluluğu üzerine aldı-

Olan biten her şey için çok üzgünüm ama önemli değil, her şey bitti."

"Emin misin?" Kız kardeşim gözlerini kısıyor.

"Tamam," diyorum.

"Ya-" Jacks araya giriyor.

"Bitti!" Sertçe söylüyorum.

"Güzel," diyor Jacks, kız kardeşime bakıp başını sallayarak. "Çünkü o pislikler-"

"Urgh," diye feryat ediyorum, "daha fazla erkek muhabbeti yok. Hadi giyinelim. Bir içkiye ve dansa ihtiyacım var."

"İçki içmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun-" "Isla!"

"Tamam," diyor ve ayağını gaza basıyor.

Şanslı elbisem artık yok ve bunun nedenini düşünmek ya da o elbiseyi giydiğim son iki olayda neler olduğunu hatırlamak istemediğim için doğrudan gardırobuma dalıp

bir kot pantolon ve bir giydim. Dansa gideceğimiz bar çok şık değil, o yüzden bu iş görür. Ne de olsa dikkat çekmeye çalışmıyorum. Sadece biraz dans ederek kendimi kaybetmek istiyorum. Ruha iyi gelir.

Isla sade bir pantolon ve bluz giymeyi tercih ederken, Jacks dizindeki çamur lekesi de dahil olmak üzere halihazırda ne giyiyorsa onunla gitmesi konusunda ısrar ediyor.

"Artık piyasadan çekildim," diyor sırtarak. "O yüzden rahatıma bakıyorum."

"Peki senin bahanen ne?" Nefes alıp fermuarımın düğmesini delikten geçirirken Isla'ya soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Isla kıyafetine bakarak soruyor.

"Okuldaki veli toplantısına giden bir anne gibi görünüyorsun. Arkadaşlarıyla dansa gitmek üzere olan ateşli bir bekar piliç gibi değil."

"Dansa gideceğimizi sanıyordum. Erkek avlamaya değil," diyor gözlerini tekrar kısarak.

"Erkek yok," diyorum ve vurgulamak için ellerimi vücudumda gezdiriyorum. "Kokuyorlar."

"O alfaların koktuğunu söylemiştin-"

"Evet, teşekkür ederim, Jacks."

Isla dışarı çıkmadan önce biraz makarna yememiz için ısrar ediyor ve en büyük porsiyonu bana veriyor. Midemi hizaya sokmaya çalıştığından şüpheleniyorum ama aslında bunun için minnettarım. Beynimi yok edecek ve son birkaç haftada olan her şeyi unutturacak kadar çok içmek cazip gelse de, bunun akıllıca olduğundan şüpheliyim.

Sonra tekrar Isla'nın arabasına atlayıp Cardval sınırındaki üniversite kasabası Farwich'e doğru yola çıkıyoruz. Kasabada öğrenci sayısının on katı kadar bar var ve ayrıca orada insanlar beni tanımıyor. Kimse bana bakmayacak ya da hakkımda fısıldaşmayacak. En azından ben öyle umuyorum.

Park ediyoruz, Stan's'e giden kısa mesafeyi yürüyoruz ve doğruca bara gidiyoruz. Orada zaten taburelere oturmuş ya da bara yaslanmış birkaç adam var. Üçümüze bakıyorlar, bazılarının burnu seğiriyor ve barın misk kokusunun üzerinde alfa kokusu alıyorum. Hepsini görmezden geliyorum ve parmak uçlarımda durarak barmene el sallıyorum.

"Ne ?" diye soruyor bana.

"İki tomurcuk ve bir kola," diyorum ve o da arka duvardaki buzdolabına doğru dönüyor.

"Bunları sizin için alabilir miyim?" diye soruyor uzun boylu, saçları yüzünün her tarafına dağılmış bir adam.

"Hayır," diyor Jacks, kalçasıyla onu bir kenara iterek. "Bizim kendi paramız var."

"Sana sormuyordum," diye mırıldandı adam.

Jacks ona ters ters bakıyor. Bir karış daha küçük ama yemin ederim bazen bir Jack Russell gibi enerji yayıyor. Adam belli ki küçük kavgacı kadınla tartışmaya değmeyeceğine karar veriyor ve geri çekiliyor.

Barmen üç şişemizi uzatıyor ve ben de yapıp içkilerimizi alarak doğruca dans pistine gidiyorum. Üniversiteden bazı öğrenciler, kovboy çizimleri giymiş ve şapkasını takmış, müzik eşliğinde dans eden yaşlı bir kadını takip etmeye çalışıyorlar.

Diğerlerine sırtıyorum.

"Line dansı olduğunu söylememiştin," diyor Jacks kesin bir ifadeyle.

"Sıra dansı yapamayacağımı biliyorsun," diye Isla, elindeki kola şişesini benden kaparak.

"Saçmalama Isla," diyorum ona, içkimden uzun bir yudum alarak. "Herkes çizgi dansı yapabilir."

Gerçi iki şişe ve birkaç parça sonra bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Dans pisti şimdi daha dolu - barda takılan erkeklerin çoğu dans eden çok sayıda kadın tarafından cezbedildi - ve şimdiden iki kişiye çarptım, üç kişiye takıldım ve bir kez kırımın üzerine kaydım.

Diğer yandan Isla onu öldürüyor. Kenara çekiliyorum ve Jacks bana katılmaya geliyor.

"Ablam yaptığı her şeyde nasıl bu kadar iyi olabiliyor?" Kardeşim ciddi anlamda karmaşık ayak hareketlerinde ustalaşmış, müziğin tam doğru noktasında ellerini çırparken soruyorum.

"Çünkü alkol değil soda içiyor," diyor Jacks. "Bu beni depresyona sokuyor." Suratımı astım.

"Kız kardeşinin dans yeteneği mi yoksa alkol mü?" "Muhtemelen ikisi de."

"Başka bir yere gitmek ister misin?"

Isla şimdi gerçek hayattaki bir kovboy gibi görünen bir adam tarafından döndürülüyor.

"Bence Isla'yı sürükleyip götürmek zalimlik olur," diyorum ve kovboyun şu anda kız kardeşimin kulağına fısıldadığı yeri işaret ediyorum.

onu güldürmek.

"hoşlanmadım," diyor Jacks, gözlerini kısarak. "Bence Isla onun görünüşünü seviyor," diyorum.

Jacks dans pistinde ilerliyor ve iki dans partneriyle kesişiyor. Adam şapkasını kız kardeşime doğru uzatıyor ve kız kardeşimin tekrar kıkırdamasına neden oluyor ve Jacks onu şekiştirirken gözlerini ondan alamıyor.

"Eğleniyor musun?" Ona soruyorum.

"Jacks beni sürükleyip gtrene kadar yleydim."

"Kement atıp seni eve taşıyacakmış gibi görünüyordu." Isla bundan hoşlanacak gibi görünüyor. Jacks kaşlarını çatıyor. "Avery zgn."

Kız kardeşimin dikkati kovboydan bana kayıyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor.

"Sorun nedir?"

"Bir bok için dans edemiyorum," diyorum huysuzca. Dans etmenin yardımcı olacağını düşünmüştüm ama tek yaptığı bana en son ne zaman dans ettiğimi düşündürmek oldu - o alfaların kollarında. Bundan sonra da böyle mi olacak? Yaptığımı her şey bana onları mı hatırlatacak? Her şey kalbimi sızlatacak mı?

Yüzümdeki kalp acısını okuyan kız kardeşim kolunu benimkine doluyor.

", gidelim," diyor.

"Kovboyun nasıl?" Ben soruyorum.

"Ah o," diyor, biz bardan çıkarken adamın bizi nasıl izlediğini fark etmemiş gibi yaparak, "ona numaramı verdim."

A çok Dışarıda hava çiseliyor ve soğuk ve Isla bize palto getirmemizi söylediğini hatırlatmaktan çok mutlu.

Zaten ıslak olan yüzümü mahvediyorum ve saçlarımın birkaç dakika içinde kabarcacağı gerçeğini kabul ediyorum.

Arabalar ıslak yoldan geçerken yan yola su sıçratıyor ve karşıdan yürüyen birkaç kız ciyaklayarak bir tarafa atlıyor. Geçmelerine izin vermek için kenara çekiliyoruz ve hepimizin gözleri burnumuzun hemen önündeki tabelaya takılıyor.

"Buradan girebiliriz," diyor Jacks, kapıyı göstererek.

"Hayır," diyorum.

"Bu seni neşelendirebilir," Isla.

"Neşelendirmez."

"Eskiden öyleydi," diye Jacks.

Tabelaya bakıyorum. Seçeneklerimi düşünüyorum. Eve gitmek, yatağa girip ağlayarak uyumak. Ya da şansımı deneyeceğim. Oyunculuğu bıraktığımdan beri buradan uzak durdum. Bana oyunculuğu ve başıma gelenleri hatırlatan her yerden kaçtım. Ama Jacks haklı. Eskiden severdim. Bana neşe verirdi, kalbimi doldururdu.

İşaret titriyor ve ben kararımı veriyorum.

"Tamam," diyorum iddialı bir baş hareketiyle.

"Hadi içeri girelim."

Giriş ücretimizi kapıda ödedikten sonra dar koridordan geçerek siyah perdeden içeri giriyoruz.

tıklım tıklım dolu bir salon. Neredeyse tüm sandalyeler dolu ama arka tarafa yakın bir yer bulup yerleşiyoruz, gözlerimiz az önce üç kişinin çıktığı odanın ortasındaki parlak ışıklı sahneye takılıyor. Bir kadın ve iki erkek.

Salon alkışlar ve ön taraftan bazı sesler yükselir. Kadın elini kaldırır ve seyirciye el sallar, sonra seslenir:

"Bir yerimiz var mı?"

"Otobüs durağı," diye biri.

"Plaj," bir başkası öneriyor.

"Polis hücresi."

"Polis hücresi o ," diyor sahnedeki adamlardan biri. "Peki bir senaryomuz var mı?"

"Hafızanı kaybetmişsin."

"Siz uzun zamandır kayıp arkadaşlarsınız."

"O senin karın ve az önce onu bir adamla aldatırken yakaladın."

"Bunu kabul ediyoruz," diyor kadın. "Ve bir stil?"

"Jane Austen!"

Salon kahkahalara boğulur ve üçlü doğaçlama sahnelerini canlandırmaya başlayarak seyircileri biraz daha güldürür.

"İyiler," diyor Isla.

"Avery kadar iyi değil," diye Jacks.

Ona gözlerimi deviriyorum. İlk başta onları izlemek biraz acı veriyor - kötü oldukları için değil ama kalbim kıskançlıktan çatlıyor. Ama kısa süre sonra bu bir özleme dönüşüyor, ben de orada olmak istiyorum.

Arada Jacks temkinli bir şekilde bana döndü ve "Deneyecek misin?" dedi.

"Ben mi?" diyorum, kendimi göstererek.

"Isla çizgi dansı yapabiliyor olabilir ama rol yapamaz. Ve ne zaman spot ışıklarının altına girsem eridiğimi biliyorsun."

Adamlardan biri sahnede gözlerini kısarak seyirciye bakıyor, eliyle parlak spot ışığına karşı gözlerini gölgeliyor. "Seyirciler arasında bir sonraki gösteri için bize katılmak isteyen özentilerimiz var mı?"

Seyirciler arasında birkaç el havaya kalkar ve adam onları yanına çağırır.

"Avery?" Isla söylüyor. Jacks'in yanı sıra onun da gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Yapmak istiyorum. Kolumu kaldırmak istiyorum. Orada sevdiğim, beni mutlu eden şeyi yapıyor olmak istiyorum ama elim yanımda gevşek ve ağır şekilde duruyor ve onu hareket ettiremiyorum. Onu havaya kaldıramıyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, ayağa fırlıyorum ve insanların arasından geçerek koridorun güvenliğine doğru . Ancak burası da bir o kadar kalabalık, bir o kadar insan da arayı arkadaşlarıyla sohbet etmek ya da barı ziyaret etmek için kullanıyor. Gürültülü ve gürültülü ve daha da kötüsü, o bağıın midemde uğuldadığını hissedebiliyorum, sanki biliyor, sanki hissedebiliyor - o lanet duvara rağmen - üzgün olduğumu.

İnsanların arasından geçip kızlar giriyorum. Bir kız aynanın önünde durmuş rujunu tazeliyor, bir diğeri ellerini yıkıyor. Lavaboda onların arasında duruyorum ve yansımama bakıyorum. Berbat görünüyorum. Musluğu açıp yüzüme soğuk su çarpıyorum, sonra da havluyla kuruluyorum. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluştuğunu hissedebiliyorum. Keşke o biraları içmeseydim.

"Gösteri hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor yanımdaki kadın, rujunun kapağını kapatırken.

"Ah," diyorum, peçeteyi toparlayıp çöp kutusuna atıyorum. "Bence iyiler. Son çizime bayıldım." Kadının incelediği yarım bir gülümsemeyle idare ediyorum.

"Kötü bir randevu için mi buradasın?" diye fısıldıyor. "Sen iyi misin?"

Ellerimi yanaklarıma götürüyorum. Kahretsin, gerçekten berbat görünüyor olmalıyım. "Hayır, hayır, ben iyiyim. Sadece çok fazla bira içtim."

"Bir bana sor," diyor kadın. "Bir randevudayım ve bunu atlatabilmek için içiyorum."

"Kurtarılmaya ihtiyacın var mı?" Endişeyle sordum.

"Aman Tanrım, yapar mısın? Biz omegalar birbirimize destek olmalıyız, değil mi?" diyerek ellerimi tutuyor ve biberiye kokusunu içime çekiyorum. "Son yarım saattir kaçmaya çalışıyorum. Birbirimize yeni rastlamış eski arkadaşlarımız gibi davranabiliriz... nerede oturuyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Arka tarafta, ışıkları çalıştıran adamın yanındayız."

"Harika. Gelip seni bulacağım. Bu arada ben Shelly." "Avery," dedim ona, hâlâ kafam karıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek gülümsüyor ve hızla uzaklaşıyor. Başımı sallıyorum ve onu takip ederek koltuklarımıza geri dönüyorum.

"İyi misin?" Işıklar başladığında Isla fısıldıyor. "Evet, iyiyim. Aslında sanırım yeni bir arkadaş edindim."

Kız kardeşim bana şaşkınlıkla bakıyor, ama sonra etrafımızdaki insanlar oflayıp pufluyor ve söz konusu yeni arkadaş yanımdaki bir koltuğa sıkışarak beliriyor.

"O da seninle tanışmaya geldiği konusunda ısrar etmeye çalıştı ama anaokulundan beri birbirimizi görmediğimizi ve konuşacak çok şeyimiz olduğunu söyledim." Kıkırdıyor ve ışıklar tamamen sönüyor. Sonraki kırk beş dakika boyunca onu unutuyorum, gösteriye dalıyorum, izliyorum ve hata yapıp yapmadığımı, yukarı çıkmam gerekip gerekmediğini, hala yapıp yapamayacağımı merak ediyorum.

Ama sonra gösteri bitiyor, oyuncular selam veriyor, seyirciler alkışlıyor ve ışıklar sönüyor.

"Tanrım, hâlâ burada," diyor Shelly yanımdan ve beni zıplatıyor. "O gidene kadar seninle kalabilir miyim? Yandaki bütün gece açık olan kahveciye gidip bir şeyler içebilir miyiz?"

"Tabii," diyorum, "istersen seni eve bırakabiliriz?" "Bırakır mısınız?" dedi. "Çok nazıksınız."

Kolunu benimkine doluyor ve koridorda bizi karşılayan kız kardeşim ve en iyi arkadaşıma kendini tanıtıyor.

"Kahve?" diyor gülümseyerek. "Ya da daha sert bir şey?" Jacks öneriyor. "Sence de gitmemiz gerekmiyor mu-"

"Kokteyller!" Shelly çığlık atıyor. "O cehennem randevusundan sonra bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Cehennemden randevu mu?"

"Evet, gel, sana her anlatacağım."

Beni de yanına çekip başka bir bara götürdü. Burası biraz daha sessiz ve lüks ve Shelly bize bir masa kapıyor ve onu kurtardığımız için teşekkür olarak bize bir sürahi tekila sunrise ısmarlamakta ısrar ediyor.

"Fotoğraftakine hiç benzemiyordu," diyor, bardakları her birimizin önüne koyup içindeki parlak turuncu sıvıyı dökerken. "En az on beş yaş büyüktü ve saçlarının yarısı bile yoktu. Ve evet, söylediği gibi bir alfa da değildi." Gözlerini deviriyor. "Gerçi beni ikna etmek için kendini sahte bir kokuya boğmuştu."

"İşte," diyor Jacks, "internet randevularının sorunu bu."

"Biliyorum," diyor Shelly, sandalyesine gömülürken eteğini altına sıkıştırarak, "ve çok yargılayıcı olmamaya çalışıyorum - yaş ve görünüş her şey değildir - bu yüzden ona şüpheyle yaklaştım ve takıldım - ama aman tanrım, çok sıkıcıydı."

İçkimden bir yudum alıyorum. Görüldüğünden çok daha sert, likör gözlerimi yakıyor. Şimdi evde olmak istiyorum, yatağında, unutulmuşluğa gömülmek. Lokantada başka bir vardiya için kalkmam gerekiyor.

Yarın ve bu sabahki duygusal karmaşadan ve bu akşamki başarısız çizgi dansımdan sonra çok yorgunum.

Görünüşe bakılırsa yeni arkadaşımızın keyfi yerinde ve çok geçmeden Jacks'le korkunç eski sevgililer ve kabus randevularla ilgili hikâyelerini paylaşmaya başlıyorlar - ayrıca Shelly'nin yanlış giden yarışmalarla ilgili bir iki korku hikâyesi var.

"Peki ya sen, Avery?" Shelly pipetini emerek söylüyor. Konuşmalar yüzünden içkisine neredeyse hiç dokunmamıştı. "Paylaşacak bir hikâyen var mı?"

"Avery şu anda bir grup pislik alfa yüzünden büyük bir kalp kırıklığı yaşıyor," diyor Jacks, kolunu bana dolayarak ve hıçkırarak.

"Jacks!" diye tıslıyor kız kardeşim. Bir bardak musluk suyunu yudumluyor ve ara sıra telefonuna kaçamak bakışlar atıyor. Kovboyun ona çoktan mesaj attığını tahmin ediyorum.

"değil," diyorum, "sır değil."

"Dışarıda olmak, içeride olmaktan iyidir, annem hep böyle derdi. Bir erkeği - ya da erkekleri," diyor kadehini bana doğru kaldırarak, "sisteminizden çıkarmanın en iyi yolu onun hakkında konuşmaktır."

Jacks, "Gidip başka birini becermek için olduğunu sanıyordum," diyor.

"Bu asla işe yaramaz," diye mırıldanıyor Isla, telefonuna dalmış bir halde. "Nereden biliyorsun ki?" Ben soruyorum.

"Ha?" diyor kız kardeşim sahte bir şaşkınlıkla başını kaldırarak.

"Peki o pislik sürüsüne ne oldu?" Shelly bana sordu.

İç çekiyorum. "Her zamanki gibi. Beni aşka inandırdı, bana bir prenses gibi davrandı ve sonra ..."

"O zaman..."

"Bir avuç pislik diyebildiğiniz kadar çabuk bitirdiniz."

"Bir dakika önce onu sürülerinin daimi bir üyesi yapmaktan bahsediyorlardı, bir dakika sonra bavullarını toplayıp onu kovdular!" Jacks ekliyor.

"Kahretsin."

"Evet."

"Pislikler," diye mırıldanıyor Jacks.

"Her zaman bir sürüyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir..." Shelly pipetinden bir yudum daha alarak bardağının kenarından bana bakıyor.

"Ben de öyle," diyor Isla iç çekerek, telefonundan başını kaldırarak. "Ama belki de bu kalp ağrısına değmezdi."

Koltuğuma geri gömüldüm, yanaklarım parlıyordu.

"Tüm o ses efektlerine bakılırsa buna değdi," diye mırıldandı Jacks. Onu bacağından sertçe çimdikliyorum. "Ah," diye mırıldandı.

"Ses efektleri mi?" Shelly soruyor.

"Şey," diyorum, yanaklarım yanıyor ama alkol dilimi gevşetmiş ve belki de bu konu hakkında konuşmak o kadar da kötü değildir. "Oldukça... güzeldi."

"Güzel mi?!" Jacks gıcırıyor. "Seks sadece 'güzel' olduğunda bir kız o kadar da orgazm olmaz."

"Tamam," dedim, "çok güzeldi."

"Orada kaç kişi vardı?" Shelly soruyor.

"Beş ama ben sadece dördüyle yattım."

"Dört!" Shelly kıkırdarak söylüyor. "Tanrım, öyle görünüyor... ve hepsi de ateşli miydi? Yani, ben hep bunun bir sürüde sorun olacağını düşünmüşümdür. Bir tane trol ya da aptal olurdu. Hoşlanmadığın biri."

"Hayır," dedim, kalbim ağırlaşmıştı, "hepsi ateşliydi."

"Fotoğrafın var mı?" Shelly kaşlarını sallayarak soruyor.

"Şey..."

"Onları silmedin mi?" Isla şaşırdığını söylüyor.

"Yapacağım. Sadece henüz bunu yapmaya kendimi ikna edemedim."

Telefonumu cebimden çıkardım ve fotoğraf uygulamama tıkladım. Bu çektiğim son fotoğraftı. O zamandan beri hiç çekmedim. Bir dakika boyunca ona bakıyorum. Uyuyan dört alfa Olympos'taki tanrılar gibi uzanmış, yatağında uyukluyorlardı. Diğerlerine gösteriyorum ve Shelly elimi tutup iyice bakıyor.

"Vay anasını, çok seksiler."

"Evet," diyorum telefonumu geri çekerek. Fotoğrafı gösterdiğim için hemen pişmanlık duyuyorum. Bu sadece ikimiz arasında özel, mahrem bir şeydi ve şimdi ilişkimizin mahvolmuş ve bozulmuş başka bir parçası gibi geliyor.

Telefonumu masaya bırakıyorum.

Gözlerimdeki yaşların tekrar köpürdüğünü hissedebiliyorum. Bu gece dışarı çıkmak bir hataydı. Henüz buna hazır değilim. Bu acı fark ettiğimden çok daha derin ve iyileşmesi zaman alacak ve kendime nazıkçe bakmam gerekecek.

"Hadi eve gidelim," diyorum. Diğerleri başlarını sallıyor, hepsi sempatik görünüyor ve sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. Jacks peşimden geliyor, kolunu omzuma doluyor ve Isla elimi tutuyor.

Shelly, "Avery, telefonunu almıssın." dediğinde kapıya giden yolu yarılamıştık. Gülümseyerek bana uzatıyor ve ıslak Cardval gecesine geri dönüyoruz.

Cruise
SİZE YARDIMCI OLABİLİR MİYİM EFENDİM?" diye soruyor genç bir adam bir binanın diğer tarafından. yontulmuş resepsiyon masası. Halı yıpranmış ve etrafta misk gibi bir var. Bu otel bizim kalmaya alışık olduklarımız kadar lüks değil ama Avery'nin küçük kasabasındaki tek otel olduğunu sanıyorum. En azından lanet olası bir motel değil.

"Kent Hamilton'ın hangi odada kaldığını bilmemiz gerekiyor," diyorum masaya yaslanıp çocuğa doğru yükselerek.

Gözleri . "Siz polis misiniz?" "Hayır," diyorum, "biz onun sürü arkadaşlarıyız."

"Özür dilerim efendim," dedi bana endişeyle bakarak. "Bu bilgiyi verme yetkimiz yok."

"Az önce söyledim ya," diyorum sinirlenerek, "biz onun sürü arkadaşlarıyız!"

Çocuk benimle tartışmak için ağzını açtı ama Jonah onun sözünü kesti.

Kapalı.

"Çatı katında," diyor, televizyonun ekranını incelerken. telefonunu.

"Buranın çatı katı mı var?" Declan eğlenerek söylüyor. "Wi-Fi'ı olduğundan bile emin değilim."

Çocuk öfkeyle "Wi-Fi'miz var," diyor.

Asansörlere doğru ve yumruğumu en üst katın düğmesine vuruyorum.

"Oraya çıkamazsınız," diyor çocuk, sanki bizi gerçekten durdurmaya çalışacakmış gibi masanın diğer tarafından aceleyle çıkarak. "Giriş yapmadınız. Ücretli misafir değilsiniz."

"Jonah," diyorum artan bir kızgınlıkla, "bu lanet oteldeki tüm boş odaları kirala."

"Ne?" diyor çocuk.

"Onu duydunuz," diyor Declan sırtarak. "Müsait olan her boş odayı istiyoruz."

"Şaka mı yapıyorsun?" diyor çocuk, tökezleyerek masaya geri dönerken.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Jonah platin bir kredi kartını masanın üzerine bırakarak soruyor.

"Patronuma sormam gerekiyor ve-"

"Sence patronun otelin tamamen dolu olmasıyla ilgili bir sorun yaşar mı?"

Çocuk bunu düşünür. "Hayır," diyor ve sonunda kredi kartını değerli bir eşya gibi parmağıyla başparmağı arasında sıkıştırıp bilgisayarda bir şeyler yazıyor.

Asansöre bakıyorum. Sessizdi. "Bu neden çalışmıyor?" Soruyorum.

"Çalıştırmak için oda anahtarına ihtiyacınız var," diyor çocuk, asansörü kaydırarak.

Masanın üzerine bir avuç.

Elimi yanaklarımdaki kirli sakallara sürüyorum. Bizi kollarını açarak ve büyük bir tantanayla karşılamayan bir yerde kalmayalı gerçekten de uzun zaman olmuştu. Genellikle, otelin sunduğu en iyi süite çıkmak için kendi özel asansörümüz olur.

Jonah anahtarları ve kredi kartını alır. "Peki Bay Jonah hangi odada kalıyor?"

Kent Hamilton evde mi kalıyor?" "Üzgünüm yapamam-"

Jonah onu savar. "değil. Onu bulacağız."

Jonah anahtar kartını asansör panelindeki okuyucuya dokunduruyor ve ben de en üst kat için düğmeye basıyorum. Bu kez makine vınlarak çalışıyor ve çok geçmeden kapılar kayarak açılıyor ve hepimiz içeri doluşuyoruz.

"Telefonu hâlâ kapalı mı?" Declan soruyor.

Max cebinden telefonunu çıkarır ve Kent'i arar. "Evet, hâlâ kapalı."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, çenemi tekrar ovuşturuyorum.

Ne yaptı bu adam?

Zaman mı?

Asansör, dört büyük alfanın ağırlığıyla zorlandığı her halinden belli

olan ho- telin altıncı katına kadar gürültüyle çıkar ve sonra

kapılar gıcırdayarak açılır.

Bu katta üç kapı var. Ama ikisinin anahtarı bizde, geriye bir tane kalıyor.

"Kapıyı çalalım mı?" Declan soruyor. "Yoksa sadece çekiçle mi indirelim?" Birbirimize bakıyoruz ve sonraki birkaç dakikayı tartışarak geçiriyoruz-

kendi aramızda en iyi hareket tarzını tartışıyorduk. "Hey."

Hepimiz arkamızı dönüyoruz ve Kent'i eşofman ve tişörtle kapıda dikilirken, Barney de ayaklarının dibinde bekliyor.

"Ne oluyor lan?" Max diyor ki. "Bize söylemeden onu ikinci kez görmeye geldin. Yine."

Declan elini Max'in omzuna koyarak, "Onu rahat bırakın," diye mırıldanıyor. "Burada hepimiz işleri berbat ediyoruz."

"Biz lanet şeyleriz-"

Jonah Max'e, "Anneler Kent'in hemen buraya gelerek doğru şeyi yaptığını düşünüyor gibiydi," diye hatırlatınca Max'in bakışları ayakkabılarına kaydı.

Kent'i inceliyorum. Yorgun ve yenilmiş görünüyor. Kalbim parçalanıyor. Dürüst olmak gerekirse, belki de omega'mızla arasını düzelttiğine dair gizli bir umut besliyordum. Buraya uçacağız ve o da koşarak kollarımıza gelecek. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu hayalin gerçekleşme umudu yok.

"Avery ile ne oldu?" Ona sordum.

Başıyla işaret ediyor ve odasına geri dönüyor. Onu içeride takip ediyoruz.

Oda bir süit olarak tanımlanamaz ama bir büyük yatak, bir tuvalet masası ve iki büyük kanepeli içeriyor. Kent sandalyelerden birinin arkasına yaslanırsa da hiçbirimiz oturmuyoruz.

"Bunu düzeltebileceğimi düşünmüştüm." Yutkunuyor. "Eğer ona bunun benim hatam olduğunu açıklarsam... sürüden ayrılacağımı söylersem..."

"Bunu ona sen mi söyledin?" Jonah sert bir şekilde söylüyor. O da başını sallıyor.

"Ne dedi?" diye sordum. Kulaklarımdaki kan çınlıyor. Tenim sıcak.

Utangaç bir ifadeyle bize bakıyor. "Hepimize kızgın, sadece bana değil."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı Jonah. "Hepimiz çuvalladık."

"Ama bu çuvallamadan ben sorumluyum."

"Hem evet hem hayır," diyor Jonah. "Hepimiz kendi eylemlerimizden sorumluyuz."

Kent bana bakıyor, duyduğu pişmanlık gözlerinden okunuyor.

İnliyorum ve kanepeye çöküyorum. "Jonah haklı Kent," diyorum. "Tüm bunların suçunu sana atmak kolay olurdu ama bu adil olmazdı. O telefon konuşmasını duyduğumda aşırı tepki verdim. Sana inanmayı seçtim. Bu sadece... bu sadece anıları geri getirdi, biliyorsun." Unutmak için elimden geleni yaptığım anılar. Hatıralar su yüzüne çıkmaya başladı. Diğer telefon görüşmesi, kulak misafiri olduğum diğer konuşma...

Max Kent'in yanına gider ve ona sarılır. "Senden bir süre daha nefret edeceğim dostum, ama seni hâlâ seviyorum."

Kent homurdanır ve ona tekrar sarılır. "Teşekkürler Max," diyor.

Max onu serbest bırakıyor ve yanındaki kanepeye uzanıp omzumu okşuyor.

"Avery başka ne dedi?" Declan soruyor.

Alt dudaklarını çiğneyen Kent'e tekrar bakıyorum. "Size kızgın çocuklar. Orada özür dileyen tek kişinin neden ben olduğumu sorguluyordu."

"Evet, anneler de aynı şeyi soruyordu," diyor Max, elini saçlarında gezdirirken. Sonra duraksıyor. "Bekle, özür mü diledin?"

"Evet," diyor Kent.

"Hiç özür dilemiyorsun."

"Senden özür dilemiştim. Tekrar özür dilerim."

"Evet, ama hiç özür dilemiyorsun," diyor Max, ona inanamayarak bakarak.

Kent orantısız bir sırtışla, "Belki de daha önce hiç çuvaldamamışımdır," diyor.

Homurdanıyorum. "Öyle

mi?" "Birçok kez," diye

ekliyor Jonah. "Çok kez,"

diye onaylıyor Declan.

"Evet, daha az pislik olmaya çalışıyorum, mu?"

"Sence geri dönme ihtimali var mı?" Max soruyor. "Ahhh," diyor Kent, dudaklarından o yarı gülümseme düşüyor. "Hiç sanmıyorum. Biliyorum. Çok incindi. Oldukça kızgın."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyorum ve o da bana bakıyor.

A çok Başıam çatlıyor. Tamam, Las Vegas'taki akşamdan kalmalık kadar kötü değil - o bir canavardı. Ama beynim hala Sanki kafatasımdan kopmak üzere ve onun yatıştırıcı kokusu ve sakinleştirici mırıltılarıyla tüm acımı dindirecek bir alfam yok. Duşun altında durup parmak uçlarımla şakaklarıma masaj yaparak bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Dün gece o kadar içmediğime eminim. O kadar hevesli değildim. Ama bir de o sürahi dolusu kokteyl vardı.

İnledim, suyu kapattım ve banyoya girdim. Hava soğuk - bu banyoda yerden ısıtma yok - ve havlular da artık pek kabarık değil. Aynaya diş bulaşmış ve fayansların köşesinde küfler gizleniyor. Pek lüks sayılmaz.

Bir sarayda iki hafta geçirince böyle oluyor işte. Şimdiden şımarık bir prenses gibi düşünmeye başladım.

Kendimi kuruluyorum, havluyu vücuduma bağlıyorum ve donarak ölmenden önce üzerime bir şeyler giymek için yatak odama koşuyorum.

Birkaç dakika sonra ailemle birlikte mutfak masasının etrafında oturmuş kahvaltı yapıyorum. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Sanki hiç evlenmemişim, bağ kurmamışım ve o iki haftayı bir prenses gibi yaşayarak geçirmemişim gibi. Sanki bunların hepsi bir rüyaydı ve ben burada gerçekliğe geri dönmüş, vıcık vıcık mısır gevreği ve fazla pişmiş tost yiyordum.

Annem radyoyu sonuna kadar açmış, bu da kafama iyi gelmiyor. İrkildim, sonra ön kapının çarptığını duyunca daha da irkildim.

Jacks mutfğa girerken annem kaşlarını çatarak, "Bu da kim?" diyor. "Kapıyı çalmayı bıraktın mı?" diyor arkadaşına ters ters bakarak.

"Anahtarım vardı," diyor Jacks ve annem sanki anahtarı ondan zorla alacakmış gibi ona bakıyor. Jacks onu görmezden geliyor, radyoyu kapatıyor ve hepimize bakıyor.

Hepimiz ağızdan "Ne?" diyoruz.

"Gazeteyi gördün mü?" diye soruyor en iyi arkadaşım, her zamankinden daha solgun görünüyor. Belki o da akşamdan kalmadır.

Kolunun altından rulo haline getirilmiş bir kağıt çıkarıyor ve masanın üzerine yayıyor. Sonra tereddüt ediyor, kağıdı açmadan önce oldukça rahatsız görünüyor.

Sayfayı tarıyorum ve gözlerim bir resme takılıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Oh lanet, oh lanet, oh lanet!"

Birdenbire başım sadece çarpmakla kalmıyor, çığlık atıyor ve boğazıma deniz suyu hücum ediyor.

"Ne oldu?" diyor kız kardeşim, nefesi paniğe dönüşüyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum yine, "siktir."

Isla dehşet içinde Jacks'e bakıyor, sonra bana doğru eğilip kâğıda bakıyor.

"Oh... siktir," diyor.

Çünkü gazetenin sayfasından ona doğru bakan şey o fotoğraftı. Telefonumdaki en son fotoğraf. Dört Hamilton alfasının çektiğim fotoğrafı.

Jacks oturma odamızda volta atarken ve kız kardeşim ellerini ovuştururken son bir saat içinde yaklaşık bininci kez "OH FUCK," diye mırıldanıyorum. Kişisel bir kriz nedeniyle geç kalacağımı söylemek için lokantayı aradım bile. Sanırım onlar da makaleyi gördüler çünkü Bill bana herhangi bir soru sormadı. "Bunu benim yaptığımı düşünecekler!"

Jacks dişlerini sıkarak, "Eğer o Weasley denen küçük kadını elime geçirebilirim," diyor.

"O olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı Isla. "Yani kızdan gerçekten hoşlanmadım ama... Peki fotoğrafı nasıl aldı?"

"Telefonum ondaydı," diye homurdandım. "Hatırlayın, sanki barda bırakmışım gibi davranmıştı."

Jacks, "Muhtemelen senin fotoğraf makaranı havadan atmıştır," diyor ve ben inleyerek kendimi kanepeye atıyorum.

"Aslında ölmek istiyorum," diyorum. Jacks volta atmayı bırakıyor, bir kanepa minderi alıyor ve doğrudan kafama fırlatıyor. "Hey!" diye bağıriyorum.

"söyleme," diye emrediyor.

Isla, "Ve her neyse, sen iyi görünüyorsun," diye belirtiyor. "Ama alfalar öyle değil."

"Evet, belki de kötü bir şey değildir," diyor Jacks, "belki de dünyanın onların ne kadar dangalak olduklarını bilmesi en doğrusudur. Aslında oldukça terapötik hissettiriyor."

"Terapötik mi?" Bağıriyorum. "Dünya ayrıca o dp yaparken yaşadığım çoklu orgazmları da biliyor." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "O kısmı okuduğunda babamın yüzünün nasıl yeşile döndüğünü gördün mü?" Kız kardeşim titriyor. "Ve benim reddedilmiş zavallı bir arkadaş olduğumu biliyorlar."

"değilsin," diyor Jacks.

Tekrar inledim. "Ve herkes bu hikayeyi para için, intikam için gazeteye sattığını düşünecek. Kahretsin, böyle düşünecekler!"

"Ne düşündükleri umurunda mı?" Isla soruyor.

Başımı kaldırıp önce ona sonra da Jacks'e bakıyorum. Bakıyor muyum? Bakmamalıyım. Birazcık bile umursamamalıyım. Ama umursuyorum. Dışarıda bir yerlerde benim hakkımda kötü düşündüklerini, benimle ilgili en kötü korkularının doğrulandığını düşünmeye dayanamıyorum. Özellikle de Kent'in dünkü özür sözlerinden sonra, bu sözler bana bir şekilde her şeyin düzelebileceğine dair küçük bir umut kırıntısı vermişti. Artık böyle bir şansım yok.

"Evet," diye ciyakladım.

"Evet, biliyorum." "Avery,"

diyor Jacks kaşlarını çatarak.

"Elimde değil," diye itiraf ediyorum, başımı geriye atarak. "Bu o kadar basit değil. Onlardan nefret etmem ve onları küçümsemem gerektiğini biliyorum. Ama belki de hayatımda ilk kez aşık oluyordum ve bu duyguları tersine çevirmek çok zor. Umursamamak çok zor."

İkisi de bir dakika sessiz kaldı. Düşündüklerinden daha deli olduğumu mu düşünüyorlar? Öyle miyim? Son birkaç hafta hayatımın en çılgın haftaları oldu ve zaman zaman kalbimi olduğu kadar aklımı da kaybettiğimi hissettim.

"Belki de bunu şanslı kaçış olarak görmelisin," diyor kız kardeşim biraz kuşkuyla. Benim isteğim dışında işten izin aldı.

"Hamilton Pack Omega olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Gazeteciler sürekli senin hakkında böyle şeyler yazıyor."

"Evet," diye düşünüyorum. Belki de neden insanlara karşı bu kadar kapalı ve şüpheli olduklarını anlıyorum. Dün geceki kızın bir gazeteci olduğundan milyon yıl geçse de şüphelenmezdim. "Sence her şeyi o mu planladı?" Banyoda bana nasıl yanaştığını ve randevusuyla ilgili hikâyeyi anlatışını hatırlıyorum.

"Evet," diyor Jacks hırlayarak.

"Biliyor musun," diyor kız kardeşim, "şimdi düşünüyorum da, eminim o da line-dancing barındaydı. Sanırım onu orada gördüm."

"Bizi takip ediyordu," diye mırıldandım.

"Küçük orospu," diye tekrar homurdanıyor Jacks. "Acaba çoktan kasabayı terk etmiş midir?"

Başımı salladım. "Daha dikkatli olmalıydım. Ona o fotoğrafı göstermemeliydim ya da sürüyle geçirdiğim zaman hakkında saçmalamamalıydım."

"Kendini suçlayamazsın, Avery," diyor kız kardeşim. "O sinsiydi."

Başımı salladım. "Sürü benim gerçekten böyle biri olduğumu mu düşünüyordu? Bu kadar işbirlikçi ve aldatıcı biri? Beni hiç tanımıyorlar mı?"

"Alınma Avery," diyor Jacks, "sende sinsilikten eser yok."

"," diyorum, kendimi biraz kırılmış hissederek.

Jacks ve Isla birlikte başlarını sallarlar.

"Bana sürpriz bir parti düzenlemeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?" "Ya da en sevdiğim elbisemi gizlice ödünç almaya çalıştığın zamanı?"

"Bu konuda kendinizi çok suçlu hissediyorsunuz," diye açıklıyor Jacks, "ve bu yüzünüzden okunuyor."

"Ne olursa olsun, Hamilton Sürüsü bundan sonra beni çok sinsi bir omega olarak görecektir." Sıkıntıyla yastığı yere fırlatıyorum. "Bütün dünya görecektir."

Jonah

Kulağımın yanında vızıldayan bir şey var. Onu çırpmaya çalışıyorum. uzakta. Sadece daha yüksek sesle ve daha ısrarcı bir şekilde büyüyor. Hiçbir yere gitmiyor.

İnliyorum ve gözlüklerimi bulmaya çalışıyorum, burnuma doğru kaydırırken doğruluyorum. Gözlerimi kırıştıtararak uyandım, oda netleşmeye başladı. Eski püskü bir otel odası ve o uğultu benim telefonum.

Rockview'de saat daha sabahın 5.40'ı.

Telefonumu elime aldım ve ekranı inceledim. Basın ofisimizden arıyorlar. Kaşlarımı çattım. Sabahın bu saatinde beni neden arıyorlar?

Aramaya tıklıyorum.

"Merhaba," diyorum hücreye.

"Bay Jonah Hamilton?" diyor kıdemli medya direktörümüzün sesi hattın diğer ucundan ve ben daha dik oturuyorum, vücudumda bir endişe duygusu dolaşıyor.

"Evet, merhaba Francesca, sorun nedir?"

Derin bir nefes alıyor ve bunun sadece beni bilgilendirmesi gereken tatsız bir şey için aradığı anlamına gelebileceğini biliyorum. Şimdi ne olacak? Yeni tasarımların olası sızıntıları mı? Memnun olmayan bir çalışanla ilgili uydurma bir hikaye mi?

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Korkarım bu sabah *The Post*'ta yayınlanan bir makale hakkında sizi bilgilendirmek zorundayım. Bunun olacağından haberimiz yoktu, önceden hiçbir uyarı almadık, cevap hakkımız da yoktu-"

"Francesca," diyorum biraz sabırsızlıkla, "ne hakkındaydı?"

"Senin, şey, seks hayatın."

Boğuluyorum, sesimi geri kazanana kadar iyi bir dakika boyunca kekeleyorum. "Seks hayatım mı?"

"Sürünün seks hayatı, Bay Hamilton."

Telefonu kulağımdan çekip ona bakıyorum, doğru duyduğuma inanamıyorum.

"Sürünün seks hayatı." Yıllar içinde tür birkaç makale çıktı, elbette çıktı, ancak en müdahaleci - penislerimizin boyutundan boşalırken çıkardığımız seslere kadar her şeyi ifşa etmekle tehdit eden - onu tamamen bastırmayı başardık. Ancak böyle bir makale çıkmayalı çok uzun zaman oldu. Çoğunlukla, çünkü omegalardan uzak durduk ve kimsenin anlatabileceği, yayınlatabileceği bir şey olmadı.

"Francesca, burada biraz daha açık olmanı istiyorum. Birisi nasıl-"

"Görünüşe göre son zamanlarda birlikte olduğunuz bayan..." duraksıyor ve uygun bir kelime arıyor, "son zamanlarda birlikte olduğu..." Sözüünü kesiyor. Ve ben ikinci kez hücreye bakıyorum.

Avery, Avery'yi kastediyor. Ama Avery bunu yapmazdı. Basına konuşmazdı. Ne bizim hakkımızda, ne de birlikte yaptığımız şeyler hakkında. Hayır, buna inanmayı reddediyorum. Avery hakkında kötü düşünmek kalp kırıklığı ve acıya neden oldu, kızın ellerimizden kayıp gitmesine neden oldu. Onun hakkında bir daha kötü düşünmeyi reddediyorum, kararlılıkla reddediyorum. Burada başka bir şey oldu.

"Francesca, ne kadar kötü konuşuyoruz?"

Francesca boğazını temizliyor ve bana bazı seçme bölümler okuyor. Her şeye rağmen bu kadını işe alma kararımızdan dolayı kendimi tebrik ediyorum. Anal, düğümleme ve kaygan gibi kelimeleri patronuna okumak zorunda kalmasına rağmen, kararlı bir şekilde profesyonelliğini koruyor.

Yine de, özellikle de anne tugayının bu makaleyi okuduğunu düşününce, içimin cız etmesine engel olamıyorum. Evimize gelen tüm gazete teslimatlarını engellemesi için hizmetçimize bir mesaj göndermem gerekebilir.

Francesca'ya bu hikayeyi nasıl hafifletmeyi planladığımızı soruyorum, o da ilk fikirlerini sıralıyor, o sırada aklıma bir fikir geliyor.

"Makaleyi kim yazdı?" Hücreye doğru havlayarak sözlerini kestim.

"Affedersiniz?"

"Makaleyi kim yazdı?"

Francesca'nın kâğıtları karıştırdığını duyuyorum ve sonra bana bir isim veriyor. Sıcaklık boynuma tırmanıyor ve boynumdaki çenemdeki kasların gerildiğini hissediyorum. Elbette bu isim Francesca için bir şey ifade etmiyor - o zamanlar bizim için çalışmıyordu. Ona göre bu, paçavra bir gazete için boktan hikâyeler yazan bir başka keyifsiz gazeteci.

Ama bizim için değil. Bu isim bizim için bir şey ifade ediyor.

"Bunun bir tür intikam olduğunu mu düşünüyorsun?" Kent bir çizgi romandan fırlamış gibi görünen arabanın direksiyonundan soruyor. Max yolcu koltuğunda onun yanında oturuyor, geri kalanımız Barney kucağımızda olduğu halde arkada sıkış tıktık oturuyoruz. Cruise'un dirseği göğüs kafesime saplanmış durumda ve Barney kucağıma salyalarını akıtıyor. Nefes almakta zorlanıyorum.

"Neden intikam almak istesin ki?" Cruise tıslıyor. "Aptal hikayesiyle ortadan kaybolması için ona bir ton para ödemedin mi?"

"Evet," diyor Kent ve parmak eklemlerinin o kadar gergin olduğunu fark ediyorum ki kemiklerinin beyazı derinin içinden ağarıyor. "Peki bunu neden yapsın ki?"

"Peki Avery'ye nasıl ulaştı?" Max diyor , "Onu nereden biliyordu ki?"

"Teknoloji ödülleri," diyorum, "eğer annelerimiz resimleri gördüyse belki o da görmüştür."

Declan, Kent'in daha önceki sorusunu yanıtlarken, "Belki de parası bitmiştir," diye düşünüyor.

"Bu çok büyük bir paraydı," diyor Kent. "Hâlâ korsan olarak çalışmasına gerek yok."

"Onun için mesele asla para değildi," diyor Cruise sessizce, "mesele her zaman , hikayeydi. Her zaman haberle, hikayeye ilgiliydi.

Bizim hakkımızda bir şeyler bulacağını düşünerek yaşıyordu. Ama bulacak bir pislik yoktu. Onun yerine parayı aldı."

"Bir hikâyesi vardı," diye mırıldanıyor Max, "yazdıklarına benzer bir hikâye."

"Bunların hiçbiri önemli değil," diyorum, "önemli olan tek şey Avery." Barney onun adını duyunca başını kaldırıp bana bakıyor ve derin çikolata gözleri bana fazla geliyor. Onun yerine pencereden dışarı, çiseleyen yağmura ve ıslak sokaklara bakıyorum. Avery'nin çalıştığı lokantaya doğru gidiyoruz. Günler önce dilememiz gereken özrü dileyeceğiz.

"Sence o iyi mi?" Diyorum. Kalbinin kırıldığını, gazeteyi açıp tüm o pisliği, seks hayatını ve herkesin okuması için ortaya dökülen çok özel sırlarını okuduğunu hayal ediyorum. "En azından resimleri yoktu."

"Hayır, sadece biz," diye homurdanıyor Cruise. "Declan'ın kızı tüm dünyanın görmesi için ."

"Evet, ama iyi görünüyordu, değil mi?" Declan sırtıyor. "Tonlanmış ve sıkı ve-"

Cruise ona sertçe dirsek atarak, "Kapa çeneni," diyor. "Senin sivilceli kığın kimsenin umurunda değil."

"Benim kığım sivilceli değil!" Declan büyük bir alınganlıkla söyler. Sonra Max'e bakar. "Öyle mi?"

"Son baktığımda öyle değildi," diyor Max ve Declan kıkırdıyor.

"Umarım iyidir," diyorum, aklım hâlâ Avery'de. Bunu defalarca yaşadık. Artık insanların hakkımızda söyledikleri ördeğin sırtındaki su gibi. Ama ilk seferini hatırlıyorum. Eski bir üniversite arkadaşımız medyaya bizim hakkımızda konuştuğunda. Ne kadar istilacı hissettirmişti. Ne kadar . Eminim o da aynı şeyleri hissediyordur.

Bir arabanın büyük bir su birikintisini yararak ön cama sıçramasını ve sürücüyü camın arkasına saklamasını izliyorum.

Tüm bu fiyaskonun Avery'nin sürümüne dönme ihtimalini daha da azaltacağını düşünmeden edemiyorum - bir mucize eseri bizi affetse bile. Neden insanların sizin hakkınızda böyle pis şeyler yazdığı bir hayatı seçsin ki?

Kent devasa spor arabasını yavaşlatır ve oldukça köhne görünen bir lokantanın yanındaki otoparka girer. Binanın yan tarafına yaslanmış bir delikanlı var ve bir işçi yeni bir tabela takıyor gibi görünüyor.

Kent bir süre onu izliyor ve hepimiz dışarı çıktıktan sonra arabayı bip sesiyle kilitliyor. Declan, Cruise ve ben sonraki birkaç saniyeyi vücutlarımızı esneterek geçirdikten sonra ceketlerimizi düzeltip takım elbiselerimizdeki kırıklıkları düzeltmeye çalışarak lokantaya girdik.

Kapıdan içeri adımımızı attığımızda, mekandaki tüm gözler bize doğru dönüyor.

"Buraya son gelişimden çok daha kalabalık," diye mırıldanıyor Kent, tıka basa dolu kabinlere ve dolu taburelere bakarak. Görünüşe göre kasabanın yarısı bu sabah burada olabilir. Hepsi bize bakıyor ve tam bir dakika boyunca sessizlik hakim, tek ses müzik kutusundan gelen çıtırtı. Sonra herkes fısıldaşmaya ve gevezelik etmeye başlıyor ve tek bir kelime duymamak mümkün değil. Alfa, omega, sürü, Hamilton ve Avery.

Görünüşe göre hepsi bu sabah sürümüzü, Avery'yi ya da her ikisini birden görme umuduyla buraya gelmiş.

Sanırım şansları yaver , gerçi gözlerim etrafı tararken Avery'yi hiçbir yerde göremiyorum.

"Nerede o?" Tıslıyorum.

Kent, "Mutfakta olabilir," diye öneriyor ve biz de bir adım atıyoruz ki, elleri kalçalarında, küçük, yuvarlak bir kadın tarafından yolumuzun kesildiğini görüyoruz.

"Dışarı!" diye bağırdı

bize. "Ne?" Kent dedi

ki. "Doluyuz," diyor.

"Avery'yle konuşmaya geldik," diye açıklamaya çalışıyorum, bu da tüm fısıldaşmaları bir çılgınlığa dönüştürüyor.

Kadın yüzünü buruşturuyor ve gözlerini deviriyor. "O burada değil," diye tıslıyor.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

Kadın bana ters ters bakıyor ve eğer biliyorsa bile bize söylemeyeceği sonucuna varıyorum.

Park yerine geri dönüyoruz. Lokantadan birkaç kişi yüzlerini camlara dayamış bizi izliyor. Bu sabah ilk kez Kent'in böyle iğrenç bir araba kiralamamış olmasını diliyorum. Bu kadar zeki bir adam için, tamamen bilgisiz olabiliyor. Gerçekten böyle bir arabanın Avery gibi bir omega'yı etkileyeceğini mi düşünüyordu?

"Peki şimdi ne olacak?" Declan saçma sapan aracın lastiğini tekmeleyerek şöyle diyor.

Kent, "Onu eve götürmeye çalışıyoruz," diyor, "ve ailesinin dışarıda olması için dua ediyoruz."

Arabaya tırmanıyor ve sabırsızlıkla motoru devirmeye başlıyor. İki arkadaşım ve köpeğimle birlikte tekrar arkaya sıkıştığımda ona "Avery'nin ailesinin nesi var?" diye soruyorum.

Yanağını göstererek, "Sence bana o çürüğü kim verdi?" diyor. "Ben de benzer bir karşılama beklerdim."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Declan.

Kasabayı boydan boya geçiyoruz, yağmur hala çarşaflar halinde yağıyor, sonra yerleşim sokaklarından süzülüyoruz. Kent arabayı yavaşlatmaya başlıyor, sonra ayağını gaza basıyor ve bizi ileri fırlatıyor.

"Ne oluyor lan?" Max mırıldanır.

"Bunu gördün mü?" Kent diyor ki. "TV ekipleri."

Declan'a yaslanıp dönebildiğim kadar dönüyorum ve arka camdan dışarı bakıyorum.

"Bu onun evi mi?" İki haber kamyonunu gözlemleyerek soruyorum. "Evet."

"Sence bizi gördüler mi?" Max soruyor.

"Kent'in Joker'den çaldığı bir arabayla dolaşıyoruz.

Tabii ki bizi gördüler," diye mırıldanıyor

Declan. "Peki şimdi ne olacak?" Max soruyor.

"Geri dönüyoruz," diyorum, hâlâ haber kamyonlarına bakıyor, iri yarı bir adamın kamyonetten bir kamera ve bir tripod indirmesini izliyorum.

"Özür dilemeye çalışırken bizi filme mi alsınlar?"

Omuz silkiyorum. "Onu geri kazanmak istiyor muyuz, istemiyor muyuz?" Bakışlarımı tekrar sürü arkadaşlarıma çevirerek soruyorum. Hepsi empatiyle başını sallıyor. "O zaman zaten çok fazla zaman kaybettik. Bu gazetecilerin dışarıda daha ne kadar kamp kuracağını kim bilebilir?"

"Orada olmayabilir," diye mırıldanıyor Kent.

"Yani bizi bir kapı zilini çalarken ve uzaklaşırken filme alıyorlar," diyorum omuz silkerek.

"Ya da babasından ve annesinden dayak yerken bizi filme alırlar."

Max başını sallayarak, "Babası kışımıza tekmeyi basmaya çalışmayacak," diyor. "Biz beş kişiyiz."

Kent ona sert bir bakış atarak "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım" der.

"Yani bunu filme alıyorlar," diyorum, "şu anda bu ülkenin büyük bir yüzdesinin onu alkışlayacağını düşünüyorum. Özellikle de o makalede ilişkimizin sona ermesiyle ilgili tüm ayrıntıların yer aldığını düşünürsek."

"Peki," der Kent, arabayı döndürür ve doğruca haber kamyonlarına doğru sürer. İlkinin hemen arkasına park eder, gazetecilerden biri ayak parmaklarının ezilmesini önlemek için sıçrayarak uzaklaşır.

"Hazır mısın?" Kent, eli kapının kolundayken sorar.

"Pek sayılmaz," diyor Cruise, kusacakmış gibi bakarak. "Ama yine de bunu yapalım. Avery'nin hayatıma geri dönmesine ihtiyacım var."

Bugün ikinci kez arabadan iniyoruz, ama bu kez takım elbiselerimizi düzeltmek için oyalanmıyoruz, bunun yerine gazetecilerin yanından geçiyoruz, yolumuzu kesmeye çalışan birini kenara itiyoruz, Barney ona hırlıyor ve bağırarak sordukları soruları cevapsız bırakıyoruz. Yine de birkaçı beni irkiltiyor, sanki sivri taşlarla dövülüyormuşuz gibi, özellikle de omega'ya bu kadar kaba davrandığımızın doğru olup olmadığını soranlar.

Ancak her zaman olduğu gibi basın ısrarcı davranıyor, mikrofonlarını uzatarak bizi takip ediyor, büyük köpeğin bize eşlik etmesine rağmen ve neredeyse kapıya vardığımızda Kent kendini kaybediyor, dönüyor ve geri çekilmeleri için onlara hırlıyor. Biri irkiliyor ama hiçbiri kıpırdamıyor. Kent'in kaşları gözlerinin üzerine iniyor ve gazetecilere doğru tehditkâr bir adım atıyor. Sürü arkadaşım sözünün eri olacak ve defolup gitmezlerse onları eşek sudan gelinceye kadar dövecek diye düşünerek kaçıyorlar.

Onlar gidince Kent yüzünü daha sakın bir ifadeye büründürüyor ve ben de kapının zilini çalıyorum. Bir süre sonra bizden birkaç santim kısa iri yarı bir adam kapıyı açıyor.

"Size zaten söyledim, hiçbir gazeteciyle konuşmakla ilgilenmiyor-" Gözleri Kent'e takılıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sensin." Gözlerini diğerlerimizin üzerinde gezdiriyor ve her birimize aynı tehditle kaşlarını çatıyor. "Ve görüyorum ki bu sefer daha da fazla takviye getirmişsin."

"Bunlar benim sürü arkadaşlarım, Bay Loren." "Evet, bunu anladım," diye tersledi.

"Avery içeride mi? Onunla konuşabilir miyiz lütfen?"

Bay Loren'in gözleri kısılır. "Dün onunla konuşma fırsatınız olmadı mı?"

Kent sadece ona bakar.

"Sabahımızın nasıl geçtiği hakkında bir fikrin var mı? Zavallı kızım, siz bok kafalıların ona davranış şeklinden sonra perişan olmakla kalmadı," hakaret karşısında yüzüm buruştu, "şimdi de kapısında gazetecilerle uğraşmak zorunda ve telefonlar susmak bilmiyor ve-"

"Bay Loren," diyorum sakince ve kendimden emin bir şekilde, "bu konuda yardımcı olabiliriz."

"Yardım etmek için buradasın, değil mi?" diye homurdanıyor ve yanımızda olmamasına rağmen bize doğru agresif bir adım atıyor. "Ona büyük bir dava açmak ya da onu tehdit etmek için değil-"

"Kesinlikle olmaz," diyorum. Adam bana ters ters bakıyor. "Size söz veriyorum."

"Bunun pek bir anlamı yok," diye

mırıldanıyor. "Boktan makaleyi gördük,"

diyor Declan. "Hikayesini satmadı ya da-"

"Biliyoruz," diye başını sallıyor Declan, "gazetecilerin nasıl olabileceğini ve onlarla nasıl başa çıkacağımızı biliyoruz. Bunu onun için halledebiliriz. Sadece onunla konuşmamız gerekiyor, lütfen."

"Bunların gitmesini sağlayabilir misin?" Avery'nin babası bahçe yolunun sonunda toplanan kalabalığı işaret ederek soruyor.

"Evet," diyor Declan kendinden emin bir şekilde. Nasıl bu kadar kendinden emin olabildiğinden emin değilim ama bizi kapıdan içeri sokacak ve Avery ile sağlayacaksa, şikayet etmiyorum.

Bay Loren bizi dikkatle inceledi ve sonunda yumuşadı. "İçeri girin o zaman, ama sizi uyarıyorum," diyerek parmağını hepimize doğru salladı, "derin cepleri olan bir grup kodaman olmanız umurumda değil, en ufak bir şey yaparsanız hepinizi en yakın oyma bıçağıyla deşerim-"

"Yapmayacağız," diye güvence veriyor Cruise. "Yapmasanız iyi olur!"

Cruise
DAR SALON hemen küçük, sıkışık bir yere götürür.
mutfak, yuvarlak bir masa, etrafında dört kişinin oturduğu mevcut
zemin alanına sıkıştırılmış. Avery'nin arkadaşı Jacks, kız kardeşi
olması gereken genç bir kadın ve annesi olması gereken daha yaşlı bir
kadın.

Ve sonra Avery, sırtı kapıya dönük oturuyor, bir şeye gülüyor, tüm
vücudu titriyor, kokusu havada canlı ve tatlı. Bizi duyuyor ve başını
çeviriyor, gülümsemesi ıslıl ıslıl, gözleri parlak, yüzü güzel ve sanki
perdeleri aralayıp ışığın içeri dolmasına izin veriyor.

Ve o anda, bana çarptı.

Kumarhanenin ortasında bir taburede oturduğu, kahkahaları ve
kokusuyla dikkatimi çektiği, sanki gün ışığının ta kendisiymiş gibi
içten içe aydınlandığı bir anı.

Ve aynen böyle, o gecenin anısı, hatırası hızla geri geliyor ...

Cruise
Las Vegas - üç hafta önce

ÇOK İÇMİŞTİM, dünyanın kenarları biraz bulanıktı. Ama yemek sıkıcıydı ve garsonlar şarabımı tekrar tekrar dolduruyorlardı ve ben de çok fazla içmiştim. Etrafımdaki insanların gürültüsünden kurtulmak için.

İşimi seviyorum - ya da en azından sevdiğimi sanıyordum. Ama bazen artık beni heyecanlandırmıyor. Hedeflediğimiz her şeyi başardık - servetimizi kazandık, şirketimizi küçük bir ülke büyüklüğüne ulaştırdık, sayısız pazarı fethettik, tanınmış isimler haline geldik. Yapacak daha ne var? Evet, artık bu yemeklerden çok fazla yedim. Artık eskisi gibi kanımı kaynatmıyorlar.

Elimden geldiğince çabuk mazeretlerimi sıralıyor, ceketimi silkiyor ve koluma geçiriyorum. Vegas hayranı değilim. Işıklar çok parlak, gürültü çok aralıksız ve klimadan ne kadar parfüm sıkarlarsa sıkınsınlar, hepsinin altında bayat sigara dumanı ve vücut terinin kokusunu alabiliyorum.

Odama dönmek, tüm uyarıcılardan uzaklaşmak, karanlıkta ve sessizlikte uzanmak istiyorum. Ne yazık ki, bu kulenin tepesindeki Kral dairesinde bile pencereleri açamıyorsunuz, bu yüzden pis kokuyla yaşamak zorunda kalacağım.

Asansörler kumarhane katının uzak tarafında konuşlanmış durumda - tabii ki öyle. Siz yatağa doğru sendelerken son bir kumar için sizi yakalamak istiyorlar. Cıvıl cıvıl makinelerden ve kalabalık masalardan kaçarak arka duvar boyunca yürüyorum. Ama yolu yarılamıştım ki bir şey dikkatimi çekiyor. İlk başta ne olduğunun farkında değilim, sanki duyularım beynimden çok önce hesaplamış gibi. Burnuma bir koku geliyor. Bir koku, gerçek bir koku. Parfüm değil, üretilmiş değil. Tatlı ve şekerli ve ne yaptığımı anlamadan dudaklarımı yalamama neden oluyor.

Bir omega kokusu. Kafamı o kokuya doğru çeviriyorum ve onu hemen fark ediyorum, bir taburenin tepesine tünemiş bu sevimli küçük şeyin yüz Omega olduğundan hiç şüphem yok. Siyah küçük bir elbisenin içine sarılmış yumuşak kıvrımları var.

Yürümeye devam etmeliyim. Omega'lara bakmaya, Omega'larla konuşmaya, Omega'lara hayran olmaya hakkım yok. Ama kanımdaki o vızıltıdan, dikkatimi çeken herhangi bir şeyden, beni heyecanlandıran herhangi bir şeyden bu yana çok, çok uzun zaman geçti. Ve lanet olsun ki o heyecanlandırdı. Ellerime, kollarıma . Kanım vızıldıyor.

Bu sadece onun kokusu ya da görünüşü değil, onun aurası. Sanki bu parlak, gösterişli kumarhanedeki diğer herkes gölgelerin içine gömülüyor ve sadece o var, en parlak spot ışıklarıyla yıkanıyor, gülüyor, gülümsüyor, beni kendisine doğru çekiyor. Tüm o makinelerin, tüm o masaların ve insanların arasından geçip onun yanında duruyorum, başarısız bir kumarda kıkırdarken, başarılı bir kumarda kahkahalar atarken ve garsona cömertçe bahşiş verirken onu izliyorum - sadece izliyorum.

Yakından kokusu daha da cezbedici, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey gibi. O kadar tatlı ki dilimin ucu ağzımın içinde karıncalanıyor. Ve tahmin çok daha güzel, o kadar güzel ki bu kumarhanedeki diğer erkeklerin neden yanımda durup ona ağzı açık bakmadıklarını anlayamıyorum.

Sonunda taburelerden birindeki adam gidiyor ve ben şansımı boşa harcamıyorum. Kimse oturmadan ben oturuyorum, onun yanındaki koltuğa oturuyorum. Yaklaştıkça daha da büyüleyici oluyor. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, kokusuyla tamamen yıkanabiliyorum. Vücudunun yakınlığımı algılayışını, tüylerinin diken diken oluşunu, teninin açık pembe bir renk almasını izliyorum. Ama ben eğilip onunla konuşana kadar beni tam olarak fark etmiyor.

"Şansın yaver gidiyor," diyorum, keşke Declan'ın cazibesine sahip olsaydım, keşke daha iyi flört edebilseydim.

Başını çeviriyor ve parlak kestane rengi gözleri ilk kez benimkilerle buluşuyor. Şimşek gibi. Bir hayalden uyanmak gibi. Sanki vücudumdaki her sinir enerji ile şarkı söylüyor. Yüz hatlarında bir tanıma ifadesi belirmesini, kim olduğumu anlamasını bekliyorum. Ama bir kez olsun fark etmiyor, onun yerine gözbebekleri büyüyor, irislerinin rengini yutuyor ve bana gülümsüyor.

"Genelde bu kadar şanslı değilimdir," diyor. Bir yığın fişi kurcalıyor, parmaklarının arasından masaya düşmelerine izin veriyor.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Bana şanslı olması gereken biri gibi görünüyor. İnsanların memnun etmek için dünyayı ve cenneti yerinden oynatacağı türden biri. Kahretsin, onun cennetini ve dünyasını yerinden oynatmak isterdim. Bunu çok isterdim. Böyle bir istek duymayalı çok uzun zaman oldu. Ama kokusu, gülümsemesi, dirseğinin dirseğime değmesi, ona doğru döndüğümde kalçamın onunkine değmesi başımı döndürüyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor kıkırdayarak, "hiç bir şey kazanmadım. Anaokulundaki spor gününde bile herkes sadece katıldığı için madalya alır. , dizlerimi incittim ve onlar beni sararken madalya vermeyi tamamen kaçırdım."

Gülüyorum. Elimde değil. Beklediğimden daha şirin. Daha samimi.

"Peki ya sen?" diye soruyor, vücudumu ısıtan bir şekilde bana bakarak. "Şanslı birine benziyorsun."

Kahretsin, şu anda onun yanında otururken bunu hissediyorum. "Benim de şansım yaver gitti," diye itiraf ediyorum.

"Ahhh, güzel," diyor ve bir yığın cipsi bana doğru kaydırıyor. "O zaman benim için bir sonraki numarayı sen seç. Açıkçası hiç fikrim yok." Taburesinde geriye doğru çöküyor ve yığını işaret ediyor.

Biraz sarhoş mu? Belki, yanakları kızarmış, gözleri parlıyor. Acaba ben de hala sarhoş muyum? Belki de beni daha da sarhoş hissettiriyordur. Ben de onun aynı şekilde hissetmesini sağlıyor muyum?

"Devam et," dedi, "kazanırsan kazancın sende kalabilir. Doğrusu, burada o kadar çok param var ki, onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Çok nazıksınız..."

"Avery," diyor ve ismi sanki her zaman bilmem gereken bir isimmiş gibi zihnimde yankılanıyor.

"Çok , Avery. Ama hayır." Krupiye bahislerimizi koymamız için işaret veriyor. "Emin misiniz?"

Başını sallıyor ve ben de fişleri yere bırakıyorum. "Beş," diye açıklıyorum, "şanslı numaram."

"Ohhh," diye mırıldanıyor, öne doğru eğilip dirseğini masaya dayıyor ve çenesini elinin üzerine koyuyor. "Neden beş? Önemli bir şey mi? Doğum günün mü?"

İlgisini çekeceğini bildiğim bir şekilde ona gülümsüyorum. Gerçekten ilgisini çekmek istiyorum, her şeyin benim istediğim gibi eğitilmesini istiyorum. Ama sonra çark dönüyor, dönüyor, dönüyor ve biz onun dönüşünü izliyoruz, ışık topunun tüm sayılar boyunca zıplamasını izliyoruz. Önce yüksek, sonra çark yavaşladıkça daha sık ve daha sık ve sonra son bir kez atlıyor ve tam beş numaraya yerleşiyor.

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyor, bu ses bana onun yatakta çıkardığı sesleri düşündürüyor. Ellerimi tutup kendi elleriyle sıkıyor ve elektrik tüm tenimde dolaşıyor gibi görünüyor. "Bu gerçekten benim şanslı gecem."

"Kesinlikle benim olduğunu düşünüyorum," diyorum gözlerinin derinliklerine bakarak. "Gerçekten mi?" diyor, biraz soluk soluğa, ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmiş halde- Bir araya gelin. "Neden?"

"Sizinle tanışmak," diyorum dürüstçe.

"Ben mi?" diyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve yemin ederim bu bağlantının gözlerine yansıdığını görüyorum. Ama sonra ellerimi bırakıyor ve mizah ve ihtiyatla şöyle diyor. "Paramın peşinde olmadığına emin misin, Bay Uzun Boylu Esmer ve Yakışıklı Yabancı?"

"Yakışıklı mı?" diye soruyorum. Dudağını ısıırıyor ve vücudumdaki tüm kan güneye akıyor. "Kendime ait param var," diyorum ona, "para."

Cüzdanımı çıkarıp masaya bir tomar yirmilik koyuyorum. Krupiye gözünü bile kırpmıyor, hepsini topluyor ve bir gözetmene işaret ediyor. Bir dakika sonra benim de bir yığın cipsim var ve kolum onun sandalyesinin arkasına rahatça sarkıyor, küçük şey hafifçe bana doğru eğiliyor. Bize içki ısmarlıyorum, sonra biraz daha, benim yığının küçülürken onunkinin büyümesini izliyorum. Sonunda hepsi bitti.

Şimdi daha da yakın, neredeyse kolumun kıvrımında dinleniyor.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Ona soruyorum. Onu odama davet etmek istiyorum. Hatta onu omzuma atıp yukarı taşımak istiyorum. Ama bunu mahvetmek de istemiyorum, özellikle de şu anda başım dönüyor ve sersemlemiş durumdayım.

Başını sallıyor, cips yığınlarını çantasına dolduruyor ve ben de tabureden inmesine yardım ediyorum, topuklu ayakkabılarının üzerinde nasıl hafifçe sallandığını fark ediyorum ve onu yönlendiriyorum - elim dirseğinde, uzaklaşmasına izin vermek istemiyorum - barın arka tarafında, gözden uzak karanlık bir kabine.

İçeri kayıyor ve ben de peşinden gidiyorum, kokusu, baştan çıkarıcı gözleri ve tüm o lanet kıvrımları beni oraya sürüklüyor.

Ellerimi ondan daha fazla uzak tutamıyorum. Elim beline dolanıyor, diğer elim esnek kalçasında duruyor. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Omega," diye homurdanıyorum, bu ismin tüylerini yeniden diken diken etmesine bayılıyorum. "Seni gerçekten... gerçekten... gerçekten öpmek istiyorum."

"Uh huh," diyor, nefesi muhtaç ve külot gibi. Kokusunda şimdi bir şeylerin ipucu var. Bir şey... ıslak. Lanet olası kaygan. Kulak deliğine doğru hırlayarak onu ve sonra dudaklarımı ince boğazına bastırıyorum,

nabzının ağzımda atladığını hissediyorum, tam da onu ısıracağım, sahipleneceğim, benim yapacağım yerin burası olduğunu biliyorum.

Dişlerimi etine sürtüyorum, test ediyorum, sadece test ediyorum ve sonra boynundan yukarı, pret-'sine kadar öpüyorum.

ty dudaklar.

Onu açlıkla öpüyorum ve muhtaç küçük şey - *ıslak* muhtaç küçük şey - ağzımın içinde inliyor. Kayganlığın aroması daha güçlü, daha keskin hale geliyor. Kahretsin, onun bastırılmaya, kızdırılmaya ve düğümlenmeye ihtiyacı var. Kahretsin, barın bu kabininde yapmak istiyorum. Elimi eteğinin altına sokuyorum.

Çorap giymiyor ve elim kalçasının yumuşak derisinde geziniyor, yanağımı dayayıp kayganlığıyla ziyafet çekmek istediğim bir yer var.

"Alfa," diye mırıldanıyor, elim daha da yukarılara gidip külotunun ipeksi malzemesini bulduğunda. Islak. Çok ıslak.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Küçük Omega?"

Parmaklarımı külotunun altından geçirip dikiş yerinin şiş dudaklarını okşarken "E-evet," diye inliyor. Parmaklarımı ılık, ıslak amına sokmadan önce sertleşmiş küçük yumrusunu bulduğumda sarsılıyor, onunla dalga geçiyorum. Parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve ben ölüp cennete gittiğimi düşünüyorum. Kokusu şimdi çok yoğun ve iyi bir küçük omega'nın yapması gereken her şeyi yapıyor. Dokunuşuma karşılık veriyor.

"İlk görüşte aşka inanır mısın?" İçindeki o noktaya masaj kulağının mükemmel, kırılgan kabuğuna doğru fısıldıyorum, parmaklarımın ucunda onu çılgına çeviriyorum.

Bunu söylediğime göre sarhoş olmalıyım - tüm çekingenliğim yerle bir oldu. Ama umurumda değil. O çok güzel, çok mükemmel. Bu aşk olmalı!

"Siktir," diyorum, amcığı parmaklarımı aklıkla emerken ve koluma karşı kıvranırken. "Seni becermek istiyorum ufaklık. Seni kızdırmak, düğümlemek ve ısırarak istiyorum."

"Evet," diye inliyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Evet, ısır beni Alfa, lütfen ısır beni."

Kahretsin, istiyorum, vücudu gerilirken, bacakları titrerken, tam yanıma gelirken - o kadar kötü ısırarak istiyorum ki neredeyse acı verici, fiziksel olarak acı verici. Düşüğümü hissedebiliyorum, tam önümde bir rutinin bulanık kenarları var. Bunu yapmak çok kolay olurdu, azgınlığa düşmek ve onu becermek, düğümlemek, ısırarak, ona sahip olmak ve ona yapmak istediğim diğer tüm lezzetli şeyleri yapmak.

Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Kaşlarımı çatıyorum, dünyam rulet tekerleği gibi dönerken, kokusu yükselirken ve parmaklarım onun derinliklerini okşarken neden doğru olmadığına odaklanıyorum. Ne oldu? Neden istediğime sahip olamıyorum? Neden alamıyorum?

Sonra fark ettim. Her şeyi yanlış yapıyorum. Kahretsin, annem kulaklarımı çekmişti.

"Evlen benimle, Küçük Omega, evlen benimle, benim olacağını söyle ve ben de dişlerimi boğazının derinliklerine geçirip sana sahip çıkayım."

"Alfa!" diye haykırıyor başka bir orgazm vücudunu sarsarken. "Bunu istiyor musun, Omega? Benim olmak istiyor musun?"

"Evet!" diye inliyor. "Evet, senin. Evet, istiyorum."

Parmaklarımı amından çekiyorum. Barın alçak lamba ışığında parlıyorlar, tamamen onun kayganlığıyla ıslanmışlar. Elimde değil. Tadına bakmalıyım. Kokusu kadar tatlı olup olmadığını bilmek. Dudaklarımı parmaklarımın etrafına sarıp emiyorum ve lanet olsun, şeker tat tomurcuklarımda patlıyor ve onun yaptığı gibi inliyorum, derin ve ve yanımdaki vahşi küçük şeyi neredeyse vahşi yapıyor. Kıyafetlerimi, elbisesini kurcalıyor, ona sahip olmam için bana yalvarıyor.

Ona uzanıyorum, sonra kendimi geri çekiyorum. Hayır! Hayır!

Elini elime aldım ve onu ayağa kaldırdım. Bir düğün şapeli bulmalıyım ve hemen bulmalıyım... çünkü sikim

Sonraki birkaç dakika bulanıktı. Elini tuttuğumu hatırlıyorum. Koştüğümüzü, kahkahalarını. Bir ara ayakkabılarını kaybettiğini, onu kucağıma aldığımı. Mağazayı, beyaz elbiseyi, siyah smokini, kredi kartımı gösterdiğimi hatırlıyorum. Ve sonra şapeli hatırlıyorum, bir sunağın önünde durduğumu, ellerini ellerimde tuttuğumu ve bizi birbirimize bağlayacak sözleri söylediğimi, o anda çok doğru, çok gerçek hissettiren sözleri.

Onu çok istiyorum. Benim olmasını istiyorum. Gözlerinde ve kokusunda kayboluyorum, bakışlarım tekrar tekrar boğazının dibine, onu ısıracığım yere gidiyor.

Sonra her şey bitti ve o benim oldu. Seyircilerden bir çift alkışlıyor, bir görevli başımızın üzerine konfeti atıyor ve asansöre binip gökyüzüne doğru yükselirken o yine kollarımda.

Beyaz elbisesi biz süitin kapısından içeri girmeden önce çıkarılmıştı, smokinim de çok geride değildi ve ben sadece ona bakıyordum; göğüs uçlarının pembeliğine, bacaklarının arasındaki buklelerin güzelliğine, göğüslerinin dolgunluğuna, belinin kıvrımına ve kalçalarının kıvrımına.

Kıyafetleri üzerindeyken güzel olduğunu düşünüyorsam, bence onlar olmadan gerçek bir tanrıça.

"Buraya gel, küçük karıcığım," diyorum parmağımı kıvrarak ve onu kendime doğru çağırarak.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor. Yoksa o ben miyim? Gözlerimi kısıyorum.

Kendi parmağını bana doğru sallıyor. "Bu evlilikte işler böyle yürümeyecek, bana patronluk taslayamayacaksın."

"Omega," diyorum derin bir hırıltıyla ve eli yanına düşüyor. "Şimdi buraya, alfana gel!"

Ayakları şikayet etmeden hareket ediyor ve önümde dururken kokusunu içime çekiyorum, kafatasımda vızıldamasına izin veriyorum. Sonra uzanıp ona dokunuyorum, parmaklarım kadife meme uçlarında geziniyor, ellerim dolgun göğüslerini sıkıyor, sikim yumuşak karnına bastırıyor. Onu öpüyorum - ağzını, boynunu, göğüslerini ve omzunu öpüyorum, diz çöküp karnını öpüyorum, amının dudaklarını öpüyorum, etrafında kıcının dolgun yanaklarını öpüyorum. Çaresiz ve istekli, cehennem gibi aç.

"Alfa," diye inliyor, elleri göğsümün üzerinde geziniyor.

Artık beni tutan hiçbir şey yok. Bunu yapmamak için hiçbir sebep, hiçbir mantıklı sebep yok. O da istiyor, ben de.

"Şimdi seni ısıracığım, Küçük Omega," diye mırıldanıyorum, sesim içkiden daha kalın çıkıyor.

"Lütfen," diye inliyor, vücudu beklentiyle geriliyor, boynundaki nabız derisine karşı sertçe atıyor.

İşte bu. Hayatım boyunca beklediğim şey. Defalarca hayalini kurduğum şey. Ayağa kalkıyorum ve sonra eğilip dudaklarımı nabzına bastırıyorum, zıplıyor ve beni baştan çıkarıyor ve dilimi teninin üzerinde yalayarak şekerin, tuzun ve vücudunun sıcaklığının tadına .

"Hazır mısın?" Fısıldıyorum, onu bedenime sımsıkı sarıyorum, kalbim göğsümde düzensiz, kanım o kadar yüksek ki başım dönüyor.

"Isır beni!" diye yalvarıyor.

Sanki o alfa ve ben omega gibiyim çünkü sinir sistemimdeki bir şey komutu reddedemiyor.

Dişlerimi boğazına batırıyorum, dişlerimin oradaki ince, narin deriyi önce kısıtıyor sonra deldiğini hissediyorum, kanı iddialı öpücüğümü karşılamak için akarken bakır tadı alıyorum, midemde bir şeylerin oluştuğunu hissediyorum, güneşin kendisi gibi parlak ve sıcak bir şey, sanki onun güneş ışığından bir parça almışım ve onu içimde derinlere hapsetmişim gibi.

İnliyor ve kollarımda kıvranıyor ama gitmesine izin vermiyorum. Dişlerim etinin daha derinlerine batıyor ve sonra yarayı emiyor, yalıyor ve öpüyorum. Dudaklarımda o kadar mükemmel hissediyor ki, herkesin görmesi ve benim olduğunu bilmesi için orada. Tekrar gülüyor ve ben önce yüzündeki, sonra da ağzındaki ıslak gözyaşlarını öpüyorum ve büyük, yumuşak yatağa düşüyoruz, dünya tekrar daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı dönüyor, ta ki ben karanlık tarafından yutulana kadar.

Cruise
MEVCUT

"CRUISE," diyor, gözleri benimkilerle birleşirken ve kaşlarının arasındaki deriyi sıkıştıran küçük bir kırışıklık oluşurken.

Onun ağzında ismim başka hiçbir şeye benzemiyor ve hayatımın geri kalanını bu ismi bir daha duymadan geçirebileceğimi nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum. Neden bunu isteyebileceğimi düşündüm ki?

"Av-Avery," diye kekeliyorum ve geri gelen sadece o anı değil, tüm duygularım, tüm incinmişlik, acı ve kalp ağrısı, aşk, tutku ve arzu yüzeye çıkıyor ve onları tutamıyorum.

Sandalyesinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Avery," diye boğuluyorum, şiddetli hıçkırıklar bedenimi sararken ve gözlerimden yaşlar süzülürken. Görüşüm suyla dolup taşarken, mutfakta sadece ikimiz kalana kadar sandalyelerin gıcırdadığını ve ayakların sürçtüğünü belli belirsiz fark ediyorum.

Soğuk ellerini ellerime aldım.

"Çok üzgünüm, Avery. Çok üzgünüm. Lütfen beni affet. Lütfen bana geri dön. Yapamam... Yapamam..."

"Cruise," diyor ve ben yüzüne bakıyorum. Onun da gözlerinde yaşlar var, yanaklarından aşağı süzülüyor.

İrkildim. Ona çok fazla acı çektirdim, gereksiz yere çok fazla acı ve kalp ağrısı çektirdim.

"Yaptığım şey için çok üzgünüm, sana davranış şeklim için çok üzgünüm, her şey için çok üzgünüm."

"Beni gerçekten, gerçekten incittin," diye fısıldıyor, sesi zayıf ve acılı.

"Biliyorum. Eğer beni affedersen, hepimiz için her şeyi yaparım."

"Bunu neden yaptınız? Neden bize güvenmediniz?"

Neden olduğum tüm acıyı dindirmek için başparmaklarımı parmaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Çünkü... çünkü ben bir aptalım."

"Değilsin Cruise," diyor kararlılıkla, "nedeni bu değil. Ve eğer aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyorsan, seni affetmemi istiyorsan, bunu anlamamı sağlamalısın, çünkü anlamazsam sana nasıl güvenebilirim? Beni tekrar tekrar incitmeyeceğini nereden bilebilirim?"

"Asla affetmeyeceğim. Eğer bizi affedersen, Avery, hayatımın geri kalan her gününü sana kendimi affettirmek harcayacağım. Ne istersen yaparım, her şeyi."

"O zaman bana gerçeği söyle."

Bakışlarımı dizlerime indiriyorum.

Gerçekler acıtır, geçmiş de acıtır. Ama hiçbir şey bu kadının hayatımda olmaması kadar acı vermiyor.

"Cruise," diyor yanağıma dokunarak, "seni affetmek istiyorum, lütfen, lütfen bana bir sebep ver."

Derin bir nefes alıyorum, kaburgalarımın genişlediğini ve kokusunun ciğerlerime olduğunu hissediyorum.

"Daha önce de oldu."

Kaşlarını çatıyor. "Başka bir omega'yı mı reddettin?" "Öyle değil. Biz onu reddetmedik."

Kaşları daha da çatılıyor. "Anlamıyorum."

"Aşık oldum," diyorum. "En azından ben öyle sanıyordum." Onun kara gözlerine bakıyorum. "Şimdi gerçekten aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Yanaklarına küçük bir renk yayılıyor ve bana hikayeye devam etmem için yeterli umudu veriyor.

"Aylardır çıkıyorduk - belki yarım yıl. Onu sürüme ben tanıttım. Bir eş, bir ortak aramak için dışarı çıkmamıştık. İlk günlerdi. İşimiz hızla büyüyordu, kendimize bir isim yapmıştık, gözdeydik." Başımı sallayarak alay ettim. "Ama önemli değildi. Doğru olduğunu hissettim. Sürüyle onu yanımıza almak, sürümüzün kalıcı bir üyesi yapmak hakkında konuşmaya başladım. Tereddüt etti - gençtik. Ama umurumda değildi - onu seviyordum - ya da ben öyle sanıyordum - ve diğerleri de ondan hoşlanıyordu. Özellikle Kent. Senden başka, onun bir kızdan böyle hoşlandığını daha önce hiç görmemiştim. Her şey yoluna girecek gibi görünüyordu."

"Ama öyle olmadı," diyor Avery.

"Hayır." Ellerine, tırnaklarındaki şeker pembesi boyaya ve avuçlarını boydan boya geçen çizgilere bakıyorum. Mutfağın diğer tarafında bir musluk damlıyor ve yağmur pencereye vurmaya başlıyor. "Bir gece -sanırım benim uyuduğumu sandığında- telefonda fısıldadığını duydum. İlk başta sadece bir arkadaş olduğunu düşündüm - ondan şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu, hiçbir nedenim yoktu. Bu, sayısız dolandırıcı ve sahtekar tarafından yıpratılmamızdan çok önceydi."

"Dolandırıcılar ve sahtekârlar mı?" Avery kaşlarını çatarak söylüyor.

"Evet, Avery, dolandırıcılar ve sahtekârlar. Zengin olduğumdan beri kaç tane kayıp kuzenimin benimle iletişime geçtiğini biliyor musun? Kaç eski dostum tekrar iletişime geçti? Kaç kadın -daha önce hiç görmediklerim- onları hamile bıraktığıma yemin ediyor? Kaç tane omega kapımızın önünde ateşler içinde belirdi, bizi bir rutine sokmak için caydırdı?" Başımı sallıyorum. "Ama bu hepsinden çok önceydi. Güvenmemek, inanmamak için hiçbir nedenimin olmadığı günlerdi."

"Kiminle konuşuyordu?" diye sordu bana. Tereddüt etti. "Başka bir erkek arkadaşla mı?"

"Hayır," diyorum,

"editörü." "Editörü mü?"

dedi.

"Evet, ilk başta bu konuşma bana hiçbir anlam ifade etmedi. Ama sonra anladım. Beni sevdiğini sandığım kız gizli bir muhabirdi ve ben de sadece başka bir görevdim."

"Ama o... o..."

"Benimle mi uyudun? Sürümle mi yattı? Evet, görünüşe göre işimizle ilgili büyük bir skandalı ortaya çıkaracağına inanıyordu - bazı kirli anlaşmalar veya etik olmayan uygulamalar - kariyerini stratosfere uçuracak kadar büyük bir hikaye."

"Peki o yaptı mı?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Biz düz çizgide ilerleyen bir grup inektik. Elbette, beni yetiştirmek için aylarını harcamıştı, bu hikaye üzerinde çalışıyordu, eli boş gitmeyi göze alamazdı, bu yüzden seks hayatımız hakkında yazacaktı. Sürümün seks hayatı hakkında. O gece editörüyle tartıştığı şey buydu."

"Cruise, özür dilerim - bu gerçekten-"

"Bu hikayenin sonu değil, Avery," diyorum, aynı eski utanç sistemime nüfuz ediyor ve beni artık ona bakamaz hale getiriyor.

Sanırım bunu hissetmiş olmalı çünkü ilk kez elimi sıktı ve sonra fısıldadı, "Söyle bana, Cruise."

"Onunla yüzleştim. Tüm bunların gerçek olup olmadığını, hikâyesini güvence altına almak için bir araç olup olmadığını öğrenmek istedim. Sanırım hala bir umudum vardı. Belki de her şeyin onun için böyle başladığına, ama belki de benim onu sevdiğim gibi onun da beni seveceğine dair safça bir inanç. Ama o sadece yüzüme güldü. Benimle hiç ilgilenmediğini söyledi."

Garaj yolunda Avery'ye söylediğim sözleri düşünüyorum. Onlar da bu kadar soğuk, kalpsiz miydi?

"Ondan sonra kaybettim," diyorum gözlerimi zorla onunkilere dikerek. "Tamamen kaybettim."

"Ne yaptın, Cruise?" diyor, yüzüne korku yayılıyor. "Ben sadece - ben sadece uzaklaşmak istedim, ondan, sürümden ve her şeyden olabildiğince uzaklaşmak istedim. Çok incinmişim - ve bana zarar veren her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu. Bu yüzden arabama atladım ve . Manyak gibi sürdüm. Deli bir adam gibi. O gece birini öldürmediğim için gerçekten çok şanslıyım, Avery." Şimdi görebiliyorum, yol ve ışıklar gözlerimin önünden hızla geçiyor, arabam savruluyor yuvarlakbükülür, Careening aşağı otoyollar. "Dahil olmak üzere kendim."

"Kaza mı yaptın?"

"Bir ağaca çarptım. Arabayı mahvettim, kendimi mahvettim, annemi ve çantamı cehenneme gönderdim."

"Yara izlerin," diyor usulca.

Gövdeme bakıyorum ve kendimi şişlediğim yerdeki tanıdık donuk ağrıyı hissediyorum.

"Evet, neredeyse ölüyordum. Kahretsin - bir noktada sanırım ölmüştüm - ta ki kalbimi tekrar çalıştırana kadar." Avery'nin nefesi kesildi, elleri benimkilere sıkıca sarıldı. "Üç gün komada kaldım. Bir süre hastanede kaldım."

üç hafta ve aylarca rehabilitasyonda kaldı. Uyandığımda o gitmişti, hikayesi de öyle, paketim her şeyi çözmüştü."

"Adı neydi, Cruise?" Avery bana soruyor ve zaten bildiğini söyleyebiliyorum. Anladığını söyleyebilirim. Kadın akıllı.

"Shelly Cardoni."

"Ahhh," diyor. Yanaklarında renk atıyor. "Ona hikayemi satmadım."

Empatiyle başımı sallıyorum. "Biliyorum, Avery. Bunu yapmayacağını biliyorum."

"O sadece... o gerçekten çok ikna ediciydi. Ve güzeldi." Gözlerini kısıyor, "Ona nasıl aşık olduğunu anlayabiliyorum."

"Sen daha güzelsin Avery, milyonlarca kez daha güzelsin."

Avery gözlerini deviriyor ve ellerimi çekiştiriyor. "Otur," diyor, başıyla yanındaki sandalyeyi işaret ederek. Bana söyleneni yapıyorum ama ellerini bırakmıyorum - bırakamıyorum.

Dudağımı çiğniyorum, vereceği yanıt için gerginim. Onu geri kazanmak için yeterince şey yaptım mı? Onu geri kazanmaya yetecek kadarını yapabilecek miyim?

Gözleri yüzümde geziniyor. Çok güzeller, sonbaharın tüm renkleriyle dolup taşıyorlar ve bu kadının bana bakıyor olması bir lütuf gibi geliyor.

"Cruise," diyor, "anlamıyorum, biri seni bu kadar incitmişken, sen nasıl olur da aynısını bana yaparsın?"

Gözlerimi kısıtım. Utanç ve suçluluk duygusu artık çok ağır basıyor ve sanırım kusacağım.

"Panikledim. Annenle yaptığın o aptal konuşmayı duydum ve panikledim, Avery. Tekrar olacağını düşündüm." Konuşmaya başladığını duyuyorum ama başımı sallıyorum. "Çünkü seninle olduğum her gün kendimi çimdiklemek zorunda kaldım. Benim gibi birinin senin gibi birine sahip olabileceğine inanamıyordum. Beni neden istediğini anlayamıyordum. Bende gördüğün şeyi. Bir kadın - bir omega - istediği erkeğe sahip olabilir."

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Cruise?" Elini benimkinden çekip usulca yanağıma yaslıyor. "Biliyorsun ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu alfalar beni neden istesin ki? Neden benim gibi bir kızı seçsinler ki?"

"Çünkü sen inanılmazsın, Avery Loren," diyorum, elini avucumun içine alıp avucunu öpüyorum. Elleri artık sıcacık ve ben de içimin derinliklerinde sıcaklığın ilk kıpırtılarını hissediyorum. "Çok inanılmaz. Ve ne kadar mutsuz olduğumu biliyorsun - hepimiz

sensiz geçti. Arabamı o ağaca çarpmamdan, Shelly'nin ihanetini öğrenmemden, hastanede geçirdiğim günlerden ve vücudumu yeniden inşa ettiğim aylardan daha acı vericiydi. Hiçbir şey seni kaybetmek kadar acı verici olmadı."

Şimdi ağlıyor. Yüzünden aşağı iki damla yaş akıyor. "Bunu nasıl düzeltebiliriz, Cruise? Nasıl daha iyi hale getirebiliriz?"

"Sen... bunu düzeltmek mi istiyorsun?" Yumuşakça soruyorum, umutlarımı yükseltmekten neredeyse çok korkuyorum. Nasıl bu kadar iyi olabilir? Ben buna nasıl layık olabilirim? "Beni affediyor musun?"

"Ben... Bilmiyorum, Cruise. Yapabilir miyim bilmiyorum. Bu çok büyük bir kumar gibi geliyor. Daha önce kaybettiğim bir kumar."

Buz kalbime saplanıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Aramızdaki bağın duvarı sağlam ve sarsılmaz duruyor. Ama nasıl oluyorsa, bir şekilde sakinliğimi koruyorum.

"Gel diğerleriyle konuş, Avery. Lütfen."

A çok
BES ALFA oturma odamızda duruyorlar, kafaları neredeyse fırçalanmış-
alçak tavanı ve genel boyutlarıyla tüm odayı küçülmüş gibi gösteriyor.
Barney Kent'in ayaklarının dibinde itaatkâr bir şekilde oturuyor ve
sersem gözleriyle bana bakıyor.

Bu beş adam ve köpekleriyle tekrar aynı odada olmak başımı
döndürüyor. Kimi kandırıyorum ki? Hem de çok. Kokuları.
Görünüşleri. Birlikte yaptığımız her şeyin anıları. Onlarla karşı karşıya
geldiğimde temkinli olmak için nedenlerime tutunmak zor.

"Bir avuç pislik oldunuz. Mega, kutsal olmayan, gerçekten korkunç,
aşağılık pislikler. Muhtemelen sizinle konuşurken aklımı
kaçırmışımdır. Mantıklı olsaydım, sizinle bir daha asla konuşmazdım,"
diyorum, sesimi sahnedeymişim gibi yansıtarak, aslında kalbim
göğsümde çıldırırken ve bağlarım midemde kabarcıklar çıkarırken
kendimden emin görünmeyi umuyorum. Kırgınım, muhtemelen bunu
bir şekilde düzeltebileceğimizi umuyorum ama aynı zamanda kızgınım.
Hâlâ çok kızgınım. Sakinleştirici bir nefes alıp devam ediyorum: "Ama
hem Kent'in hem de Cruise'un söyleyeceklerini dinledim ve geri
kalanınızı da dinlemeye hazırım. Max, Declan, Jonah - eklemek
istediğiniz başka bir şey var mı?"

Genelde kendilerinden çok emin görünen bu beş dev alfa, müdürün odasının önünde sıraya dizilmiş beş okul çocuğuna benziyor. Ayaklarını sürüyerek yürüyorlar ve yanaklarında pek renk yok.

Jonah öksürür ve gözlüklerini burnuna doğru iter. "Size ve istemeden de olsa ailenize verdiğimiz tüm zarar ve incinmeler için içtenlikle özür dilerim."

Sözleri resmi ama Jonah'ı artık bunun sözlerinin samimi olmadığı anlamına gelmediğini bilecek kadar iyi tanıyorum.

"İstemeden mi?" Elim kalçamda soruyorum.

"Bu makale," diyor, "korkarım bizi tanımak, çağrışım yoluyla zararlı sonuçlar doğurur."

Şu anda o makaleyi ya da seks hayatım hakkında okuyan tüm insanları düşünmek istemiyorum. Makalenin içeriğinin çoğunun kurgu olması önemli değil, herkes doğru olduğunu düşünecek.

Başımı sallıyorum ve sonra Max'e bakıyorum. Uzun sarı saçlarını yüzünden geriye doğru toplamış ve zümrüt gözleri özellikle delici.

"Ben de üzgünüm, Avery. Ben Jonah ya da Declan gibi değilim. Sözcüklerle aram iyi değil ama söz veriyorum, bu seni incittiğimiz için daha az üzgün olduğum, kalbimin daha az kırıldığı anlamına gelmiyor."

Declan parmaklarını başının tepesine doğru ovuşturuyor. "Ahh, kelimelerle aram pek iyi değildir ama ben de çok üzgünüm Avery. Lanet olsun, lanet olsun üzgünüm."

"Bu kelimeyi söylemek çok kolay," diye .

"Hepimiz için değil," diyor Kent.

Jonah, "Ancak eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğunu takdir ediyoruz, bu yüzden işleri telafi etmek niyetindeyiz" diyor.

"Haklısın," diyorum. "Eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşur. Ve senin eylemlerin oldukça boktandı. Aslında gerçekten çok boktan."

Kent tüm bedenimde hissettiğim bir yoğunlukla bana bakıyor. Sonra omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırıyor. "Haklısın," diyor kapıya doğru yürümeden önce, duraklıyor ve diğerlerine "hadi," diyor.

"Şimdi nereye gidiyorsunuz?" Declan hayal kırıklığıyla başını sallayarak soruyor, ama diğer dört alfa yine de onu takip ediyor, Barney de peşinden koşuyor ve ben de onların peşinden gitmekten kendimi alamıyorum.

Kent onları koridordan geçirip ön kapıdan çıkarır ve hemen ardından Kent'in yüzüne mikrofonlarını dayayan, çığlık atan ve itişip kakışan gazetecilerden oluşan bir duvarla karşılaşırlar.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum, koridordaki gölgelerde oyalanıyorum ve ellerimi yüzüme götürerek herhangi bir merceği gölgeliyorum.

Kent gözlerimle buluşuyor. "Motor," diyor ve kameralara dönüyor. "Hamilton Pack adına bugünkü *Post gazetesinde* yayınlanan makale hakkında bir açıklama yapmak istiyorum."

Ciyaklayarak koridora geri dönüyorum ve Jacks'i ve tüm ailemi boyunlarını pencereye uzatmış halde bulduğum mutfığa giriyorum.

"Ne yapıyorsunuz?" Hepsine soruyorum.

"Dışarıda neler oluyor?" Jacks parmak uçlarında dengede durarak bana soruyor.

"Kent o makale hakkında basına bir açıklama yapacak."

"Açıklama mı?" dedi kız kardeşim. "Ne söyleyecek?"

silkiyorum ve babam mutfaktaki radyoya doğru ilerleyip açıyor. Hemen hoparlörlerden Kent'in gür sesini duyuyoruz.

"Tanrım," diyorum midem bulanıyor ve en yakın sandalyeye çöküyorum. Max haklı, Jonah ve Declan konuşmacılar. Kent mi? O ne söyleyecek?

"Ben ve sürü arkadaşlarım Avery Loren'e davranış şeklimizden dolayı son derece üzgünüz. Korkunç ve iğrenç bir şekilde davrandık ve sevdiğimiz kadını incittik." Arka planda soluk sesleri ve ardından aynı anda soru soran birçok ses duyuyoruz. Kent tekrar konuşmaya başladığında bu sesler kesiliyor. "Bu doğru, biz Avery Loren'e aşığız ve bugün bizi affedebileceği umuduyla - bugün olmasa da gelecekte bir zaman - davranışlarımızdan dolayı özür dilemek için evine geldik."

"Yani makaledeki her şey doğru muydu?" diye bağıyor bir muhabir. Cruise'un sesi kararlı bir şekilde "Hayır," diyor. "Bunu yazan muhabir

makale açıkça profesyonelce değildir ve kaynakları tarafından yanlış bilgilendirilmiştir. Bu makalenin içeriğinin büyük bir kısmı yanlış ve uydurmadır ve basılı bir özür ve tazminat talebinde bulunacağız." Homurdanıyorum. Demek ki boktan eylemleriyle yüzleşmiyorlar. "Ancak Bayan Loren'le ilişkimizi sonlandırdığımız ani ve kaba tavırla ilgili yazılan her şey doğrudur ve bunun için ellerimizi havaya kaldırıyor ve sorumluluğu üstleniyoruz."

Nefesim kesildi. Bunu doğru mu duydum? Cruise gerçekten de yanlışlıklarını tüm dünyaya itiraf etti mi?

Bir muhabir "Böyle bir davranışı hak edecek bir şey mi yaptı?" diye soruyor.

"Seni mi?" diye bir başkası.

Bu kez Declan cevap veriyor. " arkadaşımın da dediği gibi, bu sadece ve sadece bizim suçumuzdu. Bizim hatamızdı. Bayan Loren'in hiçbir şekilde suçu yoktu."

"Yani onu evinizden attınız ve gönderdiniz mi?

O kısım doğru muydu?"

Ailemin gözlerini üzerimde hissederek irkildim.

Hafif bir tereddüt var. Sonra Max, "Evet, yaptık. Bunun için hiçbir mazeret yok. Hiçbir gerekçe yok ve kendimizden ve davranışlarımızdan tüm kalbimizle utanıyoruz."

Şaşkın bir sessizlik var. Sanırım bu gazeteciler yıllar boyunca kamuoyu önünde özür dilemek zorunda kalan pek çok pislik politikacı, ünlü ve yıldız hakkında haber . Hiçbirinin ellerini bu şekilde havaya kaldırdığından - bu kadar samimi görüldüğünden şüpheliyim.

"Ama hikâyesini basına sattı, öyle mi?" diye soruyor bir başka muhabir. "Bunun için sizden özür diledi mi?"

"Hikayesini satmadı," diyor Cruise. "Gazeteci, Bayan Loren ile olan ilişkimiz hakkında bilgi edinmek için el altından ve kirli taktikler kullandı. Paket arkadaşımın da daha önce belirttiği gibi, Bayan Loren'in mahremiyetinin ihlali ve yanlış habercilik nedeniyle onun adına tazminat talebinde bulunacağız."

"Bayan Loren yanınıza taşınacak mı? Evlenecek misiniz?" diye sorar ilk ses.

"Bu tamamen Bayan Lorene bağlı," diyor Kent, "anlayacağınız gibi bizden hiç memnun değil - ve haklı olarak öyle. Bizimle bir daha asla konuşmamayı seçebilir. Bizi bir daha asla görmemeyi. Ama umarım - hepimiz umuyoruz - bize geri döner. Bu sürünün bir parçası olmayı seçecektir."

"Çünkü onu seviyoruz," diye ekliyor Declan, "ve onsuz yaşayamayız."

Tüm gazeteciler aynı anda konuşmaya başlıyor, bir gürültü duvarı, ama sonra Max'in sesi hepsini kesiyor.

"Açık olmak gerekirse, Bayan Loren hakkında müstehcen ya da aşağılayıcı makaleler yayınlamayı tercih eden diğer gazetecileri hukuk ekibimizin tüm gücüyle ve hatırı sayılır bir servetle takip edeceğiz. Bu yüzden bu açıklamayı alıp öylece bırakmanızı tavsiye ederim."

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve son on dakikadır duvara baktığımı fark ediyorum. Kendimi trans halimden sıyrıyorum ve mutfaktaki diğer herkesin ağzı açık bana baktığını görüyorum.

"Şey," diyor annem, "çok iyi konuşan genç adamlar ve çok iyi sunum yapıyorlar. Her zaman güzel giyinirler. Her zaman kibarlar."

Jacks, "Onları dava istediğini sanıyordum, Brenda," diyor.

"Onları dava etmek mi? Ne fikir ama! Sanki onların gibilere dava açacak paramız var da. Hayır, Avery ile aralarını düzeltmelerini ve sonra-"

Annem sürünün ne kadar zengin olduğu ve benim ne kadar şanslı olduğum hakkında başka bir atıp tutmaya başlamadan önce sözünü kesiyorum.

Babam radyoyu kapatırken, "Bunu yaptıklarına inanamıyorum," diyorum. "İtiraf ettiler - her şeyi berbat ettiklerini açıkça kabul ettiler. Ve dediler ki ..."

"Seni sevdiklerini," diyor Isla bana gülümseyerek.

"Tabii ki öyle, Şekerparem, onlar gibi adamlar benim gibilerden dayak yemeyi kabul etmezler, köpeklerini teslim etmezler, aşık değillerse halkın gözetimine ve aşağılanmaya katlanmazlar."

"Yine de bana kötü davrandılar - olsun ya da olmasın."

"Bu doğru," diyor babam. "Bu adamları affetmenin seni aştığına karar verirsen kimse seni suçlamayacak."

Annem tartışmaya giriyor ama babam ona ters ters bakıyor ve o da "Hiç kimse" diye mırıldanıyor.

Ön kapı kapanıyor ve koridorda alfaların ayak seslerini duyuyoruz.

Ayağa kalkıyorum ve kimse beni durduramadan mutfaktan çıkıp alfalara doğru koşmaya başlıyorum. İlk karşılaştığım Kent oluyor ve parmak uçlarıma doğru uzanıp kollarımı ona doluyorum. Bir an için sanki onu desteklememi değil de ona saldırmamı bekliyormuş gibi irkiliyor ama çok geçmeden güçlü kolları benimkilere sarılıyor.

"Her kelimesinde ciddiydim, Avery. Sana aşık oldum ve seni hayatımızda istiyorum."

"Biliyorum," diyorum. "Biliyorum." Kendimi ondan ayırıyorum ve sonra Max, Declan, Jonah ve son olarak Cruise'a sarılıyorum.

"Bu bizi affettiğin anlamına mı geliyor?" Declan kararsızca soruyor. "Bir deneyeceğim anlamına geliyor."

Declan, "Kocaman bir kalbin var, Avery Loren," diyor.

"Muhtemelen aptalca bir şey," diye mırıldandım. "Lütfen bana pişman olmam için bir sebep verme."

"Yapmayacağız."

"Sırada ne var?" Koridora sıkışmış beş alfaya ve dev köpeklerine bakarak soruyorum.

"Seni yemeğe çıkararak başlamaya ne dersin? Baskı yok, sadece konuşmak için bir şans ve-"

"Tanrım, hayır," diyorum kolumu ıslak yüzüme sürerek. "Dışarıda fotoğraflarımızı çeken onca gazeteci varken ve kasabanın çoğu her şeyimizi bilirken mi?! Evden nasıl çıkacağım? İşe mi gideceğim?"

Cruise irkilir. İlişkimizi düzeltmek yeterince zor olacak ama bunu medyanın tüm gözleri üzerindeyken, dünyanın çoğu yorum yaparken ve dedikodu yaparken yapmak çok daha zor olacak.

"O zaman kaçalım," diyor Kent. "Özel bir adamız var-" "Senin özel bir adan var! Kahretsin, annem haklıymış."

"Karayipler'de. Bizden ve personelimizden başka kimse olmayacak. Ne fotoğrafçılar, ne gazeteciler, hiç kimse."

"Peki ya senin işin ne olacak? Çalışmak zorunda değil misin?" "İşin canı cehenneme," diye mırıldandı Kent.

"İşin canı cehenneme mi?" Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek söylüyorum. "Bunu az önce söylemedin. Senin işin senin dünya."

"Hayır, Avery," diyor Cruise kararlı bir şekilde, "."

A çok
ABİZ NEYİZ?" Isla diyor ki, yatak odamın güvenliğinde. Evden ayrıldık. Ben ablam ve kankamdan tavsiye alıp Barney ile kucaklaşırken beş alfa alt katta ailem tarafından sorgulanacak. "Karayipler'deki özel adalarında birkaç hafta geçirecekler," diyorum Barney'nin kulaklarını okşayarak ve Ağzından salyalar akıyordu.

"İşim var," diyor kız kardeşim, "sınavlarım altı ay sonra-"
"Kesinlikle, Isla, altı ay. Daha çok zamanın var ve Mimi'nin Senin için tatlı bir nokta. Birkaç hafta izin verecektir. Özellikle de veteriner muayenehanesinin önünde bekleyen gazetecilere katlanmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa." Görünüşe göre internet ve basın birleşik gücünün tüm aile üyelerimin isimlerini ve iş yerlerini öğrenmesi uzun sürmemiş. Annemin ofisinin yanı sıra babamın garajı ve lokantasının da peşine düştü. Kuzenim Georgia'ya bile muhabirler yaklaştı.

"Ama o bir avuç pislikle birlikte gitmek istiyor muyuz?" diye soruyor kız kardeşim, destek için Jacks'e bakarak.

Jacks kollarını göğsünde kavuşturarak, "Hayır," diyor.

"Miranda gelecek."

Biraz tereddüt ediyor, sonra çenesi sertleşiyor. "Hâlâ hayır."

"Hadi ama çocuklar. Buna bir şans vermek istiyorum. Onlara bir şans vermek istiyorum. İşleri düzeltip düzeltemeyeceğimizi görmek istiyorum."

"Ama Avery, sana nasıl davrandılar!" Isla diyor ki.

"Biliyorum," diyorum, "ama bana baksana? Her zaman çuvallıyorum." "Bu şekilde değil," diyor Jacks.

"Doğru değil," diye ısrar ediyorum. "2018 Noel'ini ve ayağını ezdiğim zamanı hatırlıyor musun? Kimse mükemmel değildir. Ve ben kin tutmayı sevmem." Sırıtarak Barney'nin başını öpüyorum. "Ayrıca, onlara bunu nasıl ödeteceğime dair ilginç planlarım var."

Jacks, "İşte bu kulağa daha hoş geliyor," diyor. "Unutma, eğer bir çift taşığın sökülmesine ihtiyacın olursa, ben senin kadınıyım."

"Aslında o ben oluyorum," diyor kız kardeşim. "Pazartesi öğleden sonramı Mimi'nin bir dizi hadım etmesine yardım ederek geçirdim-"

"La la la," diyorum ellerimle Barney'nin kulaklarını kapatarak. "Duymamıza gerek yok." Isla böyle bir sürecin neleri içerdiğini açıkladığında bir keresinde gerçekten kusmuştum. Kız kardeşimin ağzından dehşet verici bir şey duyma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığımızdan emin olduğumda ellerimi çekip ikisine de bakıyorum. "Peki gelecek misiniz?"

Isla, "O alfaların bizi orada isteyeceklerinden emin değilim," diyor.

"Fark etmez. Geliyorum. Eğer gelmezsen, her şey büyük bir seks festivaline dönüşecek."

"Tanrım," diye mırıldandı kız kardeşim.

Jacks omzunu Isla'nın omzuna çarpıyor. "O inek çocuk ve sürüsü söz konusu olduğunda umduğun tek şey bir seks festivali değilmiş gibi davranmayalım."

"Toplanmak mı?" Çığlık atıyorum.

Kız kardeşim saç diplerinden yüzüne ve boynuna kadar kızarıyor. "Avery hakkında konuşuyorduk, hatırladın mı?"

Kız kardeşime bakıyorum, detayları daha sonra sormak üzere not alıyorum, sonra devam ediyorum. "Eğer orada olursan, işleri daha yavaş, daha doğal bir şekilde halletme şansımız var-"

"Seks festivallerinin alfalar ve omegalar için tamamen doğal olduğunu sanıyordum," diye araya giriyor Jacks.

Onu görmezden geliyorum. "Ve bu sürüyü affetmenin, onlarla birlikte olmanın benim için doğru şey olup olmadığına karar verebilirim."

"Peki ya makale?" Isla soruyor. "Kızgınlar mıydı?"

"Hayır," çenemin gerginlikten kilitlendiğini hissediyorum, "görünüşe göre o küçük gazeteci kaltakla bir geçmişleri var."

"Ne tür bir tarih?" Jacks şüpheyile bakıyor.

"Boş ver," diyorum ona, Cruise'dan bu hikâyeyi anlatmak için izin aldığıma emin değilim. Tekrar yatağa uzandım. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Biraz uzaklaşmak iyi olur. Annem beni daha önce süt almaya gönderdiğinde resmen izdiham yaşadım." Isla iç çeker. "Ama sonra yine-"

"Kovboy mu?" Ben soruyorum.

"Hayır," diyor, ikinci kez kızarak. "Çalışmalarım."

"Adada çalışabilirsin," diyorum.

"Av- ery istese bu adamlar muhtemelen sana özel öğretmen tutarlardı."

Kız kardeşim biraz düşünüyor. "Oh - tamam," diyor sonunda. "Peki ya annem ve babam? Babamın gitmemize izin vereceğini sanmıyorum, ya sen?"

"Bu yüzden onu da yangötüreceğiz. Annemi de."

"Anne mi?" Isla, yüzünün kasıldığını söylüyor.

"Anneni bir seks festivali tatiline mi götüreceksin?" Jacks soruyor.

"Herhangi bir seks ya da festival ya da her neyse olmayacak," diyorum. "Ve evet, eğer beni hayatlarında istiyorlarsa, ailemi de kabul etmek zorunda kalacaklar."

"ANNENİ DE GETİRMEK İSTER MİSİN?" Cruise kırk dakika sonra bana soruyor, yüzü Isla'ninkine çok benzer bir şekilde kasılıyor.

Ailem mutfakta beklerken biz oturma odasında sessiz bir sohbet yapıyoruz.

"Evet, tüm ailemi getirmek istiyorum," diyorum sesimde küçük bir meydan okumayla. "Annemin mükemmel olmadığının farkındayım ama beni seviyor, bana değer veriyor ve benim için en iyisini düşünüyor. Ayrıca, hiçbiriniz mükemmel olduğunuzu tam olarak , değil mi?"

Declan sıcak gülümsemesiyle "Tabii ki anneni getirebilirsin," diyor. "Kimi istersen getirebilirsin. Dışarıda kocaman bir yerimiz var."

"Teşekkür ederim. Ama annem, babam, Isla ve Jacks benim için yeterince iyi."

"Belki de," diyor Jonah, gözlükleriyle dizlerimin bağını çözen o şeyi yaparak, "kendi annelerimizi davet etmeliyiz."

Cruise ona duymadığım bir şeyler tıslıyor ama Jonah sadece başını sallıyor. "Seninle tanışmaya çok hevesliler, Avery. Aslında, seni onlarla daha önce tanıştırmadığımız için başımız büyük belada."

"Annen var mı?" Diyorum ve sonra yerin yarıp beni yutmasını diliyorum. *Tabii ki anneleri var, Avery.* Declan bana . "Ve beni biliyorlar mı?" Daha da sinirleniyorum. O aptal makaleden ve sürünün medyaya yaptığı açıklamadan sonra gezegendeki herkes beni biliyor olmalı. Pack Hamilton'ın yattığı, sonra da terk ettiği aptal omega.

"Gelmek istemeyebilirler," diyor Cruise, sesinde biraz umut olduğunu sezdiğim bir ifadeyle.

Max alay ediyor. "Tabii ki gelmek isteyecekler." Bana doğru bakıyor. "Bir sürü oluşturduğumuzdan beri bu sürüye bir omega bulmak hayatlarının amacı oldu."

"Gerçekten torun istiyorlar," diye ekliyor Jonah.

Öksürüyorum. "Buna hazır olduğumdan emin değilim... Yani, daha bu işin ileride yürüyüp yürümeyeceğine bile karar vermedik."

Jonah, "Ve işte kariyerin," diyor.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Kariyerim mi?" Lokantayı mı kastediyor? Çünkü bunun peşinden gitmem gereken ciddi bir kariyer seçeneği olduğunu düşünüyorsa beni garsonluk yaparken görmediği kesin.

"Oyunculuğunuz," diye ekliyor.

Tenim kavruluyor ve ağzımda safra tadı alıyorum.

Kent'in sözleri sanki bir toptan çıkmış gibi patlıyor. "Neden en başta vazgeçtin, Avery?"

Dönüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Şimdi bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum kararlılıkla. "Gidip toplanmam gerek."

Bu konuda asla konuşmak istemiyorum.

Declaran

Omega'mızı geri almak için Cardval'a uçtuk. Şimdi uçuyoruz-Omega'mız, kız kardeşi, ailesi ve en iyi arkadaşıyla birlikte. Hepsi bize karşı oldukça düşmanca davranıyor. Avery'yi geri kazanmak işin kolay kısmı olabilir. Ailesi çok daha zorlu olabilir.

"Ama bu korkunç makaleyi ortadan kaldırmak için ne yapıyorsun?" Avery'nin annesi, Avery'nin hemen dışında özel jete bindiğimizden beri onuncu kez soruyor olmalı. Jet bizi adaya götürecektir, sonra da anne tugayını ve aralarında Avery'nin ısrarlarına rağmen baş bahçıvanımız Miranda'nın da bulunduğu birkaç çalışanımızı almak üzere Rockview'e dönecek.

"Şu anda halkla ilişkiler ve hukuk ekiplerimiz bu konu üzerinde çalışıyor," diyorum ona güven verici bir gülümsemeyle. Bir şekilde kendimi annesi ve babasının arasına sıkıştırmış durumdayım ve omega'mızın iki yanında oturan Max ve Jonah'a özlemle kendimi alamıyorum. Henüz onunla yalnız kalma şansım olmadı, ona ne kadar üzgün olduğumu özel olarak söyleme fırsatım olmadı. "Gazetenin bir özür yayınlamasını sağlamak, diğer hikayeleri kapatmak ve daha fazla kötü niyetli dedikodu veya söylentiyi önlemek için çok çalışacaklar."

"Peki ya şu makale? Onu geri ektiremez misin? Onları geri çağırıp tüm kopyaları yok edemez misiniz? Yani," Avery'nin annesi boynundaki büyük boy kolyeyle oynuyor, "kızımın yaptığından bahsediyordu..." Bana sert bir bakış attı.

"mi?" Sahte bir masumiyetle sordum.

"Yani, o iyi bir kız." Kahretsin, Avery'nin ne kadar iyi bir kız olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Avery'ye öyle bir özlemle bakıyorum ki, eminim o da bunu hissediyordur. "Ve şimdi insanlar onun hakkında her şeyi düşünecek ve söyleyecek."

"Tabii ki gazeteleri toplatamazlar Brenda," diyor kocası biraz sabırsızlıkla, "onlar zaten satıldı ve okundu. Ayrıca, ne anlamı var ki, zaten dışarıda."

"Herkesin kızınız hakkında dedikodu yapmasını, ona her türlü ismi takmasını ve-"

"O bir omega. Cahil insanlar ne isterlerse onu söylerler. Bu bizi ilgilendirmez. Biz kızımızı tanıyor ve seviyoruz, onun değerini biliyoruz," diyerek bana kaşlarını çattı, "nemli olan tek şey bu."

Ne yazık ki karısı caymıyor ve sonunda sürekli baskı altında pes ediyorum ve gazetenin tüm kopyalarının imha edilmesinin mümkün olup olmadığını ğreneeime söz veriyorum. Bu Avery'nin annesini tatmin etmiş görünüyor, ancak babası bana yine kaşlarını çatarak "Tutamayacağın sözler vermemelisin" diyor.

Daha sonra anne ve babası film izlemek için yerlerine oturdular ve ben de yerimden kalkıp bacaklarımı uzatma fırsatını değerlendirdim.

Ancak, nefes almak için bir an umduysam, şansıma kseyim, bir an bile bulamadım, çünkü uçağın arka tarafında Jacks tarafından köşeye sıkıştırıldım.

"Bilin diye söylüyorum," dedi gözlerimin içine bakarak, "Av- ery sizi affetmeyi düşünüyor olabilir ama ben affetmeyeceğim. Sizi bir şahin gibi izliyor olacağım ve onu zdğnze dair en ufak bir işaret - en ufak bir ima - görürsem..." Parmağını boğazında gezdiriyor, gözleri beni delip geçiyor.

Yutkundum, bu kadar tatlı, nispeten normal bir kız için, Avery'nin geniş ailesinde bazı karakterler olduğu kesin.

"Daha azını beklemezdim," diyorum en çekici glmsememle.

"Bunu neden yaptığını hala anlamıyorum," diye homurdanıyor, saldırganlığının ağırlığı altında biraz daha az korkutucu görünüyor. Bu kadın

en iyi arkadaşını gerçekten seviyor. Tarzı bazen benim için biraz ... agresif olsa bile, onu sevmemek imkansız hale geliyor.

Onun da Avery'yi herkesten daha iyi tanıdığını fark ettim. Bu yüzden risk almaya karar verdim.

"Bunu ona nasıl telafi edebiliriz?" Ciddiyetle soruyorum. "Çünkü istiyoruz. Gerçekten istiyoruz."

Jacks yüzüme baktı. Gülümsemem kayboldu. Belki de yüz ifademde daha samimi bir şey fark etti, çünkü homurdandı ve sonra şöyle dedi,

"Onu oyunculuğa geri döndürün. Oyunculuğu çok severdi ve bıraktığından beri hiç bu kadar mutlu olmamıştı - senin sürüne aşık olduğu zamanlarda bile." Bu biraz zekice ama uçağın diğer ucundaki Avery'ye bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu mutlu etmek istiyorum. Onu o kadar mutlu etmek istiyorum ki gülümsemesi hiç bitmesin.

"Neden durdu?"

Jacks bir kaşını kaldırır. "Onu araştırması için özel bir dedektif tuttuğunuza göre, zaten bildiğinizi varsayıyorum."

"Oldukça boktan bir dedektif," diye mırıldandım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hmmm," diyor bana şüpheyle bakarak. "Eğer gerçekten bilmiyorsan, bence bunu Avery ile konuşmalısın."

Jacks'in yüzündeki ifade bana bunun ciddi bir şey olduğunu söylüyor ve endişeden tüylerim diken diken oluyor.

"Birinin kıcını tekmelemem mi gerekiyor?" Jacks'e kısık bir sesle soruyorum. "Sadece kendininkini," diye tersleyerek uzaklaştı, Avery - benim için çok zevk - onun boşalan yerine kayıyor.

"Annemle mi kaldın?" diye soruyor. "Kulağını çiğnediyse özür dilerim."

"Annen çok tatlı."

"Her zaman değil, ama böyle söylediğin için çok tatlısın."

"Seninkinin kötü olduğunu düşünüyorsan annemle tanışana kadar bekle," diyorum uçağın duvarına yaslanarak.

"Gerçekten mi? Nasıl biri? Oğlu gibi çekici mi?"

Sırıtiyorum. Çekici olduğumu düşünüyor. Göğsüm neredeyse gururla kabarıyor.

"Bazı insanlar onu Pitbull'a benzetiyor. Hiçbir saçmalığı kabul etmez ama son derece sadık ve şefkatlidir."

"Kulağa hoş geliyor."

Kıkırdıyorum. Omega çok yakınımnda duruyor. Benden bir adımdan daha az uzakta ama yine de mesafe muazzam hissettiriyor. Uzanıp elini elime alıyorum, onu biraz daha yaklaşıtıyorum ve şekerli kokusunun burun deliklerimde dolaşmasına izin veriyorum.

"Olan her şey için özür dilerim," diyorum. "Seni özledim." Kalçalarını saran ve poposunu vurgulayan bir kot pantolon giymişti.

Beni süzerken yakalıyor ve arzuladığını varsaydığının tam tersi bir etkiye sahip olan o onaylamayan bakışlarından birini atıyor.

"Ah evet, eminim neyi kaçırdığını tahmin edebilirim!" diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum. "Bu seksten daha fazlası, Avery. Çok daha fazlası. Seni özledim. Seninle ilgili her şeyi. Ve tamam, buna sevimli popon da dahil, ama aynı zamanda gülüşün, gülme şeklin, espri anlayışın ve Kent'in tüylerini diken diken etmen de dahil." Beni rahatlatmak için sırtıyor. "Sana yaptıklarımız için hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım ve bunun için kendimi affedebileceğimi hiç sanmıyorum. Özür dilerim, Avery. Gerçekten üzgünüm."

"Sorun değil Declan," diyor, "sürekli zorunda değilsin."

Ona karşı koyamayarak biraz daha yaklaşıtıyorum. Eğilip kulağına fısıldıyorum. "Sana ne kadar üzgün olduğumu gösterebilir miyim? Seni ne kadar özlediğimi?"

Titriyor. "Aklında ne var?"

Başımı onun arkasındaki yönetici tuvaletine doğru çeviriyorum.

Omuzlarını dikleştiriyor ve meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Aramızdaki diğer her şeyi çözene kadar seks meselelerine karışmayacağıma dair kendime söz verdim."

"Avery Loren, senin aklın bir karış havada. Aklında seks yoktu, Küçük Omega."

"Oh," diyor, yanakları pembeleşiyor. "Aklında ne var?"

Ona göz kırpıyorum ve kimsenin bize bakmadığından emin olmak için göz atıyorum, onu banyoya çekiyorum, kapıyı arkamızdan sürgülüyorum.

"Vay be," diyor, "bu... bu..."

"Öyle, değil mi?" Özel uçağımızdaki tuvalet ticari uçuşlardakilere benzemiyor. Yeni başlayanlar için, geniş bir alan var, zinciri çekmek için dönmekle uğraşmak yok. İki porselen lavabo, büyük, cilalı bir ayna, karo zemin ve duşakabin var.

"Altın musluklar mı?!" Avery gülüyor. Oh evet, ve altın musluklar.

"Bizden önce bu uçağın sahibi olan adam Orta Doğu'dan bir şeymiş."

"Yani jetinizi sizin için özel olarak tasarlatıp yaptırmadınız mı Bay Hamilton?" diye takılıyor.

"Hayır, pislik ama o kadar da büyük değiliz. Altın muslukları sevmeye başladım."

"Som altın mı ?" diyor, parmaklarını üzerinde gezdirerek. "Hiçbir fikrim yok."

Onu lavaboya yaslıyorum ve o da bakışlarını kaldırıp aynada benimkilerle buluşuyor. Benim gözlerim arzuyla kararıyor ve o da gözlerime bakarken gözleri bir ton koyulaşıyor. Saçlarını boynundan uzaklaştırıyorum ve dudaklarımı Cruise'un ısırık izine bastırıyorum.

Nefes nefese kalıyor, bacakları bükülüyor. "Seks yok, unutma," diye inliyor. "Seni beceriyor muyum, Omega?" Mırıldanıyorum.

Dilimi yara izinin üzerinde yalıyorum, teninin tadına bakıyorum, dişlerinin açtığı her bir girintiye dokunuyorum. Çok geçmeden nefes nefese kaldı. Ne kadar hassas olduğunu, dokunuşumuza ne kadar hazır olduğunu neredeyse unutmuştum.

Dikkatlice, yüzünü bana dönmesi için onu çeviriyorum ve sonra tezgahın kenarına tüneyene kadar onu kaldırıyorum. Ağzım yara izine geri dönerken kot pantolonunun tokasını buluyorum.

"Seks yok, Omega, ama sana ağzımla ne kadar üzgün olduğumu göstereceğim, dilimle seni ne kadar özlediğimi göstereceğim. Sana ne kadar iyi hissettirebileceğimi hatırlamanı sağlayacağım ve seni boşaltacağım."

Duraklıyorum, ona beni itme, itiraz etme, hayır deme şansı veriyorum.

"Bu reddedilmesi çok zor bir teklif." İç çekiyor.

Sırtıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, kot pantolonunu ve külotunu yanıma alıyorum, böylece belden aşağısı çıplak kalıyor. Kalçalarını ayırıp doğrudan amının pembe dudaklarına bakarken elleri buklelerini buluyor.

"Buran çok güzel Avery," diyorum ona, kıvrımlarına bir öpücük kondurmadan önce parmaklarımı üzerinde gezdirerek. Burnumu ona doğru bastırarak içime çekiyorum ve kayganlığının ilk damlaları amından doğruca bekleyen dilimin üzerine akıyor. "Ve çok iyi bir kız, dünyadaki tüm ikramları hak eden çok iyi bir kız."

Parmaklarımla amının dudaklarını ayırıyorum ve dilimi klitorisinin etrafında gezdiriyorum.

Kıpırdanıyor, dudaklarından bir iç çekiş dökülüyor.

Tekrar yapıyorum, acı verici bir şekilde yavaşça, bundan ne kadar zevk aldığımı, ona ne kadar taptığımı göstermek istiyorum.

"Bunu yapmamalıyız," diye mırıldanıyor, "Kendime seks yapmayacağıma dair söz verdim."

"Bu seks değil."

"Bu oral seks."

Klitorisine sertçe vuruyorum, elleri saçlarımda geriliyor. Sonra geri çekiliyorum. "Durmamı ister misin?"

"Tabii ki hayır," diyor ve yüzümü tam istediği yere çekiyor. "Biliyorsun ki 'mantıklı' davranma konusunda tamamen beceriksizim!"

Kıkırdıyorum. "Ve bunun için minnettar değil miyim Omega, çünkü amının tadı delice."

Dilimi içine sokuyorum, tüm o lezzetli kedi sularıyla yıkanmasına izin veriyorum ve sonra klitorisine geri dönüyorum, başının döndüğünden emin olana kadar daire çiziyorum, kalçaları yanaklarıma karşı titriyor.

"Geliyor musun, Küçük Omega?"

"Uh huh," diye mırıldanıyor.

"Güzel," diye hırlıyorum ona karşı. "Aferin kızıma." Klitorisini öpüp ağzıma alıyorum ve boşalıyor, bacakları başımın etrafında kenetleniyor, boğuk çığlıkları üstümde bir yerde ve amından kaygan bir sıvı fışkırıyor. Bir anda onu yalıyor, amının dudaklarını öpüyor ve parmaklarımı içine sokarak o noktaya masaj yapıyorum. Sonra son bir öpücükle onu izlemek için ayağa kalkıyorum. Kızarmış, saçları alnının etrafında nemli, maskarası yanaklarına bulaşmış ve gözleri açılıp kapanıyor. Tekrar boşalmasını sağlıyorum, boşalırken ona ne kadar güzel ve mükemmel olduğunu söylüyorum.

Aslında, onun ne kadar güzel ve mükemmel olduğunu görmesini istiyorum. Aynaya bakması için vücudunu zorluyorum.

"Gözlerini aç, Omega. Gözlerini aç ve boşalmanı izle." Benimle tartışamayacak kadar ileri gitmişti. Gözlerini açıyor ve kendini seyredişini izliyorum. "Gördün mü? Ne kadar güzel olduğunu gördün mü?"

Cehennem gibi erotik ve onu şimdi azdırmak, lavabonun üzerine eğmek ve ona sahip olmak çok kolay olurdu. Ama bu onunla ilgiliydi, benimle değil. Ona ne kadar değer verdiğimi, onu ne kadar memnun etmek istediğimi göstermemle ilgiliydi, bu yüzden çöktüğünde, gevşek ve hülyalı, ben sadece nuz-

boynuna sarılıp, ona tekrar tekrar ne kadar üzgün olduğumu ve onu hayatımda ne kadar çok istediğimi söyledim.

Sonunda yanaklarımı ellerinin arasına alıyor ve yüzümü kaldırarak kayganlığıyla boğulmuş dudaklarımı öpüyor.

"Beni tamamen mahvettin. Oraya nasıl geri döneceğim? Herkes ne yaptığımızı bilecek."

Başımı salladım. "Onlara sana banyoyu gezdirdiğimi ve senin de duşu denemek istediğini söyleyeceğim. Temizlenmek için bir bahanen olur, açıkçası bence harika kokuyorsun."

"Her yerim yapış yapış," diye itiraz ediyor.

"Tıpkı bir omega'nın olması gerektiği gibi."

Yüzüme su çarpıyorum ve ona temiz havluların yerini gösteriyorum. Sonra sürünerek banyodan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kilitlemesine izin veriyorum ve yerime dönüyorum. Grup arkadaşlarım gergin bir merakla bana bakıyor, burun delikleri deli gibi seğiriyor, ama ailesi filmlerine dalmış ve fark etmemiş görünüyor.

Max'in bakışlarını uçağın diğer ucunda yakaladım.

"Şanslı piç," diye dudak büküyor ve benim de tek yapabildiğim sırtarak karşılık vermek oluyor.

Çünkü öyleyim. Ben şanslı bir piçim.

M balta
'HAYUZ EVI VAR MI?' Jacks, jetimiz adamızın etrafında dönerken soruyor ve alçalmaya başlar.

"Üç konuk ve bir ana ev," diyorum ona.

"Misafir evlerinden birini alacağız," dedi Avery. Declan'dan yirmi dakika sonra banyodan saçları nemli ve makyajı yenilenmiş olarak çıktı ama hiçbir fondöten yanaklarındaki kızarıklığı ya da Declan'ın yüzündeki sırıtışı gizleyemezdi. O banyoda bir şeyler olmuştu ve uçağın klimasında dolaşan tatlı kayganlık kokusuna bakılırsa kirli bir şey olduğu belliydi.

"Hepiniz bizimle birlikte ana evde kalmalısınız," diyorum. "Orası çok daha rahat."

Declan yarı yarıya yalan söyleyerek, "Ve annelerimiz misafir evlerini talep etmeyi severler," diyor.

"Hmmm," diyor Avery. Birkaç dakika önce Declan'la yaptığım fısıltılı konuşmaya göre, Avery seks yasağında ısrar ediyor - gerçi bu banyo olayını açıklamıyor. Onu adanın öbür ucunda bir misafirhanede tutmak dayanılmaz olacaktır. Onunla arayış düzeltilebileceğimiz yakın bir yere ihtiyacımız var.

ve ona ne kadar üzgün olduğumuzu göstermeliyiz. Bunu seks dışında da yapabileceğimiz pek çok yol var - eminim Declan çoktan göstermiştir. Avery başını pencereye yaslar ve parlak mavi okyanusta yüzen adaya bakar, Barney koltuğa uzanır onun yanında, başı kucağında.

"Bunların hepsi gerçekten senin mi?" diye soruyor.

"Tabii ki var Avery," diyor annesi, "onlar milyarder." Kızına fısıldamak için eğiliyor, biz alfaların olağanüstü işitme duyusuna sahip olduğumuzu unutarak. "*Forbes* onların tahmini servetini 88 milyar sterlin olarak veriyor."

Avery tepki bile vermiyor. Bakışları pencerenin dışındaki manzaraya takılır ve piste kadar orada kalır.

Adada hava durumu tahmin edilemez olabiliyor - çoğu zaman bir yağmur fırtınası tarafından hırpalanmak ya da şiddetli rüzgarlar tarafından sürüklenmek için geliyoruz. Ancak bu akşam hava mükemmel - hava batmakta olan güneşin sıcaklığıyla ısıyor, gökyüzü turuncuya çalıyor ve deniz dümdüz ve pırıl pırıl. Bizi bekleyen bir golf arabası filosu var ve birinin sürücü koltuğuna oturup Avery'yi yanımdaki koltuğa çekiyorum.

Onunla birebir vakit geçirmek için yanıp tutuşuyorum ve kimse kendi arabasına binmeden ben arabayı hızla götürüyorum.

"Peki ya diğerleri?" diye bağırarak omzunun üzerinden bakıyor.

Ona kararlı bir şekilde "Önce burayı görmeni istiyorum" dedim.

"Beni ailemden uzaklaştırdığın için seni azarlamalıyım ama bu fikir içten içe hoşuma gidiyor."

"Öyle umuyordum."

Kıpırdayan esintide kokusu canlanıyor, teninden yükselip ağzıma geliyor.

"Bu adayı da bir şeyten mi satın aldınız?"

"Ne?" Ben de ona sordum.

"Jet birine aitti, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Evet, öyleydi. İlk aldığımızda kadar gösterişliydi ki Jonah'ın migreni tutmuştu. Ama hayır, bu ada eskiden bir Hollywood yıldızına aitti."

Yanımda biraz kıllanıyor ama sormadan da edemiyor. "Kim?"

"Selena Sorrentino."

Avery'nin gözleri sevinçle açılıyor, gökyüzünün tüm turuncu ve kırmızılarını yansıtıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Söylentilere göre ilişkilerinin zirvesindeyken Rex Stanford ile buraya uçmuşlar. *"Çölde Arzu"* filmini birlikte çekerlerken."

Tüm yüzü sevinçle parlıyor. "Bu benim en sevdiğim film. O benim en sevdiğim aktrislerden biri."

Bunun onun için hassas bir konu olduğunu biliyorum ama Declan'ın bana fısıldadığı başka bir şey daha vardı. Onu tekrar oyunculuğa döndürmeliyiz. Onun mutluluğu burada yatıyor ve onun mutluluğu artık bizim nihai amacımız ve odaklanmış görevimiz. "Onun nesini seviyorsun?"

Avery kıkırdıyor. "Muhtemelen tavrı. İnsanların onun hakkında ne düşündüğü hiç umurunda değildi. Oyunculuğu ve erkekleri seviyordu ve her ikisine de tüm tutkusunu ve enerjisini veriyordu. Selena ve Rex birlikteyken ekran - elektriği, birbirlerini ne kadar çok istediklerini hissedebiliyorsunuz. Bu ... bu ..."

Elimde olmadan man- syona giden patikadan uzaklaşıp Avery'ye doğru dönüyorum. Onun da yüzünde enerji ve tutku var ve Declan'ın haklı olduğunu görüyorum. Onu canlı hissettiren şey bu ve ben bunu anlıyorum. Ben de işimiz, yeni ürünler tasarlamak, dünyanın sorunlarına yeni teknik çözümler bulmak konusunda böyle hissediyorum. Bu olmadan kim olacağımı hayal bile edemiyorum. Büyük ihtimalle kaybolurdum.

"Ne oldu?" Yüzü beni büyülemişti.

"Büyülü," diye yanıtlıyor.

"Evi görene kadar bekleyin. Kent tüm çevreci unsurları ortadan kaldırmak istedi ama Jonah onu burayı bozulmadan tutmamız gerektiğine ikna etti. Ona dokunmanın mezar yağmalamakla eşdeğer olacağını söyledi."

"Hangi tuhaflıklar?"

Bir sonraki virajı dönüyorum ve yemyeşil ağaçların arasındaki boşluklardan büyük avlusu, büyük mermer hamamına su akıtan eski çeşmesi, parmak uçlarında dengede duran ve okunu fırlatan Aşk Tanrısı, somon pembesi duvarlara tırmanan uzun ağaçları ve kenarlarda açan çiçekleriyle konak görünüyor.

Park ediyorum ve elini tutarak onu taş kapılı büyük transa götürüyorum. Başını geriye atıp yukarı bakıyor.

heykel sütunlarıyla konağı çevreleyen balkonda.

"Vay canına," diyor, "ben de Rockview'deki evinizin akıllara zarar olduğunu sanıyordum."

"Yatı görene kadar bekle," diyorum ona.

"Tanrım, sakın anneme bundan bahsetme."

Kapıyı iterek açıyorum, aralık tutuyorum ve onun içeri girmesine izin veriyorum. Zambakların kokusu bize doğru yüzüyor, görünen her yüzeyde çiçek vazoları duruyor.

"Bunlar onun en sevdiği çiçeklerdi," diye mırıldanıyor Avery. "İlk Oscar'ını kazandığı gece Rex ona yüz demet çiçek almıştı."

"Hizmetçiden hepsini kaldırmasını isteyeceğim," diye mırıldanıyorum. "Neden?" diyor, bakışları tekrar bana dönüyor.

"Senin kokunu daha çok tercih ediyorum Omega ve çiçekler buna engel oluyor."

Gülümsüyor, duvarlarda asılı resimlere, eski film afişlerine ve paha biçilmez heykellere bakmak için duraklıyor.

"Rex'in ona evlenme teklif ettiği yeri görmek ister misin?"

Kadın heyecanla başını sallıyor. "Ona teklif ettiğinde hâlâ ilk karısıyla evli olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım. "Bu Hollywood sanırım."

Evin alt katında beni takip ediyor, gördüğü her şeye hayran hayran bakıyor ve sonra onu dışarıya, arka terasa çekiyorum. Daha egzotik çiçeklerle ve eski klasik heykellerle dolu. Venüs göğüslerini kapatıyor, Mars yumruğunu gökyüzüne kaldırıyor, Poseidon üç dişli mızrağının üzerine eğilmiş. Çevrenin ötesinde toprak, parıldayan mavi okyanusa doğru alçalıyor, dışarı adım attığımızda uğuldayan böceklerin ve çarpan dalgaların sesi bizi karşılıyor.

"Çok güzel," diyor. "Onu nasıl reddedebilir ki? Böyle bir yerde ona nasıl hayır diyebilir?"

Taş korkuluklara doğru yürüyor ve kollarını korkuluklara dayayıp manzarayı seyrediyor. Ben de aynısını yapıyorum ama dalgaları seyretmiyorum.

"Bana bakıyorsun," diyor birkaç dakika sonra.

"Bakıyor muyum?"

Kıkırdıyor ve başını benimkine doğru çeviriyor. "Evet."

"Beni suçlayabilir misin? Sen Selena Sorrentino'dan on milyon kat daha güzelsin."

Uçaktaki banyoda kot pantolonunu değiştirdi ve şimdi üzerinde kalçalarını hışırdatan hafif bir yazlık elbise var.

Zambakların kokusu gitti ve tuzlu hava bile onun o tatlı, tatlı kokusunu gizleyemiyor.

"Özür dilerim Avery," diyorum ona. "Sana inanmadığım için - bize. Sana öyle davrandığımız için."

Başını sallıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Öyle olduğunu biliyorum." "Ve bize bir şans daha verdiğin için minnettarım."

"Sadece bir tane olacağını biliyorsun, değil mi? Bir şans daha."

Kıkırdıyorum. "Senden başka bir şey beklemezdim, Avery Loren."

Bana gülümsüyor ve bunun gücü beni neredeyse .

"Seni öpmek istiyorum," diyorum ona. "Eski usul bir Hollywood öpücüğü. Uygun görünüyor ve aslında seni burada öpmezsem çok yazık olur diye düşünüyorum," diyorum güneş okyanusun yüzeyini öperken.

"Gerçekten mi?" Pelüş alt dudağını ısıırıyor. "Peki eski moda bir Hollywood öpücüğü tam olarak neleri içerir?"

"Bu," diyorum, kolumu beline doluyorum ve ışık etrafımızı kızıla boyarken onu doğru çekiyorum. İşaret parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve başını geriye doğru eğerek yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. Sonra elimi saçlarının arasına sokarak onu dudaklarından sertçe öpüyorum - tıpkı filmlerde yaptıkları gibi.

Kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor, beni öpüyor, kollarımda kendinden geçiyor ve ayrıldığımızda kıkırdıyor.

"Sanırım şimdi seni tokatlamalı ve sana bir ahmak demeliyim. O filmlerde böyle yaparlardı."

"Ahmaklar gibi davrandık, Avery." Kulağına fısıldamak için eğildim. "İstersen tokatla beni, ama bence bu sadece seni öpmek için beni daha da caydıracak."

İç çekiyor. "Evet, o filmlerde de böyle oluyordu. Rıza kavramıyla araları pek iyi değildi."

"Omega," diyorum, "seni öpmekten daha fazlasını yapmak için iznini alabilir miyim?"

Teni elimde ısıırıyor ama başını sallıyor. "Declan'a zaten söyledim, seks yok, aramızdaki şeyleri yoluna koyana kadar olmaz. Bu sefer daha temkinli davranıyorum. Kendimi kaptırmayacağım."

O bir omega - kendini kaptırmak onun doğasında var. Ayrıca, Declan'a kendini çok açık.

"Seks yok," diye söz veriyorum, "ama seni biraz daha öperken kendini kaptırmana izin vereceğim, Omega."

Bir kızla sadece öpüşmekle yetinmeyeli uzun zaman oldu. Liseden beri. Ama Avery ile her şey farklı. Güneş ufkun hemen altına batana, yıldızlar ve ay gökyüzüne yükselene ve şafak yeniden sökene kadar onu öpmeye ve öpmeye devam etmekten mutlu olabilirim.

"Bence büyük aşk hikâyelerinin başladığı yer burası Omega," diyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Cruise

Karanlık terasa adımı attım, sürü arkadaşımı ve omega'mızı gördüm tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmişlerdi. İkisi birkaç saattir kayıptı ve Max'in onu omzuna atıp yatağa götürdüğünü düşünmüştüm. Ama hayır, burada ikisi de tamamen giyinik, bir çift genç gibi öpüşüyorlar. Gerçi Max'in eli bizim omega'nın eteğinde gibi görünüyor.

Hava eskisi kadar durgun değil. Rüzgâr daha güçlü esiyor, palmiyeleri eğiyor ve omega'mızın saçlarını yüzünden kaldırıyor. Ufukta şimşekler çakıyor, suyu elektrik gümüşüne çeviriyor ve yıldızlar bir bulut örtüsünün ardına gizleniyor.

İlk yağmur damlaları verandaya sıçradığında bile ikisi de fark etmemiş gibi görünüyor.

Neredeyse onları bölmek istemiyorum ama yemek hazırlandı ve herkes bekliyor.

Yumruğuma yüksek sesle öksürerek yaklaşıyorum. İkisi de beni duymuyor, birbirlerinin içinde kaybolmuş durumdalar. İnanılmaz derecede ateşli görünüyorlar, iki güzel film yıldızı gibiler ve ben burada durup sadece onları izlemek istiyorum.

"Yemek hazır," diyorum, bu kez elimi paket arkadaşımın omzuna koyarak. Birbirlerinden hafifçe uzaklaşıyorlar, göz kırpmıyorlar

Sanki uzun ve derin bir uykudan yeni uyanmış gibiler. Omega'mızın yanakları pespembe, dudakları öpücükten şişmiş ve burnumu gıdıklayan o kaygan kokudan daha fazlası var.

"Özür dilerim," diyor Avery, hâlâ Max'in geniş göğsüne yaslanmış halde bana gülümseyerek. "Biz sadece..."

"Ne yaptığını tam olarak görebiliyordum, Küçük Omega," diyorum tek kaşımı kaldırarak. "Yine de Max'in o eteğinin altında ne yaptığından pek emin değildim."

"Amina masaj yapıyorum," diye homurdanıyor Max ve omega'mızın inleme şekli bana hâlâ öyle olduğunu düşündürüyor.

Ve bu çok fazla baştan çıkarıcı. Eteğinin kenarını ellerimin arasına alıp kaldırıyorum. "Siktir," diyorum. Max'in parmakları küçük külotunun içinde, iki parmağı amına gömülü. "Biraz daha yap, Max. Boşaldığını görmek istiyorum," diyorum, vücudunu diğer taraftan kafesliyorum ve ısırik izimi emmek için eğiliyorum.

"Akşam yemeğine ne dersin?" diye nefes alıyor. "Bekleyebilir," diye tersliyorum.

Max'in parmaklarının onun içinde çıkardığı ıslak sesi ve kaygan sivri uçların sesini duyabiliyorum. Bacakları titriyor ve bir elimi beline koyarak ağırlığını destekliyorum, diğer elim elbisesinin ince kumaşından göğüslerini sıkmak için yukarı çıkıyor.

Yağmur şimdi sertçe , iri damlalar yerde sekiyor ve yüzümüze çarpıyor, su giysilerimize batıyor ve saçlarımızı ıslatıyor.

"Bunun olmaması gerekiyordu," diye inliyor, pantolonunu indirirken teni yanıyor. "*Senin* ellerini benden, *benimkileri* de senden uzak tutmam gerekiyordu." Elleri Max'in nemli gömleğinin altında, her ikisinde de açıkça başarısız oluyor.

"Bu seks değil," diyor Max.

"Kesinlikle seks değil," diye onu rahatlatıyorum. Bu kuralı duymuştum ve onu tekrar kızdırmak ve düğümlemek için çaresiz olsam da, işleri yoluna koymak için daha çaresizim. Ayrıca, omega'mızı tatmin etmenin başka birçok yolu var. O kadar çok yolu var ki!

"Haydi, tatlı Omega," diye homurdanıyorum, "yemeğin soğuyor. Max için gel. Benim için gel." Boynunu ısıriyorum, haftalar önce dişlerimi batırdığım yeri. Gökyüzü üzerimizde parlıyor, gök gürültüsü ardından gümbürdüyor.

"Alfa!" diye inliyor ve beni mi yoksa Max'i mi kastettiğini bilmiyorum ama ikimizin de onu çığına çevirdiği açık.

"Beni tekrar ısırmanı istiyorum," diye mırıldanıyor, çekirdeği elime karşı sıkılaştırken.

Max hırlıyor ve çenemizi onun boğazına geçirmemek için kendimizde nasıl bir güç bulduğumuzu bilmiyorum.

"Gel!" Bir daha böyle bir şey söylerse, kendimizi tutamayacağımızı ve doğrudan kızgınlığa düşme ihtimalimizin yüksek olduğunu tahmin ederek havlıyorum.

Küçük şey dediğimi yapıyor, Max'in parmaklarının üzerinde dönüyor ve adadaki herkesin çığlıklarını duymasını engellemek için elimi ağzına sarmak zorunda kalıyorum.

Onu iddia izimden nazıkçe öpüyorum, mutluluğun bağın içinden süzülüğünü hissediyorum, diktiği duvarın yıkıldığını ve arkasında tüm güzel duygularını hissediyorum.

Dizlerim bükülüyor ve ayaklarımın üzerinde durmak için mücadele ediyorum. Bunu çok özledim, çok özledim. Bunu yürütmek zorundayız. Bunu tekrar mahvedemeyiz.

Islak bir şekilde yemek odasına süzülüyoruz ve herkesin çoktan ana yemeklerine geçmiş olduğunu görünce suçlu gibi görünüyoruz.

"Kayboldunuz mu?" Barney başını patilerinden kaldırıp üçümüze bakarken Declan sırtarak soruyor.

Avery, buharda pişmiş sebzelerle gerçekten ilgileniyormuş gibi dolu tabağını inceliyor ve "Max bana arkadaki manzarayı gösteriyordu" diye mırıldanıyor.

"Yağmurda," diye başını sallıyor Jacks. "güzel olmalı."

Homurdanıyorum. "Hiç şikâyeti olduğunu sanmıyorum."

Avery'nin babası yemeğini yerken boğuluyor ve ben ağzımı kapatıp pencereye doğru bakıyorum. Fırtına yaklaşıyor, camdan aşağı su akıyor.

"Fırtına burada kalacak," diyorum pencereyi göstererek.

Avery'nin annesi başını çevirip dışarı bakıyor. "Güvenli mi?" diye sorar.

"Mükemmel," diyorum.

"Gerçi bu gece terasta içki içmek yok," diyor Jonah ve ben Avery'nin yüzüne bir bakış atıyorum. Yanakları cızırdıyor, ona göz kırpiyorum ve bifteğimden bir lokma alıyorum. Yemeğin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı.

çok iyi. "Sinema odasında bir film izlemeye ne dersiniz?" Jonah öneriyor.

"Çöldeki Arzu mu?" Avery hevesle soruyor.

"Uygun görünüyor," diyor Max.

"O filme bayılıyorum." Avery'nin annesi bayılır. "Rex Stanford togasının içinde çok şık görünüyordu. O adamın baldırları."

"Selena Sorrentino da togasının içinde hiç fena görünmüyordu," diyor Avery'nin babası, bifteğini keserken ve karısının ona attığı ölüm bakışını kaçırırken.

Jonah, "Üst kattaki ana yatak odasında eski elbiselerinin olduğu bir dolap var," diyor.

"Ne?" Avery'nin nefesi kesildi. "Bunlar nasıl müzede olmaz?" Omuz silkiyor. "Evle birlikte geldiler."

"Onları görebilir miyiz?" Avery'nin kız kardeşi Isla da en az ablası kadar ürkek bir ifadeyle soruyor.

"Elbette," diyor Jonah. "İsterseniz onları kendiniz için alabilirsiniz."

Hem Avery'nin hem de Isla'nın ağzı açık kalır.

"Ah kızlar," diyor Avery'nin annesi, koltuğunda zıplayarak, "böyle elbiseler içinde ne kadar güzel görüneceğinizi hayal edebiliyor musunuz?"

Declan, "Güve delikleriyle dolu olabilirler," diye uyarıyor.

"Şimdi deneyebilir miyiz?" Avery, yemeğinin çoğuna dokunmadan oturduğu yerden kalkarak soruyor.

Jonah bıçağını ve çatalını indiriyor. Bifteğinin ancak yarısına gelebilmişti - şefin tam da onun sevdiği gibi pişireceği bir biftek. "Beni takip edin," diyor ve peçetesiyle ağzını sıvazladıktan sonra peçeteyi masaya bırakıyor.

İki omega, Fareli Köyün Kavalcısı gibi arkasından atlayıp gidiyor.

"Tam olarak kaç elbise var?" Jacks şarabını yudumlarken soruyor.

"Elli, belki altmış," diyorum.

"O zaman onları bir daha asla göremeyeceğimizi biliyorsun," diye iç geçiriyor. "O gardırobun içinde bir daha görülmemek üzere kaybolacaklar."

"Saçmalama Jacks. Onlar iyi kızlar ve bir alfa sürüsünü bekletmezler," diyor Avery'nin annesi bir parça bifteği çiğnerken. "Onları terbiyeli yetiştirdim," diyor bıçağını bana doğru sallayarak. "Omega'ların çoğunun gittiği o havalı okullardan birine gitmemiş olabilirler ama ben onlara

görgü kuralları hakkında bilmeleri gereken her şeyi öğrettiler. Arkadaşlarını asla utandırmazlar."

"Avery yemek boyunca geçirebilir ve çatal bıçak yerine yüzgeçlerini kullanabilirdi ve ben ondan asla utanmazdım."

"O kesinlikle bunu yapmaz!" Avery'nin annesi bu öneri karşısında açıkça hakarete uğradığını söylüyor.

"Ben-" demek istemedim.

"Şarap çok iyi," diyor Jacks, imdadıma yetişerek. "Bahse girerim 500 dolarlık bir şişedir" diye eklemek için eğiliyor.

Öyle değil. Ama bu, sonraki birkaç dakikasını şarabın ne kadar meyveli ve dolgun olduğu konusunda övgüler yağdırarak geçiren Avery'nin annesini yatıştırıyor.

"Anneleriniz ne zaman geliyor?" Avery'nin babası, karısı tarafından onuncu kez şaraba iltifat etmesi istendiğinde bunu söylüyor.

"Yarın," diyor Declan ona.

"Güzel," diye mırıldandı, "belki Brenda'yı eğlendirebilirler."

Sandalyemde arkama yaslanıp kendi şarap kadehimi parmaklarımın arasında döndürüyorum. Avery'yle aramızdaki bağ bir kez daha açıldı ve onun tüm hislerinin ve duygularının tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum. Tuhaf bir ilaç gibi, canlandırıcı ve canlandırıcı - şaraptan çok daha güçlü. Ve yine de, orada daha önce olmayan bir şey var. Midemi acıtan bir şey. Endişe. Güvensizlik. Artık bizden, bu sürüden emin değil ve omega'mızı geri kazanmak için hâlâ yapmamız gereken işler olduğunu fark ediyorum.

A ok
"GERÇEKTEN BURADA MI UYUYORSUN?" Ustanın odasına girdiğimizde sordum. Yatak odası. O kadar büyük ki, içine benim, Isla'nın ve annemle babamın yatak odaları sığabilir ve yine de bolca yer kalır. AĞır perdeli   cumbalı pencere var ve önlerinde koyu abanoz ağacından oyulmuŐ  d rt direkli bir yatak duruyor, tentesinin üzerine kat kat kumaŐlar atılmış, őilte ve battaniyeler sonsuz yumuŐaklıkta görünüyor.

Oymalı ahŐap ayaklar üzerinde duran Viktorya dönemine ait dört gard rop, eski parfüm őiŐeleriyle dolu bir tuvalet masası ve üç panelli aynanın üzerine asılmıŐ bir ya da iki boncuk var.

"Hayır, bizim için biraz ... kadınsı. Evi boŐaltıp yenilemeyi düşündük ama evde bir sürü yatak odası var ve eğer evi boŐaltırsak annelerimiz bizi öldürebilir."

"Aynanın karşısında oturup o meŐhur kedi gözü hareketlerini yaptığını hayal edebiliyorum neredeyse," diyorum kolumu Isla'nınkine dolayarak.

"Sanki her an içeri girip bizi burada yakalayabilirmıŐ gibi," diye mırıldanıyor Isla.

Jonah en yakın gard roba doğru ilerler ve kilidindeki anahtarı çevirerek kapakları açar.

"Diğerleri boŐtu. Bunlar sevmediği elbiseler miydi yoksa sadece adada giymek için mi burada bırakmıŐtı bilmiyorum..."

Isla ve ben bir adım öne çıkıp raflarda asılı duran paha biçilmez elbiseleri şaşkınlıkla seyrederken o da susuyor. Diors, Chanel ve Givenchys. İpek, tül ve saten. Boncuklar, kristaller ve danteller.

"Şuna bak," diyor Isla, "yemin ederim bunu onun bir fotoğrafında görmüştüm."

"Sanırım haklısın," diyor Jonah, telefonunu dokunarak.

"Bunlar gerçekten bir müzede olmalı," diye mırıldandı Isla. "Bence onlara dokunmamalıyız bile."

"Saçmalık," diyorum elbiseyi kız kardeşimin elinden alarak. "Elbiseler giyilmek için yapılmıştır, camekânların içinde durmak için değil. Ve bu sana çok yakışacak." Elbiseyi ona doğru ittim. "Üzerinde dene."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

Elbiseye özlemle bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

Fısıldamak için eğildim, "Şu kovboyuna bir resim gönderebilirsin."

"O *benim* kovboyum değil," diye mırıldanıyor biraz hüzünlü bir şekilde, ama bu fikrin cazip belli çünkü ekliyor, "Sadece sen de bir tane denersen."

"Bunun için kolumun bükülmesine ihtiyacım yok," diye gülümseyerek gardıroba doğru geri adım atıyorum.

Jonah, "Tam aradığım elbiseyi biliyorum," diyerek yanıma geliyor ve gardırobun sonunda asılı duran elbiseyi çıkarıyor.

"Burada ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Annelerimiz bunları çoktan gözden geçirdi. Hepsini kataloglarken hepimizi oturttu." Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Bu sana çok yakışır," diyor bana.

Elimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Soluk pembe bir ipek, bedenine boncuklar dikilmiş ve eteği devesi tüyleriyle süslenmiş. Spagetti askıları ve düşük bir beli var ve vücuda yapışması için ipeğe karşı kesilmiş. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Bunu giydi-"

"*Gün batımından gün doğumuna*. Evet, biliyorum."

"O filmi oyunculuk okulunda çalışmıştık." Gülüyorum. "Her repliğini ezbere biliyorum."

Jonah, "Yeniden çevrim yapmaktan bahsediyorlardı," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Yapmamalılar. Bu bile mükemmel."

"Ben şahsen sonunu hiç beğenmedim," diyor Jonah.

"Ben de öyle," diye katılıyor Isla. "Yollarını ayırmaları için hiçbir neden yoktu. Birbirlerine aşıklardı. Birbirleri için savaşırlardı."

"Sanırım aşk her zaman plana uygun gitmiyor," diye mırıldanıyorum, Jonah'ya bakamıyorum.

"Bence filmi izlerken bunu takmalısın," diyor bana.

Kırılğan malzemeyi parmaklarım ve başparmağım arasında nazikçe ovuyorum.

Baştan çıkarıcı. Çok cazip. Ama ...

"Onu yırtma ya da içimi üzerine dökme ihtimalim çok yüksek."

Jonah, "Elbiseler gardıroplara asılmak için yapılmadı," diyor.

Daha önceki sözlerimi de.

"Bence bunun içinde harika görünürsün Ave," diyor Isla.

Bakışlarımı ikisi arasında gezdiriyorum ve bu tartışmayı kazanamayacağımı fark ediyorum. Ayrıca, onu giymek istiyorum. Selena Sorrentino olmak isteyerek büyüdüm - sadece Selena gibi bir aktris değil - Selena'nın kendisi. Yetenekli, güzel ve başarılı. Bir an için bunlarmış gibi davranmak eğlenceli olurdu.

"Tamam," . Kapıyı işaret ediyorum. "Dışarı ."

Jonah gözlüklerini burnundan yukarı kaydırıyor ve bana her şeyi daha önce gördüğünü düşündüren bakış atıyor, ama o bir beyefendi ve gidiyor.

"Bunu sevdim," diyor Isla, adam kapıyı kapattıktan sonra.

Arkama uzanıp elbisemin fermuarını açıyorum, içinden çıkıyorum ve ardından sütyenimi çıkarıyorum.

"Diğerleri gibi değilsin."

"Diğerlerinden bir ya da ikisi ödümü koparıyor, Avery.

Çok büyükler!"

"Kovboyunuz pek de küçük sayılmaz!"

"Evet, beni de korkutuyor. Sanırım heyecanın yarısı bu."

"Uh huh," diyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Öyle. Biliyorsun, isteseler seni ikiye bölebilirler, bu yüzden nazik ve... hassas olduklarında..." Declan'ın ağzıyla ne kadar hassas olduğunu düşünüyorum. Max'in parmaklarıyla ne kadar hassas olduğunu.

"Avery?" diyor kız kardeşim, elini yüzümün önünde sallayarak.

"Özür dilerim," diyorum.

Kız kardeşim elbisesini çoktan giymiş, makyajsız ve gösterişli saçlarına rağmen çarpıcı görünüyor. Başını bir yana eğip yüzümü inceliyor.

"Gerçekten seks yapmama olayını devam ettirecek misin?"

"Ne?" Tersliyorum. "Bunu sana sorduran ne?"

"İç çekişin ve hülyalı gözlerle bakışın."

"Ben ! Hem zaten ben tam bir nemfoman değilim. Seks yapmama kuralıma uyma konusunda gayet yetenekliyim." Yine de, itiraf etmeliyim ki, bu konuda adaya ilk gelmeyi kabul ettiğim zamankinden çok daha az emin hissediyorum.

Kız kardeşim düşüncelerimi okumuş gibi başını sallıyor. "Elbiseyi giy, Avery."

Elimde parçalanmasından korkarak dikkatle askıdan indiriyorum. En az elli yıllık olmalı. Sonra Isla onu başımın üzerinden kaldırmama ve vücuduma geçirmeme yardım ediyor. Göğüs kısmı biraz dar, Selena Sorrentino'nun etkileyici göğüs dekoltesiyle tanındığını düşünürsek bu çok şaşırtıcı ama belimi ve kalçalarımı mükemmel bir şekilde sarıyor, devede kuşu tüyleri kaval kemiklerimi sıyrıyor.

"Vay canına, Avery. Vay canına."

Bir ayna bulmak için etrafımda dönüyorum ve yansımamı yakaladığımda donup kalıyorum. "Bir film yıldızı gibi görünüyorum," diye haykırıyorum kız kardeşime. "Gerçek bir film yıldızı - sadece öyleymiş gibi davranan bir kız değil."

"Pek sayılmaz," diyor kız kardeşim, atılmış kot şortunun cebini karıştırırken. Bir ruj tüpü çıkarıyor, kapağını kapatıyor ve beni öne çağırıyor.

"Eğer buna ruj bulaştırırsam-"

"İçindeki Selena'yı yönlendir. Eminim dişlerine ruj bulaşmamış, topuklu ayakkabılarına takılıp düşmemiş ya da çoraplarına takılmamıştır."

"Ama ben biliyorum."

"O zaman öyle olmayan biri gibi davran," diyor kız kardeşim sertçe, çenemi eliyle tutup koyu kırmızı ruju dudaklarıma sürüyor. Yaptığı işi incelemek için arkasına yaslanıyor, sonra mırıldanarak elmacık kemiklerimin her birine birer nokta ekliyor ve parmak uçlarıyla tenime bulaştırıyor. "Mükemmel, şimdi tek ihtiyacın olan bir çift elmas küpe ve Oscar'a gidebilirsin." Rujun kapağını tekrar kapatıyor. "Acaba bu paket sana Oscar'a bilet kazandırabilir mi?"

Yansımamı daha yakından incelemek için aynaya doğru bir adım atıyorum ve kapıya bir tıklama geliyor.

"Filmin tüm hazırlıkları . Hazır mısınız?"

Kız kardeşime bakıyorum, o da bana güven verici bir şekilde başını sallıyor.

"Öyleyim," diye sesleniyorum, elimi kalçama dayıyorum ve kapıya doğru sallanıyorum. Kapı açılıyor ve Jonah beni gördüğünde ağzı bir karış açık kalıyor. "Ağzın açık kalmış, Alfa." Kıkırdıyorum ve kolumu onunkine doluyorum.

"Elimde değil." Başını iki yana sallıyor ve diğer kolunu kız kardeşime uzatarak bizi büyük merdivenlerden aşağıya, malikânenin batı kanadındaki büyük ve karanlık bir odaya götürüyor. "Biz alfaların hiçbirinin bu filmi izleyeceğini sanmıyorum," diye fısıldıyor bana, kız kardeşimin kapıdan önce geçmesini işaret ederken.

"Yapmayacak mısın?"

"Hayır, gözlerimizi senden ayırmak zor olacak."

İçeriye bir göz atıyor, orada diğerlerinin yerlerini aldıklarını ve yeni patlamış mısırlarla oturduklarını görebiliyoruz. Ve sonra sessiz, mantıklı alfa tamamen beklenmedik bir şey yapıyor.

Beni görüş alanından çıkarıp koridora geri götürüyor ve bir eli başımın üstünde, diğeri belimde olmak üzere beni duvara .

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın, Avery Loren, en komik ve en tatlısın ve eğer seni hemen şimdi öpmezsem öleceğim."

Saçma abartısına gülüyorum. "Ölümünden gerçekten sorumlu olamam," diyorum. "Bunu önlemek için bir şeyler yapabileceğimi bilmeden. Yarın annen gelecekken olmaz."

"O zaman seni öpmeme izin ver," diye .

"Ne bekliyorsun Alfa?" Tüm vampir, seks bombası enerjimi kanalize ederek söylüyorum.

O kadar şiddetli hırlıyor ki, geniş göğsünün bana karşı gürlediğini hissediyorum ve sonra ağzını sıcak bir şekilde benimkine bastırıyor. Dili ağzımın derinliklerine batıyor ve beni sözlerinden bile daha büyük bir tutkuyla öpüyor. Ben de aynı şiddetle onu öperek ona sarılıyorum ve ayrıldığımızda gözlükleri yamulmuş ve o kadar buğulanmış ki gözlerini göremiyorum, ayrıca ağzının her tarafına kırmızı ruj bulaşmış.

"Avery?" Jacks sinema odasının içinden sesleniyor. "Alfa'yı bırak ve kışını kaldırıp buraya gel. Hepimiz elbiseyi görmek istiyoruz."

"Ben..." Alfa'nın şaşkın haline bakarken söyleniyorum. Bunu kimse yemez.

Jonah'nın gözlüğünü burnundan kaydırıp gömleğindeki buğuyu sildikten sonra tekrar yüzüne takıyorum. Ruj daha zor. Başparmağımla bulaştırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Nasıl görünüyorum?" Ona soruyorum.

Memnun bir gülümsemeye "Sanki hayatının bir santimine kadar öpülmüşsün gibi" diyor.

Omuz silkiyorum. Kimi kandırıyordum ki? Bu cazibeli görünüm asla uzun sürmeyecekti.

"Film başlıyor..." Jacks sesleniyor ve ben Jonah'ın elinden tutup onu sinema odasına götürmek üzereyken o beni geri çekiyor.

"Henüz değil," diyor, "başka bir şey daha var.."

"Evet?" Elim hâlâ onun elinde, diyorum.

Birden gergin görünüyor, kulaklarının uçları domates renginde yanıyor, gözlükleri burnunun köprüsünden aşağıya doğru hafifçe kayıyor. Tekrar yukarı itiyor.

"Avery, çok üzgünüm."

"Biliyorum Jonah," diyorum gülümseyerek, "bana zaten söylemiştin."

"Ama içimde bunun yeterli olmadığına dair bir his var. Bunu sana tekrar tekrar söylemeliydim. O büyük romantik kahramanları düşünüyorum - Romeo, Heathcliff, Rochester, Darcy - tatlı kalplerini benim seni sevdiğim kadar seven adamlar - ve merak ediyorum, yeterince şey yaptık mı? Bizi affetmen için, beni affetmen için yeterince şey yaptım mı?"

"Jonah," diyorum, "mezarları kazmanı ve zehir içmeni istemiyorum. Bunlar benim için biraz dramatik."

"O zaman ne yapmalıyım? Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?"

Gerçek acı yüzünde parlıyor ve her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum. Bunu telafi etmek istiyor ve ben de ona izin vermek istiyorum.

"Beni sev ve bana iyi davran. Tek istediğim bu. Tek ihtiyacım olan bu." "Hepsi bu mu?"

"Evet, hepsi bu."

Başını sallıyor. "Bunu yapabilirim." Elim ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Biz sana layık değiliz, Avery Loren."

"Muhtemelen hayır," diye takılıyorum.

Sonra bana kolunu uzatıyor ve sanki gerçekten bir film yıldızıymışım, hatta belki de bir prensesmişim gibi beni sinema salonuna götürüyor.

Karanlık ama herkes dönüp içeri girişimizi izliyor ve elbisenin diğer dört alfa üzerinde de Jonah üzerinde yarattığı etkiye benzer bir etki yarattığı görülüyor.

Declan bana yüksek sesle kurt ıslığı çalıyor ve diğerleri iliklerime kadar hissettiğim bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Ah Avery," diye haykırıyor annem. "Bence Isla'dan bile daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler anne," diye mırıldanıyor Isla babamın diğer tarafından. "İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz," diyor babam.

"Evet," diyor annem, "ama bu Avery'nin vücudunu Isla'nın elbisesinden daha iyi tamamlıyor ve Avery her zaman daha büyük bir çift-"

"Nereye oturayım?" Çabucak soruyorum.

Declan, "Size en iyi koltuğu ayırdık," diye sesleniyor ve ben de oraya doğru ilerleyip koltuğun tam ortada, Barney'nin Kent'in ayaklarının dibinde uzandığı bir koltuk olduğunu görüyorum. Declan'a alaycı bir bakış fırlatıyorum ama film çoktan başlamış olduğu için yerime yerleşiyorum.

Pack Hamilton'ın teknoloji devi olduğu düşünülürse, sinema salonlarının en yeni alet ve cihazlara sahip olmasını ama koltuklar modern ve rahat olsa da, filmin kendisi bir akış cihazı aracılığıyla plazma TV'ye yüklenmiyor. Hayır, eski bir fash- ion ekran ve projektör var.

"Bu ..." "İlkel," diyor

Jacks.

"Vintage," diye düzeltiyor

Jonah. "Retro," diye ekliyor

Declan. "İnanılmaz," diyorum.

Kısa süre sonra filmin içinde kayboluyorum, mutluluk baloncuğunun yüzüyorum, beş alfanın kokularıyla yıkanıyorum, Declan'ın kolu vücuduma sarılıyor, başım göğsüne yaslanıyor ve Cruise parmak uçlarıyla dizimde küçük daireler çiziyor.

Ekranda Selena Sorrentino ve Rex Stanford'u birlikte izliyorum. İniş çıkışları, ihanetleri ve tartışmaları oldu ama aynı zamanda tutkuları ve çoğu insanın bir ömür boyu yaşayamayacağı kadar çok aşkları vardı.

Burada otururken, bizim aşk hikâyemizin de aynı olabileceğine, bana yaşattıkları acılara rağmen özel bir şey olabileceğimize inanmaya başlıyorum. Her şeye rağmen bu sürünün bir parçası olabilirim. Onların omega'sı olabilirim. Hayal edebileceğim tüm kabarık havlular, yerden ısıtma sistemi ve vintage balo elbiseleriyle bir prenses gibi yaşayabilirdim.

Yine de Selena'yı ekranda izlemek - her duyguyu nasıl da zahmetsizce yansıtır, varlığıyla ekranı nasıl da aydınlatıyor

- İçimdeki hoşnutsuzluk hissine engel olamıyorum. Ve bunun bu adamlarla ya da bu sürüyle bir ilgisi yok. Kuşkularla ve kalp ağrısıyla ilgisi yok.

Her şey oyunculukla ve vazgeçtiğim hayallerimle ilgili.

Kent Film bittiğinde, Avery'nin ailesi dışarı çıkar, mırıldanır-yatak ve uyku ihtiyacı hakkında. Avery kalmak istiyor tüm jeneriği izle, yine de.

"Sence sonunda bonus görüntüler var mıdır?" Declan ona soruyor, omega'mızın başını göğsüne yaslamış rahat görünüyor.

"Hayır, ama filmin yapımında yer alan tüm insanların isimlerini okumayı seviyorum."

"Öyle mi?" Declan eğlenerek soruyor. "Uh huh."

"Tamam," diyor ve hiçbirimiz hareket etmiyoruz. Omega'mızın olduğu yerde kalıyoruz.

İsimlerin birbirine karışarak geçip gitmesini izliyorum.

"Bu filmi daha önce hiç izlememiştim," diyorum. "Saçma sapan bir şey olacağını düşünmüştüm ama hoşuma gitti."

"Bunu daha önce hiç görmedin!" Avery öfkeyle söylüyor.

"Selena Sorrentino'nun hiçbir filmini izlemedim."

"Ama yine de onun evinde yaşıyorsun!"

"İyiymiş," diyorum, "filmde. Çok güzeldi."

"Ve her çıktığında ekranı aydınlatıyor, değil mi?" Avery diyor ki. "Öyle bir varlığı var."

"Senin gibi," diyorum.

"Ben mi?" Ekrandan bana doğru bakıyor.

"Evet, Avery, sen. Sende de aynı çekicilik var, aynı ..." "*Je ne sais quoi*," diyor Jonah.

"Aynen öyle." Ciddiyetle başımı salladım.

"Sanırım buna omega olmak deniyor - bir alfa için her zaman oldukça çekici."

"Hayır," diyorum, bunu reddetmesine izin vermek istemeyerek.

"Mesele o değil. Bence sende olduğunu biliyorsun Avery. Yetenekli olduğunu da biliyorum."

"Bunu bilemezsin."

"" Gözlerini deviriyor. "Birkaç video izledim."

"Videoları izledin mi?" diyor. "Bu da ne-"

"Annen. Uçakla gelirken." "Onu boğacağım."

"Seninle çok gurur duyuyor," diye gülümsüyorum, "ve senin ne tür bir av olduğunu tam olarak bildiğimden emin olmak için çok kararlı görünüyordun."

"Sana ne gösterdi bilmiyorum," diyor Avery, oturduğu yerde tedirgin bir şekilde, "ama sana söylüyorum, ben hiçbir zaman o kadar iyi olmadım. Yani, hiçbir zaman iyi bir rol alamadım ya da-"

Cruise kararlı bir şekilde, "Yeteneğiniz yoksa burs alamazsınız," diyor.

"Ve bu seni mutlu etti," diyorum.

"Bunu sana kim söyledi?" diye soruyor. "Jacks."

"Annen," "Ve kız kardeşin."

"Neden vazgeçtin, Avery?" diye sordum.

Koltuğunda öne doğru kayıyor ve yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor. Yüzünü bizim kadar iyi tanımayanlar için ikna edici olabilecek bir gülümseme. Ama biz onun içini görüyoruz.

"Hiçbir yere varamıyordum ve-"

"Avery," diyor Cruise, "sana karşı dürüst davrandım. Lütfen bize karşı dürüst ol. Lütfen bize gerçeği söyle."

Bakışları kucağında duran ellerine düşüyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Ben... Yapabilir miyim bilmiyorum."

Gelip koltuğunun önünde diz çöküyorum ve ellerini ellerime alıyorum. Soğuk ve titriyorlardı ve onları ağızma götürüp öptüm.

"Neden yapamıyorsun, tatlım? Bir kere sıçtık batırdık. İnan bana, dersimizi aldık, her neyse-"

Sağ elini benimkinden çekip boğazını kaşıyor. Kokusu tamamen yanlıştır. Aramızda bir bağ olmayabilir ama ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyorum.

"O değil... o... o..." Gözlerini kapatıyor ve eli daha çılgınca derisini kaşıyor.

"Bir şey mi oldu?" Nazikçe sordum. "Sana bir şey mi oldu, Avery?"

"Biri sana bir şey mi yaptı, Avery?" Cruise homurdanıyor.

Gözleri kapalı kalıyor ama başını sallıyor - çok az sallıyor ama sallıyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum ona, parmaklarımı sol elinin üzerinde gezdirerek. "Sen bizimle birliktesin. Burada alfalarınla birliktesin. O kişi artık sana zarar veremez. Güvendesin."

"Ne oldu?" Cruise onun yanına oturarak bastırır. Vücudu bir bobin gibi sıkıca sarılmış, bağlı ve yaylanmaya hazır. Gerginlik dalga dalga yayılıyor. Bağ sayesinde onun acısını hissedebiliyor ve bu onu çıldırtıyor.

"Bir filmde rol aldım," diyor o kadar alçak sesle ki neredeyse duymuyorum. "Gerçekten harika bir rol. Bu benim büyük çıkışım olacaktı. Çok heyecanlanmıştım. Herkes benim için çok heyecanlıydı. Hollywood'a taşınacağımı ve bu inanılmaz yetenekli sanatçılarla tüm bu harika filmlerde çalışacağımı sanıyordum, ama sonra ..."

"O zaman..." Soruyorum.

Derin bir nefes alıyor, bize hikayesinin bir sonraki bölümünü anlatacak cesareti buluyor ve sanırım ona biraz daha aşık oluyorum.

"Yönetmenin bir sapık olduğu ortaya çıktı. Benim bir omega olduğumu biliyordu. Beni bu yüzden işe aldı. Yetenekli olduğum için ya da-"

"Avery," diyor Cruise, kendini zor tutarak, "ne yaptı?"

"Beni ofisinde bir toplantıya çağırdı. Geç bir saatti ama daha iyisini bilmiyordum. Yönetmenler ve oyuncular arasındaki toplantıların normal olduğunu sanıyordum. Ama oraya gittiğimde bana bir içki teklif etti ve devam etti ..." Yine boynunu kaşımaya başladı. Elini kendi elime alıp kucağında tutuyorum.

"Ne yaptı?" Diyorum, çünkü bilmek istemesem de bilmek zorundayım.

"Bana dokunmaya çalıştı, sürekli aşk hayatımı, ateşimden ne kadar uzak olduğumu sordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne bilmiyordum.

kabalık etmek istemem." Alt dudağı titriyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "İşimi kaybetmek istemiyordum ama onun ellerinin üzerimde olmasını da istemiyordum. Çok adi, çok kirli hissettim. Bana dokunmasını istemedim. Ve sonra," diye yutkunuyor, "üzerime tırmanmaya çalıştı, beni zorlamaya çalıştı ve o kadar korkmuştum ki donup kaldım. Olanlara inanamıyordum ve çığlık atacak sesimi ya da mücadele edecek ellerimi ve onun ..." Yutkunuyor, gözlerini sıkarak kapatıyor ve vücudunun her yerindeki her tendon ve her kas o kadar gergin, o kadar gergin ki kopabilirler. "Ama sonra kapı çalındı," diye devam ediyor, sesi titreyerek. "Görmezden geldi ama bir şekilde beni sersemletti. Onu üzerimden ittim ve bana bir daha elini sürerse onu öldüreceğimi söyledim."

"Onu öldüreceğim," diye homurdanıyor Cruise.

"Sonrasında ne oldu, Avery?" Ona soruyorum, dünyam kontrolden çıkıyor.

"Her zaman bir omega ile yatmak istediğini söyledi, bu yüzden bir seçeneğim vardı. Ya onunla yatar ve işime devam ederdim. Ya da reddedersem beni kovacaktı. Onun hakkında şikayette bulunacağımı . Herkese bunu yapmaya çalıştığını söyle..." Başını iki yana sallar. "Sadece güldü. Kimsenin bana inanmayacağını ve bir daha asla bu sektörde çalışmamamı sağlayacağını söyledi."

"Bok kafalı," diye mırıldanıyor Max. "Ciddi bir bok kafalı."

"Ne yapacağımı bilemedim. O adamı bir daha asla görmek istemediğimi biliyordum. Eğer sektör böyle bir şeyse bunun bir parçası olamayacağımı biliyordum. Ben de aynı gece eve uçtum. Kuyruğum bacaklarımın arasında eve döndüm. İyi kalpli Avery, her zamanki gibi işleri berbat ediyor, büyük fırsatını tepiyordu."

"Senin hatan değildi," diyorum ona mırıldanarak - kendiliğinden gerçekleşen, tamamen içgüdüsel bir eylem. Biraz rahatlıyor.

"Bilmiyorum," diyor gözyaşlarını yanaklarından silerek. "Bazen öyle olup olmadığını merak ediyorum. Onu bir şekilde yönlendirip yönlendirmediğimi. Kibar olmaya çalışmak yerine onu en başından itmiş olsaydım, olay hiç bu kadar büyümeyecek miydi?"

"Öyle olacaktı," diyorum yüzünü ellerimin arasına alarak. "Sen ne yaparsan yap ya da ne söylersen söyle, o her zaman bunu yapacaktı. Çünkü o bir yırtıcıydı Avery ve suçlanacak kişi sen değilsin. Hem de hiç."

Gözyaşları daha sert akıyor, boğazında düğümleniyor. "Ama ben şansımı teptim. Eğer.. eğer ona istediğini vermiş olsaydım, belki de hayallerimi gerçekleştirebilirdim."

"Yine de istemedin Avery," diyorum biraz daha mırıldanarak. "Ve hayalin lekelenirdi, kararırdı. Başarının sana neye mal olduğunu yeniden düşünecektin."

Gözlerini kapatıyor. Kirpikleri yanaklarında ıslanıyor. "Biliyorum. Ama anlıyorsun, şimdi görüyorsun, neden artık yapamıyorum? O her yerde. Çok fazla gücü var. O adamla bir daha karşılaşma düşüncesine bile katlanamıyorum."

"Onu öldüreceğim," diyor Cruise nefesinin altından ve sonra sandalyesinden fırlayıp sinema salonundan çıkıyor, Declan da peşinde. Avery fark etmemiş bile görünüyor.

Alnını, kapalı göz kapaklarını ve nemli yanaklarının her birini öpüyorum.

"Buna kalmayacak," diye söz veriyorum. "Bundan emin olacağız." "Kesinlikle," diyor Max.

Gözlerini açıyor ve benimkilere bakıyor. "Söz mü?" diye fısıldıyor, vücudu titriyor.

Kahretsin, ona her şeyi vaat ederdim, ne isterse. Onu korumak, güvende tutmak, mutlu etmek, bizim yapmak istiyorum.

Bakışlarını kendi bakışlarımda tutuyorum. "Hayatım üzerine söz veriyorum, Omega. Ve sana bir şey daha söz veriyorum. O adamı yok edeceğiz. Ona yaptıklarının bedelini ödeteceğiz ve sonra da seni gelmiş geçmiş en büyük yıldız yapacağız."

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Değilsin ama düşüncen için minnettarım."

"Öyleyiz, Omega," diyorum ona. Ve hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Yatağıma bize anlattıklarını zihnimde tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Onun çok küçük, çok korkmuş, çok utanmış görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Beni en çok hasta eden şey bu. Hissettiği utanç. Bu onun hatası değildi. Böyle hissetmemeliydi. Ama o pislik ona bunu hissettirdi. Onun değerli hayalini aldı ve onu istismar etmeye, onu iğrenç bir şeye dönüştürmeye çalıştı.

Keşke daha iyisini yapabilseydim. Keşke bunu yapabilecek gücüm olsaydı. Keşke zamanı geri alabilsem ve tüm bunların olmasını engelleyebilsem.

Hepsinden önemlisi, onun iyi olduğunu bilmem gerek. değil. Çarşafı arkaya atıyorum ve köpeğimi odamda uyurken bırakarak bir dakika içinde evin içinde sürünüyorum. Onu kontrol etmem gerek.

Dün gece onunla odasına kadar yürüdüm, onu kız kardeşi ve arkadaşının ellerine bıraktım, çünkü istediği buydu. Ama bunun yanlış olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Ona tekrar sarılmak ve bizimle güvende olduğuna dair tekrar tekrar güvence vermek istiyorum.

Yatak odasının kapısına ulaşıyorum ve karanlıkta durup onu dinliyorum. Uyuyor muydu? Yoksa benim gibi yatağında dönüp duruyor muydu?

Eğer uyuyorsa onu uyandırmak istemiyorum. Alnımı kapısına yaslıyorum, kararsızlık içindeyim.

"Jacks?" diyor içeriden yumuşak bir sesle.

"Hayır, Jacks değil. Kent," diye fısıldadım. "İçeri girebilir miyim?" "Elbette," diyor.

Kapıyı açıyorum ve onu yatağında otururken buluyorum, kucağında bir kitap, başucu lambası yumuşak bir ışık çemberi içinde onu cınlattıyor.

"Kitap mı okuyorsun?" Yatağa bir adım yaklaşarak sordum. "Evet, uyumakta zorlanıyordum."

"Ben de," dedim. "İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

İç geçiriyor ve avucunu kitabının kapağında gezdiriyor.

"Bilmiyorum. Sadece düşünüyordum, hepsi bu."

"Yine üzgünsün diye endişelendim ya da-"

"Hayır, hayır. Aslında kendimi iyi hissediyorum. Şaşırtıcı derecede iyiyim. Sanırım bunun hakkında konuşmak yardımcı oldu." Paspasın üzerinde yanındaki boşluğa vuruyor. "Öyle demezler mi?"

"Evet, öyle diyorlar." Onun yanına oturdum.

"Buna inanmıyor musun?"

"Sanırım hislerim konusunda pek iyi olmadığımı ya da onlar hakkında konuşmadığımı fark etmişsinizdir."

Kahretsin, duygularım. Karmakarışık, bu omega hayatımıza girdiğinden beri öyle. Bir an çok kızgınım, bir an bulutların üzerinde uçuyorum, sonra o kadar üzgünüm ki nefes almakta zorlanıyorum. Bundan sonra böyle mi olacak? Kaos mu? Bir kasırga mı?

Pencerenin dışında şimşekler çakıyor ve ikimiz de dönüp izliyoruz, perdeleri açık duruyor ve deniz uzakta karanlık.

"Belki bu konuda sana yardımcı olabilirim," diyor şimşek ağır bulutlar arasında zikzaklar çizerken.

"Sana yardım etmem gerekiyor," diyorum. "Ben alfayım."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum Alfa," diyor ve dönüp bana bakarken bu kelimeyi vurguluyor. "Bence bir sürü, ister omega ister alfa olun, birbirinize yardım etmek ve birbirinizi sevmekle ilgilidir."

"Bazen senin yanıdayken duygularımı kontrol etmek zor oluyor," diye itiraf ediyorum, ellerim çarşafı yumruklarken. Çürük bir bluz giymişti, Cruise'un ısırık izi lamba ışığında net bir şekilde görülüyordu ve hassas köprücük kemiği derisinin altından görünüyordu.

"Aynen öyle, Alfa," diyerek kitabını bir kenara itiyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz ve sonra o çürük bluzun eteğine uzanıyor ve onu başının üzerine doğru çekiyor.

Gözlerim bir anda memelerinin üzerinde, onları içime çekmeye aç. Dolgun ve yuvarlaklar, ben onu incelerken meme uçları sertleşerek iki küçük tepe haline geliyor.

"Şimdi duyguların nasıl?" diye fısıldıyor.

"Sıcak," diyorum ona.

"Volkanik sıcak mı, ılık mı?" diye soruyor.

"Kaynamaya yakın."

"Hımm," diyor, cevabımdan tatmin olmadığı belli.

"Bence bundan daha iyisini yapabiliriz, Alfa," diyor, tam önümde olacak şekilde bana yaklaşıyor, meme uçları neredeyse çıplak göğsümü sıyrıyor, nefesi boynumu ısıtıyor. Daha da yaklaşıyor, dudaklarını boğazımın dibine bastırıyor, nabzım dudaklarına çarpıyor. Boynumu emiyor, dişleriyle ısıtıyor ve karşılık olarak hırlamamı sağlıyor, elim beline geliyor.

"Böyle yapmaya devam edersen, Küçük Omega, kendini becerdireceksin."

"Duyguların kirleniyor mu Alfa? İğrenç mi?" "Çok pisler, Küçüğüm."

"Bana onlardan bahset o zaman."

Bir elimi çıplak sırtında ve gevşek saçlarında gezdiriyorum.

"O uçakta kokunu aldım, Avery. Ateşliyen ne kadar iyi olduğunu kokladım. Kahretsin, bu beni çılgına çevirdi. Dayanamadım. Sanki işkence gibiydi. Ne kadar acı çektiğini bilmek. Sana ne kadar iyi hissettireceğimi bilmek."

Ağzımı göğüslerine indiriyorum, onları öpüyorum, meme uçlarını yalıyorum, dilimle daireler çiziyorum ve fiske atıyorum.

"Nasıl?" diye , "Nasıl?"

"Seni nasıl iyi hissettirebilirim, Omega? Sikimle. Seni becerirdim, becerirdim, etrafımda tekrar tekrar boşalmanı sağladım ve sonra seni kendime düğümlerdim ve seni tohumla doldurdum. Sonra parmaklarımla seni tekrar boşaltırdım. Gazmlardan başın öyle dönerdi ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilemezdin."

Boynunun arkasını kavıyorum, onu vücuduma doğru bastırıyorum ve ağzını öpmek için başımı kaldırıyorum. Kucağıma oturuyor, külotunun ve boxer'ımın ince malzemesi bizi ayıran tek şey. Onu kendime doğru çekiyorum ve kayganlığın tatlı aroması odaya yayılıyor.

"Seks yapmama konusunda bir kural koymuştum," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum," diyorum, karnını sertleşmiş sikime sürterek. "Bu seks değil."

"Hmmm, bunu daha önce duymuş olabilirim," diyor kalçalarını çevirerek ve bana karşı kendini boşaltarak. "Nasıl bir his, Alfa?"

"Nasıl bir his?" Kalçalarının hareketini, bana karşı sürtünmesini izleyerek söylüyorum. "Siktir..." Mırıldandım.

Kaşlarını çatıyor. "Kelimeler konusunda ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum.

Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Omega," diye uyarıyorum onu. Şu anda kelimeler için kapasitem yok. Bunun yerine ağzımı onun memeleriyle meşgul ediyorum, o biraz vahşileşmeye başladığında sikim ona karşı sarsılıyor.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye yalvarıyor, başını arkaya yatırıyor ve göğüslerini ağzıma doğru eğiyor. "Beni düğümlemene ihtiyacım var."

İnliyorum. Tek yapmak istediğim sırlıslıkam külotunu yırtıp atmak, onu ters çevirmek ve kendinden geçene kadar dövmek. Ama o seks yok dedi. İyi bir adam oluyorum ve buna sadık kalıyorum. Bunu yavaştan alacağız.

Her iki elimle kık yanaklarını tutuyorum ve onun için işi yapıyorum, onu horozum boyunca hareket ettiriyorum, klitorisine karşı ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi yaratıyorum ve aynı zamanda göğüslerini emiyorum.

Gittikçe ıslanmasının kokusunu alabiliyorum, külotundan ve boxer'ımdan hissedebiliyorum, kayganlığının kucaklarımı kirlettiğini hissedebiliyorum. Dudaklarından iç çekişler ve inlemeler dökülüyor ve o kadar yakın ki başımı arkaya eğip izliyorum.

Tam olarak ne zaman boşaldığını görüyorum, tüm nefesi ciğerlerinden fişkırıyor, rengi tenini kaplıyor ve vücudu bedenimde gevşiyor.

Eller.

Kaba bir tür sihir izlemek gibi. Basit, hayvani. Ben onu boşaltmak için yaratılmıştım, o da beni boşaltmak için.

"Tekrar gel," diye fısıldıyorum ona, vücudu orgazmının artçı şoklarıyla sarsılırken. Onu sikime doğru hareket ettiriyorum ve kendimin ne kadar yakın olduğumu hissedebiliyorum. Sıcığı ve sıcaklığı sikime o kadar yakın ki, neredeyse dayanılmaz. "Boşalacağım, Omega. Boşalacağım," diye inliyorum ikinci kez gökyüzüne doğru dönerken.

"Hadi memelerime gel," diye iç geçiriyor ve ikinci kez söylememe gerek kalmıyor.

Onu sırtüstü çeviriyorum, aletimi boxer'ımdan çekiyorum ve sonra güzel göğüslerini tohumumdan şeritlerle boyuyorum, onu benim olarak işaretliyorum, gözleri geniş ve lamba ışığında parlıyor, gökyüzü arkasında beyaz şimşeklerle yanıyor.

İşim bittiğinde, menimi tenine sürüyorum, beni koklamasını istiyorum ve sonra onu tekrar öpüyorum, kızışmaya yaklaşıp yaklaşmadığımı merak ediyorum, sikim zaten yarı sert.

"Kalacak mısın?" diye
sorar. "Ne?" Ben
soruyorum.

"Bu gece burada kalın," diyor, yatağında kıvrılıp yatmamız için bizi kımıldatmaya başlamıştı bile. "Sen yanımdayken daha iyi uyuyacağım."

Ve reddetmemin imkanı yok.

A çok
"Seks yok, ha?" diyor kafamın derinliklerinden bir ses.
Cruise'un sesi.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Dünkü fırtına dinmiş ve parlak güneş ışığı odaya dolmuş, denizin ve gökyüzünün birleşik mavisi pencerenin dışında sonsuza dek uzanıyor.

Etrafımda dönüyorum ve kendimi uyuyan bir alfanın ağır kollarına dolanmış halde buluyorum.

"Burası kesinlikle seks kokuyor," diyor başka bir ses. Bu sefer kafamın içinden değil. Yatağın altından. Declan.

Başımı kaldırdım ve ayak ucuma doğru baktım. Cruise ve Declan yatağın ucunda duruyorlar. Jonah ve Max de yanlarında. Declan sırtışını gizlemeye çalışıyor. Cruise huysuz görünüyor. Max çok ateşli ve Jonah şaşkın.

"Affedersiniz," diyorum yüzümdeki bir tutam saçı üfleyerek.

"Hatırladığım kadarıyla," diyor Cruise kaşlarını çatarak, "bu konaklama süresince seks yapmayacağımızı söylemişsiniz."

"Evet, öyle yaptım," diye itiraf ediyorum.

"Ve henüz?" Kollarını bana sıkıca sarmış olan Kent'i işaret ediyor.

Kent bu suçlamaya yanıt verircesine inleyerek sırt üstü yuvarlanır ve gözleri fal taşı gibi açılır.

"Onu becermedim," diyor esneyerek, "sadece göğüslerine boşaldım."

Bağırdım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"İtiraf edeceğin bir şey var mı, Küçük Omega?" Declan alay ediyor.

"Hayır," diyorum parmaklarımdaki boşluklardan ona bakarak.

"Çünkü konuşuyorduk, değil mi çocuklar ve görünüşe göre seks yapmamaya kararlı bir omega için-"

"Kent doğruyu söylüyor. Biz yapmadık."

"Ama seni yememe izin verdin," diyor Declan sırıtarak. Kent yanımda hırlayarak içimin dönmesine neden oluyor.

"Ve seni parmaklamama izin verdin," diye ekliyor Max, "Cruise ısırik izini emerken." Kent daha da şiddetli hırlıyor.

"Ve koridorda öpüştük," diyor Jonah. Kent, "Ve sen beni kuru kuru becerdin," diye homurdanıyor.

"Çok zor," diyorum.

"Eminim öyledir." Declan kıkırdar.

Parmaklarımdan arasından ona ters ters bakıyorum. "Ben sadece insanım ve hepiniz çok ateşlisiniz ve çok güzel kokuyorsunuz."

"Ve seni de iyi hissettirecek," diyor Max.

"Evet, o da var," diye itiraf ediyorum. "Ve fark etmiş olabileceğin gibi bir plana bağlı kalma konusunda pek iyi değilim."

Cruise, "Bu da muhtemelen plandan tamamen vazgeçmeniz gerektiği anlamına geliyor" diyor.

Dört alfa da yatağa doğru ilerlerken Jonah, "Benim tavsiyem de bu olurdu," diyor.

"Uh uh," diyorum başımı kararlılıkla sallayarak. Bu alfalar ateşli olabilir, ateşli görünebilir, ateşli kokabilir ve kanımı kavurucu bir şekilde akıtabilir ama ben bu konuda mantıklı ve dikkatli davranıyorum. Savunmamı yıkmalarına izin vermeyeceğim. Yatağıma ve içime girmelerine izin vermeden önce %100 emin olmam gerekiyor-

," diyor Cruise kaşlarını çatarak.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, amım."

"Max dün parmaklarını amına soktu." Max bunu onaylamak istercesine başını sallar.

"Dilim de oradaydı," diye ekliyor Declan yardımsever bir şekilde.

"Bu arada," diyorum parmağımı sallayarak. "Seks yok. Ben hazır olana kadar olmaz. Emin olana kadar olmaz."

"Yani seks masada değil ama diğer şeyler gerçekten masada mı?" Declan dizini yatağa dayayarak soruyor.

"Ee," diyorum, ama sonra Kent boğazımı ısırtıyor, tepki olarak benden kaygan bir sıvı fışkırıyor ve masamın iyi stoklanmasını istediğime karar veriyorum. "Diğer

bazı şeylere izin verilebilir," diye onaylıyorum.

Çok etrafım benden bir parça koparmak için yarışan beş çıplak alfayla çevrildi. Bunun bir hata olup olmadığını ve sürü omegası olmanın bir kızı ezerek öldürüp öldürmeyeceğini tartışmaya başlıyorum, ancak onlar kendi aralarında bir şeyler çözüyor gibi görünüyorlar.

Kent kalçalarımın arasına yerleşti, külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi, Cruise ısırik izine geri döndü ve Jonah göğüslerimi öpüyor. Diğer ikisi minderin üzerine yerleşmiş, izlemekten mutlu görünüyorlardı.

Declan'la göz göze geliyorum ve bana göz kırpmıyor. "Hepimiz sıramızı alacağız," diyor.

"Bugün anneleriniz gelmiyor mu?" Kent az önce ziyafet çekmiş aç bir adam gibi amıma doğru inlerken ciyaklıyorum.

Jonah bana, "Meme ucun dişlerimin arasındayken lütfen annelerimiz hakkında konuşma, Omega," diyor ve ben ağzımı kapatıp yatağa gömülüyorum.

Kent de açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi *davranıyor*, höpürdeterek emiyor, amımı dişliyor ve ısırıyor. Onun sikini düşünmeden edemiyorum. Dün gece lambanın ışığında gördüm, iç çamaşırlarımızdan uzunluğu ve çevresi hakkında oldukça iyi bir fikir edindim ve klitorisime vururken, yatakta kıvranırken bana hiç merhamet göstermiyor, tek istediğim bu. Bu sürüde sahip olamadığım tek alfa o ve omega kalbim bundan hiç hoşnut değil. Tüm setini toplamak istiyor.

Amımı yüzüne sürüyorum ve ona sikini ne kadar çok istediğimi söyleme dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine, sızlanıyorum ve beni boşaltması için ona yalvarıyorum. Ama Kent'in başka fikirleri var gibi görünüyor.

"Dün gece seni boşalttım. İki kez," diye ekliyor. "Bu sabah acele etmeyeceğim, çünkü Omega, yalvarman hoşuma gidiyor."

Declan kıkırdıyor ama ben kaşlarımı çatıyorum. "Bu çok zalimce."

"Hepimizle dalga geçerken bize seks yok demek kadar zalimce mi?" Declan sırtarak söylüyor.

"Sana söyledim. Kendime engel olamadım."

"Ve seni kızdırmadan edemiyorum," diye mırıldanıyor Kent, amımı hafifçe öperek. "Sen çok hassas küçük bir şeysin."

"Sence onu fişkırtabilir misin?" Max sorar.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Bunu yapamam."

Odada bir sessizlik var. Tam olarak iki saniye sürüyor ve sonra beş alfa birden saldırıyor.

"Evet, yapabilirsin amına koyayım," diyor Kent beni yan yatırarak. "De- clan, onun amcığı. Max, arka deliğı." Ben daha itiraz edemedim Max dar deliğimi yalıyor, Declan'ın üç parmağı içimde ve Kent klitorisimi deli gibi okşuyor.

Sonra Jonah hala meme uçlarımı kemiriyor ve Cruise ısırtık izini emiyor.

Ve hayatımın en büyük orgazmının vücudumda yuvarlandığını hissedebiliyorum.

"Oh... aman... tanrım!" Annemin, babamın, kız kardeşimin ve en iyi arkadaşımın muhtemelen beni duyabileceğini umursamadan çığlık atıyorum - adanın diğer tarafında duruyor olsalar bile muhtemelen beni duyabilirlerdi. Kahretsin, alfaların anneleri muhtemelen okyanusun öbür ucunda uçarken beni duyabilir.

Orgazm o kadar yoğun ki, görüşüm beyazlaşıyor ve tüm zaman ve mekan algımı kaybediyorum, tamamen bedenimde yükselen ezici mutluluğa kapılıyorum. Bir sıvı fışkırmasının eşlik ettiği aşırı bir salıverilme hissi bunu takip ediyor.

"Kahretsin, evet," diye inliyor Kent ve az önce doğrudan ağzına fışkırttığımdan şüpheleniyorum.

"İşte bu kadar!" Nefes nefese kaldım. "Beni resmen mahvettin. Sanırım öldüm ve doğruca cennete uçtum."

Jonah

"KİMİN PARLAK FİKRİ anne tugayını davet etmek miydi?" Declan Pistte özel jetten inmelerini beklerken yanımda inliyor. "Burada askeri geçit töreni gibi sıralanmak yerine şu anda omega'mızla yatağımızda olabilirdik."

Alt dudacağımı yalıyorum. Omega'mızın tadını hâlâ alabiliyorum - tatlı ve şekerli - ve onunla tekrar yatakta olmak tam da olmak istediğim yer. Ancak bunu ağırdan almamız, kıza biraz zaman tanımamız gerekiyor. Onun bize tekrar güvenmesini istiyoruz - sadece seks için birlikte olduğumuza inanmasını değil.

Dün gece ciddi bir ilerleme kaydettik - Kent sadece omega'mızın yatağına girmekle kalmadı, aynı zamanda bize geçmişini açtı. Şimdi bu bilgiyle ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Cruise birkaç saatini bir tetikçi tutmak - bir tetikçi ekibi kiralamak - hakkında atıp tutarak geçirdi ama onu vazgeçirmeyi başardık. Ayrıca, elimizde bir isim yok. Avery bize vermeyi reddetti. İsim olmadan adamın izini bulup suçlarının bedelini ödetemeyiz.

Uçağın kabin kapısı açılıyor ve kabin ekibinden biri yüzünde yorgun bir gülümsemeyle beliriyor. Annelerimiz ona ne tür bir çile merak ediyorum. Muhtemelen bütün günlerini

Avery hakkında bilgi almak için mürettebatı sorguluyorlar. Arayı düzeltmiş olabileceğimiz ihtimali onları çok heyecanlandırdı. Hatta Declan'ın annesi beş dakika boyunca telefonda bağırıp çağırdı. Torun için bu kadar çaresiz birini hiç tanımamıştım.

Önce annem beliriyor, güneş ışığına karşı gözlerini kısıyor ve ceketini düzeltiyor. Ona el sallıyorum ve o da bana dikkatle inceleyen bakışlarından birini atıyor. Onun ardından Declan'ın annesi heyecanla annemin arkasına geçiyor, belli ki onu geçip merdivenlerden koşarak inmek için can atıyor. Sırada Max'in annesi var. Hepimizi fark ediyor ve el sallayıp öpücükler gönderiyor. Cruise'un annesi mürettebatla konuşmak için kapıda duraklıyor, gülümsemesi daha da gerginleşiyor. Sonunda Miranda ortaya çıkıyor - Avery gelmesi için ısrar etti - en az ekip üyesi kadar tacize uğramış görünüyor.

"Omega nerede?" Declan'ın annesi annemin arkasından sesleniyor. "Avery nerede? Neden onu bizimle buluşmaya getirmedi?"

Declan nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, sonra annesine sevimli bir gülümseme veriyor.

"Sizi evde bekliyor. Onu bunaltmak istemedik. Onu geri kazanmaya çalışıyoruz, korkutup kaçırmaya değil, mu?" "Neden korksun ki?" diye alay ediyor annesi.

"Sen," diyor adam, kızın ayak parmaklarının üzerinde zıplamasını izlerken. Onun ellerini kendi ellerinin arasına alır. "Sadece... sakın ol. Derin nefes al. Büyük sarılmalar yok-"

"Kıza sarılmama engel olamazsın, Declan."

"Ve bebeklerden bahsetmek yok."

"Bebekler önemlidir. Bebekler hakkında konuşmalısın." Declan'ın annesi yüzüne bakıyor. "Bu konuda konuştunuz, değil mi? Aynı fikirde olmanız gerekiyor."

"Anne!" Declan yardım için etrafımıza bakınarak "Anne" diyor. "Çok erken!"

"Onu korkutmak istemiyoruz," diye yinelıyorum.

"Biz korkutucu değiliz," diyor annem, biz beş alfayı da titreten sert bir kaş çatmayla. "Ayrıca, sizin gibi beş alfayla başa çıkabiliyorsa, annelerinizle de başa çıkabilir."

"Kesinlikle beşimizi birden idare edebilir," diye fısıldıyor Declan bana, düşüncelerimi açıkça okuyarak. Küçük şey - seks yapmama kuralına sadık kalsa da - bu sabah beşimizin birlikte ona ziyafet çekmesine izin verdi. Hem de ne ziyafet!

"Bunu duydum Declan," diye tersliyor annesi, "ama buna sevindim." Declan kaşlarını çatıyor, belli ki bu yorum hakkında ne hissettiğinden emin değil. Annesi diğer annelere dönüp "Ne kadar çok seks yaparlarsa bebek sahibi olma şansları o kadar artar" diye ekleyince kaşları daha da çatılıyor. Tekrar oğluna dönüyor ve onun yüz ifadesini fark edince kaşlarını çatıyor. "Bana bebek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Ben bebek istiyorum-"

"Öyle mi?" Kent kaçırır.

"Şey, evet. Her zaman çocuk istemiştim, ama bir türlü kısmet olmamıştı. Şimdi bu bir olasılık olabilir ve evet, hevesliyim." Annesi gülümsüyor ve onun yanağını okşuyor. "Peki ya geri kalanınız?"

Annemin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Çocuk istiyorum," diye kesin konuşuyorum. Max ve Cruise da aynı fikirde ve sonra hepimiz Kent'e bakıyoruz.

Elleri ceplerinin derinliklerine gömülü ve uzaklara bakıyor.

"Kent?"

"Kendimi hiçbir zaman bir baba olarak görmedim, çocuklarla falan," anneler arasında rahatsız edici bir ayak sürüme oldu, "ama şimdi Avery ile, bilmiyorum, farklı. Sanırım bunu görebiliyorum."

Max'in annesi gözyaşları içinde başını sallayarak, "Senden harika bir baba olur, Kent," diyor.

"Ama," diye ekliyor Kent, annelere sert bir bakış atarak, "bu yakın zamanda olmayacak."

"Çünkü önce Avery'yi geri kazanman gerekiyor," diyor Max'in annesi. "Hayır, çünkü önce hayallerine odaklanmak için zamana ihtiyacı var."

Cruise'un annesi, "Çoğu omega bir sürü ve bir aile hayal eder, sevgi," diyor.

Cruise ona "Bu omega oyuncu olmayı hayal ediyor," diyor.

"Ah," diyor annesi, bütün anneler birbirlerine bakıyor. "Oyuncu olmak çok zor."

Kent başını sallar. "Yetenekli, güzel ve büyüleyici. Yıldız olabilecek biri varsa o da Avery'dir."

Anneleri golf arabalarıyla eve kadar götürüyoruz, Declan'ın annesi yol boyunca çok yavaş sürdüğümüzden şikayet ediyor ve oğluna ayağını yere vurmasını söylüyor.

"Bütün uçuş boyunca böyleydi," diyor annem. "Ama endişelenme. Çok ileri giderse onu zapt etmek için kendi aramızda bir planımız var." El çantasını işaret ediyor ve ben sadece anne tugayının ne planladığını hayal edebiliyorum.

Ancak endişelenmelerine gerek yok çünkü evin dışına çıktığımızda Avery orada bekliyor, Barney ayaklarının dibinde yatıyor. Üzerinde baldırlarına kadar inen beyaz pamuklu bir güneş elbisesi var. Güneş gözlükleri başının tepesinde tünemiş duruyor ve saçları hafif esintide dalgalanıyor. Declan'ın annesinin nutku tutulur. Aslında, ilk beş dakika boyunca yapabildiği tek şey ağzı açık bir şekilde omega'mıza bakmak.

Declan onu tanıştırdığında bile tek yapabildiği boğazının arkasından birtakım sesler çıkarmak oluyor.

"Anne?" Max'in annesi bir elini onun omzuna koyarak şöyle diyor. "İyi misin?"

Declan'ın annesi başını sallar. Guruldama sesleri daha da yükseliyor ve çok geçmeden gözyaşlarına boğuluyor.

Declan onu kucağına çekerken, "Çok sevimli," diye hıçkırıyor ve geri kalanımıza ne haliniz varsa görün der gibi bir ifade takınıyor. "Torunlar çok güzel olacak!"

Cruise'un annesi imdadına yetişir ve kolunu Avery'ninkine geçirir.

"Oğullarımızın sana karşı centilmence davranmadıklarını anlıyoruz, Avery. Ve yapabileceğimiz tek şey özür dilemek. Onları bundan daha iyi yetiştirdiğimizi sanıyorduk."

Avery sadece gülümser. "Onları gayet iyi yetiştirmişsin. Ama hepimiz bazen hata yaparız."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi ailen nerede? Onlarla tanışmayı çok isteriz."

"Oh," diyor Avery, "annem geleceğinizi duyunca yemek pişirmek için ısrar etti."

"Fırıncılık mı? Şefe ne oldu?" Cruise'un annesi soruyor.

"Sanırım uzanmaya gitti."

Avery ve Cruise'un annesini içeri kadar takip ediyoruz. Endişeliyim. Annelerimiz zorlu olabilir, hesaba katılması gereken bir güç. Ama Avery'nin annesi - Avery'nin annesi tamamen farklı bir ligde. Her şey çok ters gidebilir.

Ve sonraki birkaç dakika boyunca, var mı mu tam olarak bilemiyorum. Bir sürü konuşma var. Çok hızlı, yüksek perdeden.

Konuşmalar o kadar hızlı ve o kadar çok yöne doğru ilerliyor ki takip edemiyorum. Annelerimiz her türlü unlu mamulü yiyor, çantalar beğeniliyor, hikayeler fısıldanıyor, isimler değiş tokuş ediliyor ve eller sıkılıyor. Kahkahalar atılıyor, telefon numaraları değiş tokuş ediliyor ve sonra tüm kadınlar bir duman bulutu içinde mutfaktan çıkıp biz erkekleri yalnız ve şaşkın bırakıyor.

Barney onların gidişini izliyor, sonra hepimize dönüp havlıyor.

"Siktir git," diyor Declan. "Az önce ne oldu?"

"Sanırım..." Avery'nin babası "Birbirlerinden hoşlanıyorlar." dedi. Bir nefes verdim ve en yakın sandalyeye çöktüm.

"Emin misiniz?" Cruise'un sesi emin değilmiş gibi geliyor. "Çok gürültülüydü.

Tartışıyorlar mıydı yoksa-" anlayamadım.

Avery'nin babası ağzına bir çeşit tart atarak, "Brenda'nın iki sesi var," diyor. "Yüksek sesle ve daha yüksek sesle." Avery'nin babası çiğniyor. "Onları birkaç saat daha görmeyi beklemiyorum."

Hepimiz ne yapacağımızı şaşırmış bir birbirbakıyoruz.

Sonra Kent beni çok şaşırtarak, "Size bir bira getireyim mi, Mr. Loren?"

Yaklaşık on yıldır onu ev sahibi olarak duyduğumu sanmıyorum. Bunu yapacak personelimiz olduğundan beri. Daha izole, daha içe dönük olduğundan beri.

Bay Loren kol saatine bakar. "Öğleyi geçti, neden olmasın?"

Kent buzdolabına doğru yürüyor ve birkaç kutu çıkarıp her birimize birer tane atıyor.

"Peki balık tutmaktan hoşlanır mısınız?" diye soruyor.

"Yıllardır gitme şansım olmamıştı. Kızları ikna edebileceğim bir şey değildi. Hep bale, dans kulübü ve tiyatro gösterileri vardı. Pek spor yoktu. Ama Joe amcamla balık tutardım. Çocukken."

"İskelenin orada bir yer var. Balık tutmak için mükemmel bir yer."

"Çizgilerin var mı, yem?" Avery'nin babası biraz şüpheyle soruyor. Belki de bizim gibi zengin teknoloji patronlarının balık tutmak gibi bir şeyle ilgilenmeyeceğini düşünüyor.

"Var," diyorum ona.

Kırk beş dakika sonra, Avery'nin babasını birkaç kutu bira, bir kova dolusu yem, üç farklı olta ve Barney ile birlikte iskeleye yerleştirdik.

"Sen de kalıp balık tutmayacak mısın?" diye soruyor.

"Önce yapmamız gereken bazı işler var," diyorum ona ve sonra yeniden evin içindeki ofise dönüyoruz.

Hepimiz içeri girdikten sonra kapıyı kilitleyip panjurları çekiyoruz.

"Bir ismimiz var mı?" Kent kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor.

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

"Eminim Jacks bize söylediler ama onu yalnız yakalayamadım," diye mırıldandı Max.

"Eminim biraz araştırma yaparsak bunu ," diyorum ve en yakındaki bilgisayara doğru yürüyüp onu açıyorum.

"Sence Jacks kim olduğunu biliyor mudur?" Cruise Max'e sorar. "Avery ve Jacks birbirlerine her şeyi anlatırlar."

"O halde," der Cruise, "işte liste." Kent ona bakar. "Ne listesi?" diye sorar.

"Jacks'in bana verdiği isim listesi."

Kent'in kaşları daha da çatılır. "Hangi isimler? Hangi liste, Cruise?" diye bastırır.

Onun ses tonuyla Cruise gözlerini kırıştırır ve başını çevirip ona bakar, yüzünde bir farkındalık belirir. "Jacks bana Avery'ye haksızlık eden insanların isimlerini içeren bir liste verdi."

"Kahretsin!" Declan dik oturarak, "Orada olacak. Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

Başımı sallayarak ona sessiz olmasını söylüyorum.

"Gidip getireyim," diyor Cruise, ayağa fırlayıp koşarak

Ka

palı "Bu o olabilir," diyor Declan.

. "Önce listeyi görelim," diye uyarıyorum onu.

Cruise geri döndü ve listeyi masaya çarptı. Kendime geldim. Ayaklarını sürüyerek yanına geldi ve gözleriyle isim listesini taradı. Yaklaşık on kişi var. Hepsi erkek.

"Gözünüze çarpan bir isim var mı?" Cruise homurdanıyor.

"Kahretsin!" Gözüm bir isme takılınca mırıldanıyorum. "O mu?!" İsmi işaret ediyorum.

"Kim o?" Declan karanlık bir şekilde söylüyor.

"O tanınmış bir yönetmen. Hollywood'da çok büyük. İsmi tanıdık gelmedi mi?" Diğerleri başlarını sallıyor. Ben sandalyemde arkama yaslanıp bir o yana bir bu yana dönüyorum. "Çok güçlü bir adam."

"Biz de öyle," diyor Kent.

"Evet," diye katılıyorum. "Teknoloji dünyasında önemli kişiler olabiliriz. Çok fazla paramız olabilir. Ama burası film endüstrisi ve bu adam," diyorum listeyi göstererek, "çok yüksek yerlerde arkadaşları olan güçlü ve nüfuzlu biri."

Kent omuz silkiyor, elini çenesindeki kirli sakala sürüyor. "Ne olmuş yani. Bir yolunu bulacağız. Onu yok etmenin bir yolunu bulacağız."

"Evet, sanırım hep öyle yapıyoruz," diyorum grup arkadaşlarımla yüzlerindeki kararlılığa bakarak. Ve şu anda, bu kız için ne kadar çok şey yapabileceklerini anlıyorum. Ne kadar fedakârlık yapacaklarını. Ve biliyorum ki ben de aynı şekilde hissediyorum. "O zaman başlasak iyi olur."

M balta
ARİASINDAN GÜNEŞ GÖZLÜKLERİMDEN omega'mızın ortaya çıkışını izliyorum.

Efsanevi bir yaratık gibi okyanus, teni altın sarısı ve suyla parlıyor, saçları omuzlarına dökülmüş, bikinisi tenine yapışmış.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, bu duygunun grubuma da yansıdığını söyleyebilirim, hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz.

Kent başını sallıyor ve alçak sesle ısılık çalıyor. "Bu seks yok saçmalığı gittikçe zorlaşıyor."

Declan, "Bu aşamada bu açıkçası bir işkence," diye mırıldanıyor.

Yüzme şortumu yeniden düzenliyorum. Kabul etmek zorundayım. Taşaklarım şimdiye kadarki en mavi halini aldı - ve omegalardan ve genel olarak kadınlardan uzaklaştığımız yıllar düşünüldüğünde bu bir şey ifade ediyor. Ama bu beni zaman zaman hayal kırıklığına uğratsa da, bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Esas olarak - seks yaşağına uyma konusunda katı olsa da - onunla başka şekillerde oynamamıza izin verdiği için. Ona dokunmamıza, onu tatmamıza, okşamamıza. Kadın görüldüğü kadar iyi bir tada ve hisse sahip. Tatlı ama bir o kadar da seksi.

Yüzümü onun kalçalarının arasına gömmek, onu yalamak, ama onu becermemek işkence oldu. Bazı günler merak ediyorum, bu onun tarzı değil mi?

Yaptığımız her şey için bizi cezalandırmak.

Şikayet ettiğimden değil. Günün her dakikasında Avery'ye gözlerimi dikmekten mutluluk duyarım, karşılığında hiçbir şey istemeden onu defalarca boşaltmaktan mutluluk duyarım, sonunda taştan bir penisim ve basketbol topu büyüklüğünde taşaklarım olsa bile.

Avery sahilde koşuyor - daha da efsanevi bir siren gibi görünüyor. Ta ki aniden durup acı içinde inleyene ve ayağını tutup tek ayak üzerinde zıplayana kadar.

"Hubbard Ana!" diye bağırıyor. Hepimiz ayağa kalkıp ona doğru koşmaya başladık ama Barney bizden önce davranıp kumun üzerinde hantalca ilerledi. Onun başını okşuyor ve bize el sallıyor. "Bir şey yok. Ben iyiyim."

Barney yanında yavaşça yürürken kumda topallayarak ilerliyor ve benim şezlongumun yanında durup günahkâr bedeniyle güneşi engelliyor.

Ayağını işaret ediyorum ve işaret parmağımla gösteriyorum. İncelemem için ayağını kaldırıyor.

"Neydi o?" diye sordum.

"Acayip acı verici bir kabuk," diyor, ayak tabanını incelememi izliyor, sonra ayak parmaklarını öpüyor.

"Sahilin bu kadar tehlikeli olabileceğini kim bilebilirdi ki?" diye kıkırdıyor Declan. "Sen iyisin," diyorum ona, ayağını tekrar kuma indirirken.

Havluya uzanıyor ben bu kez elini tutup öpmek için onu kendime çekiyorum. tuz ağzımda eriyor ve su damlacıkları teninden benimkine düşüyor.

"İyi yüzdün mü?" Ona sordum.

"Harika," diye cevap veriyor, saçlarını sıkıyor ve beni ıslatıyor.

"Hey," diyorum ona.

Kıkırdıyor ve ben de belinden tutup onu benimle birlikte şezlonga çekiyorum.

Son birkaç gün bir mutluluk bulutu içinde geçti. Annelerimizin, Avery'nin anne , kardeşinin ve en iyi arkadaşının elverişli varlığına rağmen, omega'mızla baş başa zaman geçirmeyi başardık - Jonah diğerlerini uzaklaştırmak için aktiviteler bulma konusunda çok etkili bir iş çıkarıyor. Örneğin şu anda olduğu gibi - onları Miranda ile şnorkel gezisine gönderdi.

Birlikte geçirdiğimiz zamanları Avery'nin üzerinde yürüdüğü zemine tapınarak geçirdik - bu, kadının yapabildiği kadar çok kez boşalmasını sağlamak ve ona hiçbir şey almamızı istemediği yönündeki acınası protestolarına rağmen internet alışverişi savurganlığına kapılmak da dahil. Şimdiye kadar bu protestolar boşa çıktı. Ona bir tane aldık

yeni bir araba, yeni bir dizüstü bilgisayar ve yeni bir telefon, yeni bir kıyafet dolabı ve hatta tasarım bir vibratör.

Ama ona almak istediğim başka bir şey daha var.

"Bak," diyorum ona, bacaklarımın arasına yerleşip göğsüme yaslanarak yarı sertleşmiş sikimi daha da sertleştirirken, "İlgini çekebileceğini düşündüğüm bazı evler buldum." Masadan bir tablet alıp ilgili sayfaları açıyorum.

"Evler mi?" diye soruyor eğlenerek, tableti elimden alarak. "Evler nerede?"

"Cardval. Cardval'da bir eve ihtiyacımız var, böylece ailenizi ziyaret ettiğimizde sürünün kalabileceği bir yerimiz olur."

"Cardval'dan ayrılacağımı kim söyledi?" diyor, onun için seçtiğim birkaç mülkün ayrıntılarını gözden geçirirken.

Diğerleri etrafımızdaki şezlonglarda uzanıyorlar ve telefonlarından ve kitaplarından başlarını kaldırıp bizim omega'mıza bakıyorlar.

"Cardval'dan ayrılmıyor musun?" Dikkatlice söyledim. Bu hafta Avery'yi kazanmak için oldukça iyi bir iş çıkardığımızı düşünüyordum. Aslında, onun artık bizim olduğuna dair güvenim tamdı. Bizimle birlikte yaşamak ve sürümüzün omega'sı olmak için eve geliyordu. Yanılıyor muyum?

Tableti bir kenara bırakıyor.

"Henüz bu konuda , değil mi?" diyor. "Bunun hakkında mı?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Biz. Bu," diyor altımızı işaret ederek.

"Konuşmamız gereken bir şey mi var?" Kent şaşkınlık içinde etrafına bakınarak soruyor.

"Evet," diyor Avery. "Bana ne yapmayı seçtiğimi sormadınız."

"Bizi seçtiğini ." Declan sırtıyor.

"Bizi *affettiğini* sanıyordum," diyor Cruise biraz .

"Sizi affettim," diyor ve hepimizin omuzları gevşiyor. "Ama siz çok büyük bir pisliktiniz ve bu kolay affedilecek bir şey değil. Bu yüzden bu sefer yavaştan alacağız."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Görünüşe göre taşaklarım Kuzey Kutbu'ndan daha mavi kalacak.

Declan, "Ağırdan alıyoruz," diye .

"Seni istediğimizi biliyorsun. Sürümüzün omega'sı olmanı istiyoruz, Avery," diyorum, kollarım vücuduna sarılmış, kalbim aniden göğsümde atmaya başlıyor.

Çünkü ya istediği bu değilse? Ya bu sürünün ona göre olmadığına karar verdiyse? Ya ona verdiğimiz zararın affedilemeyecek kadar büyük olduğuna karar verdiyse? Ya bizi terk etmek istiyorsa?

Başını iki yana sallar. "Ben eve dönüyorum."

Arkasında donup kaldım. Damarlarımdaki kan aniden soğudu.

"Ne?" Cruise boğuk bir sesle. "Bizden ayrılıyor musun?" "Hayır," diyor ve havlusunu toparlayıp Cruise'a fırlatıyor.

"Hayır!" diye tekrarlıyor ve hepimize eğlenerek başını sallıyor. "Siz alfaların sorunu bu işte. Ya tam gaz ilerliyorsunuz ya da frene basıyorsunuz. Seyir diye bir şey var, biliyorsunuz."

"Seyir mi?" Declan, belli ki bundan hoşlanmadığını söylüyor.

"Flört," diyor Avery. "O kısmı atladık, geçtik.

ve doğrudan düğüne ve bağ kurmaya gitti." *"Uzun mesafeli flört,"* diye homurdanıyor Jonah.

"Başlangıç olarak, evet." Bize o sert bakışlarından birini atıyor, bir omega olabileceğini ama bizim hiçbir saçmalığımızı kabul etmeyeceğini söyleyen bir bakış. "Bu konuda gerçekten emin olmak istiyorum. Beni incittin ve bu, beni kaç kez boşaltırsan boşalt, sihirli bir şekilde unutabileceğim bir şey değil. Bu sefer bunu düzgün yapmak istiyorum. İşleri berbat etmek gibi bir alışkanlığım var-"

"Biz de öyle," diye mırıldanıyor Cruise.

"Ama bu sefer doğru yapmak istiyorum."

"Yani bizimle Rockview'e dönmeyecek misin?"

"Hayır, henüz değil," diyor.

"Bizi hâlâ affetmedin," diyor Jonah üzüntüyle.

"Sanırım öyle. Ama emin olmak istiyorum. Hayatımın geri kalanını şüphelerle, bana yine kötü davranacak mısın endişesiyle geçirmek istemiyorum. Bir de diğer hususlar var."

"Diğer hususlar?"

"Evet, sürünüzün omega'sı olmanın özel hayatıma çok fazla müdahaleyi, çok fazla incelemeyi beraberinde getireceği açık. Bununla başa çıkabileceğimden emin olmalıyım."

"Bizimle olmanın pek çok avantajı da var," diyor Declan somurarak.

"İnan bana, biliyorum," diyor kışını sert aletime doğru oynatarak.

"Seni şımartmayı sevdiğimizi biliyorsun, Omega," diye fısıldıyorum.

"Evet ama istediğim bu mu? Oh, her omega'nın arzuladığı şey olduğunu söylediklerini biliyorum," diyor, daha denemeden tartışmaları elinin tersiyle iterek, "ama bağımsızlığımı özler miyim?"

"O lokantada çalışmaktan nefret ediyorsun,"

diyor Kent. "Nefret etmiyorum," diyor.

"Ama sen sevmiyorsun," diye ısrar ediyor Declan.

"Tamam, ben de sevmiyorum ama işinizi yaparsınız. Benim neyim olacak?"

"Oyunculuk," diyor Kent açıkça.

"Oyunculuk beni mutlu etmez," diyor Avery.

"Bence olacak. Ve sanırım sen de bunu biliyorsun, Omega," diyor Kent, konunun etrafından dolaşmayı reddederek.

", değil mi?" Nazikçe soruyorum.

Ayaklarına bakıyor ve kırmızı boyalı parmaklarını oynatıyor. Barney başını kaldırıp onun eline doğru itiyor. Kadın onun kulaklarını okşuyor.

Bir an sorumu duymazdan geleceğini düşünüyorum ama sonra nihayet, "Evet, özlüyorum. Ama artık yapabileceğimi sanmıyorum."

"Artık buradayız," diye fısıldıyorum ona. "Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

başına gelmesine izin vermeyeceğiz. Bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz." "O hâlâ dışarıda bir yerde, Max."

"Uzun sürmeyecek," diye mırıldanıyor Kent ama omega hâlâ kendi düşüncelerinde kaybolmuş durumda ve onu duymuyor.

"Bana biraz daha zaman ve biraz daha alan ver," diyor. Ve Tanrım, bu yapmak istediğim son şey. Gitmesine izin verme, tekrar uzaklaşmasını izleme düşüncesi beni neredeyse tamamen eziyor, ama eğer ihtiyacı olan buysa, eğer geri dönmek için ihtiyacı olan buysa bize tüm kalbiyle inanırsa, gitmesine izin vermek zorundayız.

"Tamam," dedim. "Eğer istediğiniz şey boşluksa, size onu vereceğiz."

"Ama biz seni burada bekliyor olacağız," diye ekliyor Cruise, "çünkü sen bu sürüye aitsin Avery - bu sürü sensiz tamamlanmış sayılmaz."

Ona gülümsüyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

Başının tepesini öperim. En iyisi bu. Avery kendi alanına sahip olacak. Ve onun için her şeyi düzeltecek zamanımız olacak. Çünkü Avery Loren'in hayallerine kavuşacağına kararlıyız. Bir aktris olacak. Bir film yıldızı olacak.

Declan
Bazen paranın sizin için yapabilecekleri beni hala hayrete düşürüyor. Diğer insanların karşılaştığı sorunlar eriyip gider.
Engeller

basitçe kaldırılır. Gecikmeler ortadan kalkar. Ve herkes size iyi davranmak ve istediğinizi elde etmek için elinden geleni yapar.

Bu yüzden brokerımıza GTE Studios'tan hisse almak ve eski yeri ziyaret etmek istediğimizi söylediğimde bunu gerçekleştirdi. Hem de hemen.

Ve işte buradayız, stüdyonun kapısına yanaşıyoruz ve güvenlik tarafından el sallayarak VIP park alanına yönlendiriliyoruz.

Daha önce hiç film stüdyosuna gitmemiştim - saymazsanız tabii. Ama çocukluğumdan beri bunun hayalini kuruyorum ve büyüdüğümde olmak istediğim şeyin Batman olduğuna karar verdim... Ya da Örümcek Adam... belki de Süpermen.

Büyük eski depoların, parlayan GTE kulesinin ve açık hava film setlerinin - eski bir western kasabası, büyük elmanın bir kopyası ve bilimkurgu gibi görünen bir şey - yanından geçerken burnumu neredeyse cama dayayarak oturuyorum.

Genç bir kadın bizi toplantımıza götürmek üzere park yerinde bekliyor. Parlak bir yaz elbisesi giymiş ve kırmızı ruju koyu teniyle tezat oluşturuyor.

Bizi parlak kuleye doğru götürüyor ve biz yürürken yanımızdan bir grup kovboy geçiyor, hepsi de vurulmuş gibi görünüyor.

"Yeni Mason western filmini çekiyorlar," diye açıklıyor kadın. Binanın girişine yakın bir yerde iki zombi bir sigarayı paylaşıyor. "Onlar da yeni korku filminden. Senaryoyu okudum. Gerçekten korkutucu." Bize gülümsüyor ve asansörle en üst kata çıkarıyor. Ofisinin kapısını açarken bize gülümseyerek, "Bay Potvin sizinle tanışacağı için çok heyecanlı," diyor.

Demek istediği Potvin bizim paramızdan ve bir sonraki filmine yatırım yapma ihtimalimizden heyecan duyuyor. Gerçekte neden burada olduğumuzu öğrendiğinde o kadar heyecanlanacağından şüpheliyim.

Ağır kapıdan geçip, bize bu adam hakkında bilmemiz gereken her şeyi anlatan bir ofise giriyoruz. Büyük - olması gerekenden daha büyük - gösterişli ve her duvara sabitlenmiş ve her rafta bu adamın filmlerinin yıldızlarıyla çekilmiş resimleri, film afişlerinin kendileri ve kazandığı her ödül var. Evet, bu adam açıkça bir pislik.

Bizi karşılama şekli de bunu doğruluyor. Kollarını kocaman açmış, yüzünde sırıtiş, bize sarılmaya çalışıyor, sırtımızı sıvazlıyor - sanki onu yıllardır tanıyormuşuz gibi aşırı dostça davranıyor.

"Beyler," diye mırıldanıyor, "burada olmanıza çok sevindim. İçeri buyurun. İçeri gelin."

Diğerlerine bakıyorum. Jonah gözlükleriyle oynuyor, Max ölümcül bir sessizliğe bürünmüş, Cruise ve Kent ise yüzlerindeki cinayet niyetini gizleyemiyorlar. Sanırım soğukkanlı olmak ve konuşmak bana düşecek.

"Bizi görmeye zaman ayırdığın için teşekkürler, Al."

", elbette, güzel uzmanlarıyla tanışmaktan her zaman mutluluk " diyor. Bununla kastettiği yatırımcılar. "Burada heyecan verici bir projemiz var beyler. Seveceğinizi biliyorum." Koltukları işaret ediyor ve biz daha oturmadan, filmin konusunu, kimlerin rol alacağını, vizyon tarihini, pazarlama planını anlatmaya başlıyor.

Dinlemiyorum. Onun çirkin yüzüne bakmakla meşgulüm. Dev bir kurbağaya benziyor. Güneş lekeleriyle işaretlenmiş bir cilt, konuşurken sallanan çift çene, tepesinin üzerinde taranmış seyrelmiş saçlar. Bu sürüngenin Avery'ye yapmaya çalıştığı şeyi düşünüyorum. Midemin en derinlerine kadar midemi bulandırıyor. Adam tam bir ucube. Tüylerimi diken diken ediyor. Pencereyi açıp içeriği temiz havayla doldurma isteği duyuyorum. Adam leş gibi kokuyor.

Başımı sallıyorum, dinliyormuş gibi yapıyorum. Gerçekten de, bu adama işkence etmek istediğim tüm yolları hayal ediyorum - her ne kadar Jonah bunun yasak olduğu konusunda ısrar etse de, hepimizin hapse girmesinin Avery'ye bir faydası olmayacağını hatırlatıyor.

Hayır, işkence olmayacak. Fiziksel işkence olmayacak.

Sonunda dev kurbağa konuşmasını bitirir ve avuçlarını yukarı doğru açar.

"Ne düşünüyorsunuz, dostlar? bir şeye benziyor mu?"

Bunu ciddi ciddi gibi çenemi . "Hmmm," diyorum, "ne dersiniz *dostlar?* Yapabilir miyiz?"

"Başrol oyuncusuna bağlı," diyor Cruise, gözleri kurbağaya kilitlenmiş bir halde.

"Dediğim gibi, Natasha Nolan'la anlaştık. Geçen yılki gerilim filminde oynadıktan sonra şu anda çok popüler."

"Hmmm," diyorum tekrar, " sanmıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Onu iç çamaşırı sahnesinde görmedin mi? Kadın çok seksi. Tek başına herkesi sürükler. Özellikle de ona başka bir transparan elbise giydirdirsek." Adam şehvetle gülüyor ve Kent dişlerini öyle bir gıcırdatıyor ki adamın duymadığından eminim.

"Aklımızda başka biri var," diyorum.

"Öyle mi?" Biraz tedirgin görünüyor. Kendi planı var. Ama büyük paralarımız var ve o bunu biliyor.

"Gelecek vaat ediyor," diye ekliyor

Jonah. "Çok yetenekli," diyor Cruise.

"Onu görmeyi çok isterim. Neden olmasın? Her zaman yeni yetenekler arayışındayım."

"Eminim öylesindir," diyorum karanlık bir sesle. "Aslında, sanırım onu tanıyor olabilirsin.

Sanırım onunla daha önce tanışmış olabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" diyor, ellerini başının arkasında birleştirmiş, gömleğinin koltuk altları terden ıslanmış. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Hatunun adı ne?"

"*Hatun*," diye tükürdü Cruise, sandalyesinde öne doğru eğilerek, "Avery Loren."

Zihnindeki çarkların dönmesi bir dakika sürer, ta ki bingo diyene kadar. Hafifçe sarsılır. Büyük adam rolü yeniden ortaya çıkmadan önce gözlerinde kısa bir süre alarm yanıp söner.

"Ahhh, evet, ismi tanıdık geliyor. Sanırım onu bir şey için sıraya koymuştuk ama sonra gitmesine izin vermek zorunda kaldık." Elini havada salladı. "İyi biri olmadığı ortaya çıktı."

"Gerçekten mi?" diyor Kent, ölümcül olduğunu bildiğim bir sesle. Yine de kurbağa umursamaz görünüyor. "Onun nesi vardı?"

"Bir omega," diye burnunu çekti. "Eminim sizler onlar hakkında her şeyi biliyorsunuzdur." Kıkırdıyor. "Yatak odasında iyi olabilirler ama güvenilir değillerdir. Çok duygusaldırlar. İki haftada bir ateşlenip hasta olurlar. Bir film çekerken ve bir programa sadık kalmak için elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken hiç iyi değiller."

"Yatak odasında iyi," diye homurdanıyor Max ve elimi ön koluna koyuyorum. O kadar gergin ki, kaslar derisini delip geçebilirmiş gibi geliyor.

Kurbağa ilk kez ofisteki atmosferin sandığı kadar samimi olmadığını fark eder. Belki de cehennem kadar hos bir ortamdır.

"Natasha çok daha uygun olacak," diyor zayıf bir gülümsemeyle.

"Hayır," diyorum ayağa kalkıp yakamdaki hayali kiri fırçalayarak. "Çünkü bir film olmayacak."

"Ne-ne-ne?" diye mırıldanıyor, bakışları şaşkınlıkla etrafımızda dönüyor.

"Bu film devam etmeyecek."

"Ne duyduğunuzu bilmiyorum-"

"Çünkü Al, kovuldun."

"Kovuldun mu?" Bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra başını geriye atıp gülüyor. "Çok komik."

Gerçi başka kimse gülmüyor ve kıkırdaması çok yapmacık geliyor.

Cruise da ayağa kalkarak, "Alacaklılarınızın bunu komik bulacağından şüpheliyim," dedi. "Anladığım kadarıyla epey bir borcunuz var. Tüm bu davalar başladığında daha da artacak olan bir borç."

Adamın çenesi düşer. "Sen neden be? Eğer bu bir çeşit pratik-"

"Bay Potvin," diye açıklıyor Jonah, "bu film stüdyosunun büyük bir hissesini satın aldık. Bunu yaparken, tahmin edeceğiniz gibi, durum tespiti yapmadık. Görünüşe göre pek çok genç bayan sizinle Gizlilik Sözleşmesi imzalamış. Ve bu bize şüpheli geliyor."

"Lanet olası çürümüş," diye Max.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor. "Ve ne duyduğunu bilmiyorum ama kadınların nasıl olabileceğini biliyorsun."

Kent onu görmezden geliyor. "Yönetim kurulunun geri kalanına senin gitmeni istediğimizi açıkça belirttik."

"Kabul etmekten başka seçenekleri yoktu," diye ekliyorum. "Artık çoğunluk hissedar biz olduğumuza göre."

Kurbağa omuz silkerek başını sallar. "Ne olmuş yani? Ben bu şehirdeki, bu sektördeki en büyük yönetmenim. Buradan çıktığımda beş, on, yirmi stüdyo daha bana kendileri için çalışmam için yalvaracak ve ellerinde koca koca çekler sallayacak."

"Ama senin itibarınla değil."

Ağartılmış takma dişleri ağzında parlarken sırıtarak, "Benim bir ünüm yok," diyor. "Çok iyi avukatlarım var."

"Ama bizimkiler daha iyi," diyorum ona, ellerimi ceplerimin içine sokup sırıtarak. "Yeterince ödeme yaparsanız avukatların bu kadar çabuk çalışması şaşırtıcı. Ve biz bizimkilere çok iyi ödeme yapıyoruz. Şimdiden beş genç bayanla konuştular. Gizlilik sözleşmelerine baktım. O bayanlar size saldırı davası açacaklar."

Max, "Dava masraflarını biz ödüyoruz," diye ekliyor.

"Basın ekibimiz," Jonah saatine bakıyor, "şu anda medyayı bilgilendiriyor."

Cruise kurbağaya doğru bir adım atarak ve ona ters ters bakarak, "İşin bitti," der.

Kurbağa elini yüzünde gezdiriyor. Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor. Bir çözüm. Aynı zamanda terliyor, koku cehennem kadar rahatsız edici.

"Eğer o kız hakkındaysa. Avaline."

"Avery," diye üçüncü kez homurdanıyor Kent, tüm vücudu kendini tutmak için gereken enerjiyle seğiriyor.

"Başrolü alabilir. Kahretsin, önümüzdeki beş filmimde başrolü alabilir."

"Bir daha film çekmeyeceksin," diye bağılıyor Cruise.

"Aslında, sanırım hapse gireceksin." Jonah ayağa kalkıyor, kravatını düzeltiyor ve gözlüklerini düzeltiyor.

Kurbağa ayağa fırlar. "O küçük bir sürtük," diye hırslıyor. "Bahse girerim masum rolüyle seni kandırmıştır. Ama o istedi. Sana şimdi söylüyorum-"

Cruise öne çıkar ve yumruğunu adamın suratına indirir. Adam az önce vurulmuş tenpin gibi ayaklarının üzerinde sallanır, ancak yere düşmeden önce Max diğer taraftan ona doğru gelir ve kafasının yan tarafına sert bir yumruk atar ve Kent de onun karnına vurur.

Hava yüksek bir "ooof" sesiyle vücudunu terk eder ve Jonah'tan şiddetli bir tekme yemek için tam zamanında iki büküm olur, burnundan kan akar.

"Sana yalan söylüyor! Ona dokunmadım. I-"

"Declan?" Cruise adamı işaret ederek

"Declan" der.

Ona bakıyorum, hüngür ağlıyor ve burnunu çekiyor. Çömelip gömleğinden bir yumruk dolusu alıyorum.

"Eğer bir daha omega'mızdan bu şekilde bahsettiğini duyarsam - hatta bir daha herhangi bir kadından bu şekilde bahsettiğini duyarsam - seni öldürürüz."

Sonra suratına sert bir tokat atıyorum ve o aptal çenesini kırıyorum. Çıglık attı ve kapı açıldı.

"Her şey ..." Sekreter hepimize bakakaldı. Kararsızlıkla bocalıyor, olduğu yerde mi kalacağına yoksa yardım için çıglık mı atacağına karar veremiyor.

"Her şey yolunda," diyorum, ayağa kalkıp ona en çekici gülümsememi sunarak. "Bay Potvin şirketten ayrılıyor. Eşyalarını toplamasına ve binadan ayrılmasına yardımcı olmak için güvenlik birazdan gelecek." Sekrete doğru yürüyorum ve omzunu sıvazlıyorum. "Ona yardım etmeyeceksin. Hatta günün geri kalanında izinli sayılacaksın. Yarın yeni bir patronla anlaşıyorsun."

Sekreter, ofisinin zemininde burnunu çeken eski patronuna bakıyor, dudaklarında bir sırıtma belirliyor ve bizi dışarı kadar takip ediyor.

Kapıyı arkamızdan kapatırken ona "Rona," diyorum, "Mr. Potvin size karşı hiç uygunsuz davrandı mı?"

Bakışlarını yere indiriyor. "Bana sürekli çıkma teklif ediyordu. Hayır demek için bahane bulmak giderek zorlaşıyordu."

Jonah başını sallar. "Başka bir şey varsa, paylaşmak istediğin ya da tanık olduğun bir şey..." Ceketinin cebine uzanıyor ve ona kartvizitini uzatıyor.

"Stüdyoyu satın aldığınız gerçekten doğru mu?" diye soruyor.

"Hepsi değil," diyorum göz kırparak, "ama yeterince var, umarım onları bir Batman filmi daha yapmaya ikna edebiliriz."

"Hayır," diyor Max başını sallayarak. "Supergirl - Avery'nin o likralı süper kahraman kıyafeti içinde ne kadar iyi görüneceğini hayal edin."

Jonah tuts. "Benim daha iyi bir fikrim var." "Avery?" diyor sekreter.

"Avery Loren," diyor Kent. "Bu ismi hatırla. Gerçekten büyük bir yıldız olacak."

A çok
Mutfaka yaklaştığımda fısıltılı sesler duyabiliyorum,
Kapıdan içeri adımımı atar atmaz annemi dolu olmasına rağmen
cezveyle oynarken, kız kardeşimi kâsesine taşıyacak kadar mısır
gevreği doldururken ve babamı gazetesini kolunun altına
sıkıştırmaya çalışırken bulmamla kesilen sesler.

Cardval'a döneli dört gün oldu ve annemin etrafından dolanmak
zorunda kalıyorum. Neden 'altın bir bileti çöpe attığımı'
anlayamıyor. Hiçbir şeyi çöpe atmadığımı, sadece karar vermek için
acele kaç kez açıkladığımın bir önemi yok, yine de saçını başını
yoluyor, alfaların ilgisini kaybetmesi ve başlarının süper modeller
ve özentiler tarafından döndürülmesi hakkında feryat ediyor. Neyse
ki babam ve kız kardeşim daha anlayışlı davrandılar. Hatta babam
doğru şeyi yaptığımı düşündüğünü açıkça belirtti.

Acaba bu sabah olanlar bununla mı ilgili? Avery'nin berbat aşk
hayatı hakkında başka bir aile 'tartışması'.

"Neler oluyor?" Hepsine şüpheyile bakarak soruyorum. Doğal
davranmaya çalıştıkları gün gibi ortada ama ailedeki tek oyuncu benim
ve bu konuda berbatlar.

"Hiçbir şey," diyor kız kardeşim, dikkatle kutu sütün kapağını
açmaya odaklanmış bir halde.

"Belli ki var." Ellerimi kalçalarımaya dayayıp gözlerimi kısıyorum. "Hadi, çıkar ağzındaki baklayı."

Hepsi birbirine bakar. "Cidden çocuklar, beni korkutuyorsunuz."

Babam iç geçiriyor, gazeteyi masanın üzerine düz bir şekilde koyuyor ve bana doğru kaydırıyor. Kendimi destekliyorum - başka bir makale değil, değil ? Hamilton Pack avukatları *The Post*'a son makale için ön sayfalarında resmi bir özür yayınlattı - tüm yanlışları geri çekerek - ve o gazeteci kaltak şimdi görünüşe göre işe alınamaz. Hayatının geri kalanında fast-food mekanları ve ilçe fuarlarının açılışları hakkında eleştiriler yazacak. Ayrıca Cardval'a döndüğümünden beri kiminle konuştuğum konusunda çok daha dikkatli davranıyorum ve seyahatimle ilgili çoğu soruya bir ya da iki kelimelik kısa cevaplar veriyorum. Ama belki de bu, başka bir yazarın başka bir makaleyi bir araya getirmesi için yeterli olmuştur. Ve tam da işler yoluna girmiş gibi görünürken!

Zihnimin sayfaya yayılan manşeti ve beraberindeki fotoğrafı algılaması birkaç dakika alıyor. Bu ben değilim. Hamilton Alfaları değil. Polisler onu karakola götürürken elleriyle yüzünü kapatmaya çalışan bir adam. Yüzünü gizlemeye çalışmasına rağmen onu her yerde tanıyabilirim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, ellerim ağzıma gidiyor. "Görünüşe göre bir tek sen değilmişsin, şekerparem," diyor babam. "Ne?"

"Birkaç kadın ortaya çıktı. O tutuklandı."

Gazeteyi masanın üzerine fırlatıyorum ve alay ediyorum. "Muhtemelen kurtulacaktır. Onun gibi adamlar hep öyle yapar." Bu yüzden şikâyetle bulunma ya da başıma gelenleri rapor etme zahmetine hiç girmemiştım. Yapsaydım kimse bana inanır mıydı? Onun sözüne karşı benim sözüm olurdu. Ve onun gücü, parası, bağlantıları vardı. Bende bunların hiçbirisi yoktu. O da bunu biliyordu.

"Bilmiyorum," diyor Isla, elimden tutup beni bir sandalyeye sürükleyerek. "Makaleyi doğru dürüst okumalısın. Kanıtlar bana oldukça lanetleyici görünüyor. Ve şikâyetle bulunan kadınların arkasında oldukça zorlu bir hukuk ekibi var."

"Onlara bir servete mal oluyor olmalı," diyor annem, diğer tarafımdaki koltuğa oturup elimi sıktıktan sonra bana sade bir kahve uzatıyor. "İçine fazladan şeker koydum," diye fısıldıyor.

Kahve fincanını ağzıma götürüyorum, nefis aromayı içime çekiyorum. Sonra duruyorum. "Bir servet mi?" Gözlerimi kırıştıırıp kardeşime bakıyorum.

"Ne?" diyor.

"Yok bir şey," diyorum başımı sallayarak ve bu düşünceden vazgeçiyorum. Kahvemden uzun bir yudum alıp gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Gözlerimi açtığımda annem, babam ve kız kardeşim bana bakıyordu. "Ne oldu?"

"Bence bu iyi bir şey, şekerli turta. Her şeyi geride bırakmanın bir yolu."

Aileme ancak yakın zamanda söyledim. Her zaman destekledikleri oyunculuk hayallerimin peşinden gitmemek için bahaneler ve nedenler bulmaya devam etmek zor olmuştu. Annem bir gün boyunca ağladı ve babam dışarı çıkıp bir silah aldı - kız kardeşim hemen silahına el koydu.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Isla bana usulca soruyor.

"Eğer bu pislik başka kimseye zarar veremeyeceği - çürüyüp gideceği - muhtemelen bazı serseriler için kum torbası olacağı bir yerde parmaklıklar ardında son bulursa, bundan büyük memnuniyet duyacağım!"

"Ben de," diyor annem. "Aslında, muhtemelen bir parti verirdim."

Onu bu fikirden vazgeçirmek üzereydim ki kapı çalındı. Isla kapıyı açmaya gitti ve bir süre sonra arkasında Jacks ile geri döndü.

"O zaman haberleri gördün?" Ona sordum.

Başını sallıyor, sonra koşarak yanıma geliyor ve beni kucaklıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum, "keşke insanlar bana bunu sormayı bıraksa." Jacks başımın tepesine bir şaplak atıyor, sonra bir sandalye çekiyor.

"Diğer kadınlardan da öne çıkmalarını istiyorlar, sizce çıkacak mısınız?" diye soruyor usulca.

"Hayır," diyorum, "diğer kadınlar kadar cesur olduğumu sanmıyorum." "Ciddi misin?" Jacks diyor ki. "Sen çok cesursun."

Ben bununla alay ediyorum ama annem, babam ve kız kardeşim Jacks ile aynı fikirde olarak başlarını sallıyorlar.

"Ben mi? Cesur mu?"

"Tanımadığı bir sürüyle yaşamaya giden kadın söylüyor bunu," diyor kız kardeşim.

"Ve büyük servetlerine rağmen onu incittiklerinde onlara defolup gitmelerini söyledi," diye mırıldandı annem.

"Bunun cesurca olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet," diyorlar birlikte.

"Bence sen milyonda birsin Avery," diyor babam, "bence bütün kızlarım öyle - ve buna sen de dahilsin Jacks." Jacks sırtıyor ve Isla onun omzunu sıkıyor. "Kafana koyarsan istediğin her şeyi yapabilirsin, Avery. İster iki aslanlı bir sürüyle evlen, ister o sapığa karşı tanıklık et ya da dünyanın gelmiş geçmiş en iyi oyuncusu ol."

"Hamilton Sürüsü oyunculuğa şans daha vermem gerektiğini düşünüyor," diyorum. "Sonunda anlaşılabileceğimiz bir şey oldu," diyor babam.

Tostu ikiye böl.

"Yapmak istediğim her şeyde beni destekleyeceklerini söylediler." Jacks, "Ve bunu yapman için sana yol açtılar," diyor. "Ha?" Ben de öyle dedim.

Jacks bana bakıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Ben senin.." "Düşündüm ki... ne?"

"Sanırım size ne yapmayı planladıklarını söylediler." Masanın etrafına bir göz attı.

"Jacks," dedim, "oluyor?"

"Bildiğini sanıyordum."

"Neyi bildin?!" Bıçağımı ona doğru iterek söylüyorum.

Yutkunuyor. "Hamilton Enterprises, GTE Studios'un büyük bir hissesini satın aldı. İki gün önce falan."

Alnım kırıışıyor. "Ne olmuş yani?"

"Potvin'in kovulmasından ve hakkındaki tüm bu suçlamaların ortaya çıkmasından bir gün önce stüdyoyu devralmaları sizce de büyük bir tesadüf değil mi?"

"Bekle, bunun arkasında Pack Hamilton'ın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle mi?" Jacks sırtarak söylüyor. "Tabii ki öyle."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, bıçağım tabağıma çarpıyor. "O hâlâ dışarıdayken oyunculuğa geri dönemeyeceğimi söyledim."

Annem tostunu kızartırken kendi kendine gülümseyerek, "Demek onu senin yolundan çekmişler," diyor. "Hâlâ ilgileniyorlar."

"Tabii ki hâlâ ilgileniyorlar," diyor Jacks, başını hayal kırıklığıyla anneme doğru sallayarak. "O adamlar ona deli gibi aşık."

"Onun gözleri, kokusu ve o muhteşem-"

"Evet, teşekkürler anne," diye mırıldanıyorum ve sonra kız kardeşime dönüyorum. "Sence Jacks haklı mı?"

"Bu kadınların hukuk ekibini finanse eden birileri olmalı... parası olan birileri."

"Ama onlara kim olduğunu bile söylemedim."

"Ahhh..." Jacks diyor ki.

"Jacks?" Gözlerimi kısarak söylüyorum.

"O listeye onun adını da eklemiş olabilirim."

"Ne listesi?!" Isla sorar.

"Aslında onlara vermedin, değil mi?" Jacks'le yüzleşmek için koltuğumda dönerek söylüyorum.

Yutkunuyor. "Evet."

"Ne listesi?!" Isla bağılıyor.

"Jacks'in bana haksızlık ettiğini düşündüğü tüm insanların listesi."

"Liste mi tutuyordun?" Isla soruyor.

"Evet, bir tane kendim için, bir tane Avery için ve bir tane de senin için var Isla." "Öyle mi?" Isla yüzünün söylüyor. "Bu çok tatlı, Jacks."

Sandalyemi masadan geriye iterek ayağa kalkıyorum. "Bunu yaptıklarına inanamıyorum!"

"Yapamaz mısın?" Jacks gülerek şöyle diyor. "Onlar , alfalar çok dramatiktir."

Masadan cep telefonumu alıp odadan fırlıyorum, giderken butonlara basıyorum ama daha aramayı bağlamadan annem bana yetişiyor.

"O sürüyü mü arıyorsun?" diye soruyor, elini koluma koyarak.

"Evet, onlar olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Peki ya öyleyse?" Uzaklara bakıyorum. "Onlar harika bir av, Avery. Her ne kadar işleri batırmış olsalar da, bence gerçekten iyi adamlar. Onların omega'sı olmayı kabul edersen bir daha asla para için endişelenmene gerek kalmaz, hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmaz." Tartışmak üzereydim ama annem kolumu sıktı. "Ama Avery, emin olduğundan emin ol. Eğer onları sevmiyorsanız. Eğer yaptıkları şey kalbinde onarılamaz bir yara açıysa, o zaman..." Başını iki yana sallar. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Her zaman istedim."

"Biliyorum anne."

"Güzel. Kendin için doğru olanı yaptığından emin ol - başkası için değil." Yanağımı öpüyor ve sonra mutfağa dönüyor.

Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Ve çağrıya bağlanıyorum.

Çok geçmeden cihaz kulağımın dibinde çalmaya başlıyor, kalbim göğsümde zıplıyor.

"Cruise?" Telefona cevap verildiğini duyduğumda "Cruise" dedim.

"Avery," diyor ve sesi bağlarımında taklalar attırıyor, sesi kulağımında hem sıcak hem de çok seksi. "Her şey mi?"

"Her şey f- yani - emin değilim."

"Emin değil misin?" Endişesini bağ aracılığıyla hissediyorum. "Güvende misin? Yardıma ihtiyacın var mı? Oraya gelmemize ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben güvendedeyim, iyiyim, sadece.. haberleri gördüm." "Oh... tamam," diyor.

"Potvin'in tutuklandığını gördüm."

"Ah evet," diyor belli ki sahte bir soğukkanlılıkla, "sanırım ben de gördüm." Yutkunuyor. "Bok herif," diye homurdanıyor kulağa daha gerçekçi gelen bir sesle.

"Ayrıca şirketinizin GTE Studios'tan hisse aldığını da duydum."

"Muhtemelen. Anlaşmalarımızın hepsinden haberdar değilim."

"Aslında, duyduğuma göre çoğunluk hissesi size aitmiş." Hattın aşağısında sessizlik var. "Cruise Hamilton?"

"Evet, Avery Loren?"

"Bana karşı dürüst olun: bunun sorumlusu siz misiniz?"

Biraz daha sessizlik. Sonra bir iç çekiş. "Evet, Avery, öyle. Ve eğer bu konuda kızgınsan ya da yine çuvalladığınızı düşünüyorsan özür dilerim, ama o adamın sana yaptıklarının yanına kâr kaldığını bilerek - ki daha birçok kadına yaptığı ortaya çıktı- arkamıza yaslanıp oturamazdık."

Elimde değil. Gözyaşlarına boğuluyorum. Büyük boğuluyormuşum gibi ses çıkaran gürültülü gözyaşları.

"Avery?" Cruise, sesinin yine endişe dolu olduğunu söylüyor. "Bunu benim için mi yaptın?" diye soruyorum.

"Evet, tatlım. Bunu senin için yaptık. Umarım artık biliyorsundur - senin için her şeyi yaparız. Her şeyi."

"Ve hapse mi girecek?"

"Evet."

"Sonsuza dek çürümek için mi?"

"Çürüyüp gitmek ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, mümkün olduğunca sefil bir yaşam sürmek."

"Gerçekten mi?"

"Buna hiç şüphe yok. Hukuk ekibimiz bundan emin. Benzer hikayelerle ortaya çıkan çok fazla kadın var."

"Ama kimse o kadınlara inanmıyor." "Ben onlara inanıyorum, Avery, ve sana da inanıyorum."

Burnumu çekiyorum, gözyaşlarım çenemin ucundan damlıyor.

"Teşekkür ."

"Ama bazı somut kanıtlar da var. Bazı kayıtlar, bazı kısa mesajlar."

"Bok herif," diye mırıldanıyorum, daha önceki sözlerini tekrarlayarak.

"Gerçekten öyle," diyor Cruise tiksintiyle. "Suratına yumruk atmaktan gerçekten keyif aldım."

"Ona yumruk mu attın?" Şok olmuş bir şekilde söyledim.

"Onu biraz hırpaladık, onun hakkında ne düşündüğümüzü bilmesini sağladık."

Hıçkırıyorum. "Bunu yapmamalıydın. Suç duyurusunda bulunabilir. Olabilir-"

"Güven bana Avery, buna değdi. Ve adamı öldürmedik, bunun için şükret." Duraksıyor, "yine de..."

"Cruise!" Kıkırdıyorum. Nasıl mümkün oluyor bilmiyorum ama kendimi hafiflemiş hissediyorum, sanki dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmış gibi ve bunun kısmen bu haberi duymaktan - bu adamın beni asla incitemeyeceğini bilmekten - ama aynı zamanda Cruise'la konuşmaktan kaynaklandığını biliyorum. Kulağıma gelen sesi beni sersemletiyor, başımı döndürüyor, bağlarımın tatminle uğuldamasına neden oluyor.

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum telefonda. "Sen... özlüyor musun?" diyor dikkatle.

"Evet, hepinizi özledim." Uzun bir rahatlama iç çekişi gibi bir ses çıkarır. "Gel beni al, Cruise Hamilton."

Duyguları bağ sayesinde patlar.

", Küçük Omega. oraya uçacağım ve seni alacağım. Sonra da seni eve getireceğim. Ait olduğun yere."

Cep telefonuna gülümsüyorum. "Evet, bu hoşuma gider. Hem de çok isterim."

Cruise

TÜM DOĞRU GÖRÜNÜYOR MUYUM?" Kent onuncu kez soruyor, gözlerini aynaya bakıyor ve gömleğinin yakasıyla uğraşıyordu.

"Tanrım," diyor Declan, omzuna bir tokat atarak. "Neden bu kadar sinirlisin? Sadece Avery'yi alıp eve getiriyoruz. Bu senin düğün günün değil."

"İşte bu," diyor Kent, aynayı çevirip bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirerek, "her şeyin başlangıcı."

"Her şeyin başlangıcı," diye kıkırdıyor Declan, "çok dramatik."

"O haklı," diyor Jonah. "Öyle. Bu bizim geleceğimizin başlangıcı. Her zaman istediğimiz ama hiç bilmediğimiz şey bu."

Hepimiz bir an için sessiz kaldık, bu sözler üzerinde düşündük ve eminim ki arkadaşlarım da bu sözlerin doğruluğunu en az benim kadar hissediyordur.

"Kahretsin, sabırsızlanıyorum," diyor Declan sonunda. Ben de buna katılmak zorundayım. Buraya uçuş sanki saatler değil de günler, aylar, yıllar sürmüş gibi geldi. Aslında, ondan uzakta geçirdiğim süre tam olarak böyle hissettirdi ve kalbimin derinliklerinde - bağlarımda - bize geri döneceğine dair bir his olmasına rağmen, yine de bu konuda çok gergindim.

Ama şimdi, şimdi...

Max köşeyi dönünce evi görünür. Bugün burada hiç fotoğrafçı yok, haber ekibi de yok ama

Perdelerin seğirme şekline bakılırsa, onlar gelmeden önce kısıtlı zamanımız olacak. Omega'mızı alıp, eşyalarını toplayıp gitmeliyiz.

Ancak konu ailesi olunca bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Biz geldiğimizde hepsi kapının eşiğinde toplanmış, Avery'nin annesi bir mendile sarılmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Avery'nin oyunculuk yeteneğini ailenin hangi tarafından aldığını görebiliyorum.

"Çocuklar," diyor annesi, biz bahçe yolunda yürürken kollarını bize açarak, "döneceğinizi biliyordum. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini biliyordum." Sırayla her birimize sarılıyor, ne kadar harika çocuklar olduğumuzu mırıldanıyor - Kent'in daha birkaç hafta önce hakkımızda söylediklerinin tam tersi.

En azından biz onu kazandık. Kayınvalidemin kötü tarafında olmanın oldukça berbat olacağını hayal ediyorum.

Avery'nin babası bize sarılmıyor ama her birimizin kolunu okşuyor, başıyla selam veriyor ve gözleri oldukça sulu bakıyor.

"Ona iyi bak, tamam mı? Kızıma iyi bak, yoksa ben-"

"Baba!" Avery diyor.

"İsla o silahı benden sakladığını düşünüyor olabilir ama gerektiğinde nerede olduğunu biliyorum," diyor kararlılıkla.

"Anlıyoruz," diyor Kent, "ve ona çok iyi bakacağız."

Declan bizim omega'ya göz kırpmıyor ve kızın yanakları pembeleşiyor.

Sırada kız kardeşi var, o da ağlıyor ama annesinden daha az tiyatral bir şekilde. Yanaklarından öpüyor ve sonra kız kardeşine tutunarak her gün arayacağına dair söz veriyor.

"Ne zaman bizi ziyaret edebilirsin," diyerek onu rahatlatıyor Max.

"Jeti gönderebiliriz."

Sonunda Jacks öne çıktı. Elleri kalçalarında hepimizin önünde duruyor.

"çeki düzen vermene sevindim çünkü bu kız sana tapıyor ve ona prenses gibi davranacak erkekleri hak ediyor."

Max onun kolunu tutuyor ve sarılmak için kendine çekiyor.

"Teşekkür ederim

her şey, Jacks."

Onu itiyor, kendi yanakları da biraz pembeleşmiş. "Bunun beni son görüşün olduğunu sanma," diyor sırtarak.

"Miranda, Jacks'ten yanına taşınmasını istedi."

"Doğru," diyorum, bunun omega'mızın en iyi arkadaşının evimizin vazgeçilmezi olacağı anlamına gelmediğini merak ederek. Avery'nin ailesine şöyle bir bakıyorum. Kimi kandırıyorum ki? Ailesinin omega'mızı düzenli olarak ziyaret edeceği açık. Bir paket olarak geliyor ve bu benim için sorun değil.

Sonra sadece Avery var.

Avery.

Lanet olsun, bu kadar şanslı olduğumuza inanamıyorum.

"Hazır mısın?" Elini elime alarak sordum. "Muhtemelen paparazziler ortaya çıkmadan önce gitmemiz gerekiyor."

"Hazırım," diyor göz kamaştırıcı gülümsemelerinden biriyle ve sonra daha fazla sarılma, gözyaşı, milyonlarca vedalaşma ve unuttuğu bir çantayı almak için geri döndükten sonra onu götürüyoruz, evine götürüyoruz.

Rockview'e geri döndüğümüzde geç olmuştu, gökyüzü karanlık ve yıldızlarla doluydu. Temizlikçi havuzun kenarına içecek ve atıştırmalık bırakmış ama Avery'nin başka fikirleri var. Barney'yi bol bol öpücük ve kulak gıdıklamasıyla karşıladıktan sonra spor ayakkabılarını çıkarıp kıyafetlerini çekiştiriyor.

"İçeri girmek istemiyor musun? Yatak odasına?" Jonah sorar.

Avery ona muzipçe sırıtıyor, kıcını ona doğru sallıyor ve sonra doğruca parıldayan suya dalıyor.

"Bana katılıyor musun?" diyor yüzeye çıkıp yüzündeki suyu silkeleyerek.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde kıyafetlerimizi çıkarıyoruz, Max pantolonunu çıkarmak için yuvarlanıyor ve Jonah atlarken gözlüklerini çıkarmayı unutuyor.

"Ee," diyor Declan, hepimiz küçük omega etrafında sallanırken, "tur yüzmek mi istersiniz yoksa..."

Omega'mız yüzüne doğru bir su sıçratıyor, sonra geriye doğru sürükleniyor, ayaklarını havuzun dibinden kaldırıyor ve kollarını suyun içinde yüzdürüyor.

"Demek her şeyin başlangıcı bu, öyle mi?" diyor, yüzü aşağıdaki havuzun ışıklarıyla aydınlanmış bir halde.

"Duruma göre değişir," diyorum. "Omega'mız olmayı resmen kabul ediyor musun, Avery?"

Hepimize bakıyor.

"Evet," diyor, yüzünde ışıltılı bir gülümseme oluşuyor. "Evet, sanırım öyleyim."

"Düşünmek mi?" Ben de öyle dedim.

"Kabul ediyorum. Kabul ediyorum. Ayrı kaldığımız süre ıstırap vericiydi ve fark ettim ki-"

Sözlerini bitirmeye fırsat bulamıyor. Max ve Declan birlikte ona doğru atılır, onu kucaklayıp öperler. Kent memnuniyetle başını sallıyor ve Jonah canlılıkla göz kırpmaya başlıyor.

"Anneler akıllarını kaçırarak!" Declan öyle diyor.

"Birkaç dakika içinde düğünü planlayacaklarını biliyorsun. Bir saat içinde elbiseni seçmiş ve davetli listesini hazırlamış olacaklar."

"Aslında," diyor Avery, "aile ve bebekler kısmını yapmak istiyorum-

" "Biz de," diye başını sallıyor Max.

"Ama düğün meselesi beni pek rahatsız etmiyor." "Sen değil misin?" Ben de öyle dedim.

Bana bakmak için başını çeviriyor. "Bunu daha önce de yapmıştım, hatırladın mı? Ya da bu durumda yapmadım." Kaşlarını çatı.

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum ona. "O geceyi hatırlıyorum. Ben... Ben düğünümüze yeniden üye oldum."

Kızın burnu şaşkınlıkla kırışıyor. "Hatırlamadığını söylemiştin."

"Başta sevmiyordum. Ama... ama sen gittikten sonra parça parça, sonra daha net ve açık bir şekilde bana geri geldi. Ve şimdi, hepsini hatırlıyorum."

"Ne hatırlıyorsun?" diye soruyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyor, kendi gözleri de merakla dans ediyor.

"Ne kadar güzel göründüğünü, ne kadar büyüleyici olduğunu hatırlıyorum. Kokunla sarhoş olduğumu, gülüşünün ve güzel dudaklarının sesini hatırlıyorum. Gözlerimin içine nasıl baktığını hatırlıyorum - şu anda yaptığın gibi - ve geleceğimizin tamamının önümüze serildiğini görebiliyordum - ve seni benim yapmak istediğimi biliyordum. Seni sürümüz için istediğimi biliyordum."

"Gerçekten mi?" diyor. "Tüm bunları hatırlıyor musun?"

"Mihrapta elini tuttuğumu ve dünyanın geri eriyip gittiğini hatırlıyorum. Elbisenin içinde lanet olası bir melek gibi göründüğünü hatırlıyorum - sanki cennetten inip beni kendininmişim gibi sahiplenmiştin."

"Ve sen..." sesi duygusallıkla titriyor, "beni yeniden üye olarak talep ediyor musun?"

Homurdanıyorum ve sürü arkadaşlarımın bu konuşmayı ne kadar dikkatle dinlediklerini, kokularının arttığını hissedebiliyorum. Neredeyse alfa kalplerinin ortak atışlarını duyabiliyorum.

"Evet," diyorum, sesim o kadar derin ve gırtlaktan geliyor ki göğsümde gümbürdüyor, "evet, hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum."

Ve ona anlattım. Dişlerimi boynuna geçirmenin, onu sıkıca tutmanın ve benim yapmanın, kanını ağzımda tatmanın, bağ aracılığıyla duygularını hissetmenin, onu kendim olarak sahiplenmenin nasıl bir şey olduğunu anlattım. Bunu ona anlatıyorum ve gözbebeklerinin gittikçe büyümesini, kelimelerimin onu hipnotize etmesini, ağzının açık kalmasını, boğazındaki nabzın atmasını izliyorum.

"Seni tekrar sahiplenmemi ister misin, ?" Ona soruyorum, havuzun kenarlarına vuran su ve üzerimizdeki büyük ve geniş gökyüzü ile.

"Evet," diyor tereddüt etmeden. "Hepinizin bana sahip çıkmasını istiyorum. Daha fazla beklemek istemiyorum. Bunu gerçeğe dönüştürmek istiyorum."

Ona uzanıyorum ve kollarım titreyerek ona sarılıyor. Bunu çok istiyorum.

"Yine de bu sefer düzgünce yapmak istiyorum, Omega. Sikim amının derinliklerine gömülüyken seni sahiplenmek istiyorum, boşalırken, sikimi sağarken, sana düğümlendiğimde yapmak istiyorum."

İnliyor. Göz kapakları bir açılıp bir kapanıyor, bir açılıp bir kapanıyor. "Sen de istiyor musun?" Ona soruyorum.

"Tanrım, evet, Cruise."

Suyun içinde kokusu çok tatlı ve vücudunun da bunu istediği çok açık. Vücudunu kollarımın arasına alarak onu sudan ve şezlonglardan birine yatırıyorum.

Onunla birlikte diz çöküyorum ve kucağıma oturuyor, saçları havuzdan , gözleri o kadar koyu hiç renk kalmamış. Sikimi avucumun içinde tutuyorum ve onu indiriyorum.

Yavaş yavaş. Acele etmek istemiyorum, her santimetresinin beni yuttuğunu hissetmek istiyorum, beni eve davet ediyor.

"Çok iyi, Omega," diye övüyorum, "çok iyi."

Yine inliyor. Bunu yapmayalı uzun zaman oldu - uzun, çok uzun zaman - ve inkâr ettiği sadece biz değiliz. Kendini de inkar ediyor ve şimdi bunu ne kadar özlediğini görüyorum.

Dudağını sertçe ısıırıyor, vücudu sarsılıyor ve kasılıyor, sanki bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dayanamıyor.

Belini ellerimin arasına alıyorum ve onu hareket ettiriyorum, srtyorum, zıplatıyorum, sikimin her parçasını hissetmesine izin veriyorum. Sonra boynundaki ve omzundaki ıslak saçları spryorum ve şaşkınlıkla ısırık izine bakıyorum. Ne kadar iyi göründüğünü, ne kadar mkemmел olduğunu asla unutamayacağım.

"Alfa!" diye sızlanıyor ve onu vücuduma doğru çekiyorum, kokusunun tatlılığını içime çekiyorum - beni çılgına çeviren o balı. Sonra dilimin ucunu yara izinin üzerinde gezdiriyor, dişlerimin teninde bıraktığı her bir çukuru hissediyorum. Geçen sefer nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

Parçalara ayrılıyor ve ben de hemen peşinden gidiyorum, onu tohumla dolduruyorum ve sikimin üzerine sertçe bastırıyorum, kıvranamasın diye onu sıkıca tutuyorum, dğmmn genişlemesine ve onu kilitlemesine izin veriyorum, sızlanmasını duyuyorum. Dişlerimi yara iziyle aynı hizaya getirip tenine srtyorum. Kollarımda yabani, vahşî ve bu hatırladığımdan daha iyi. Milyonlarca kez daha iyi çünkü her bir hissinin bağ aracılığıyla yeniden yansıtıldığını hissedebiliyorum, bunu ne kadar istediğini, beni istediğini hissedebiliyorum.

Gevşeyip sakinleşene kadar onun için mırıldanıyorum ve sonra dişlerimi derisine geçiriyorum. Kan beni karşılamak için akıyor ve ağzıma doluyor. İrkiliyor ve bu sefer hırlıyorum, dişlerim derisini daha derin keserken ve bağımız içimizde güneş ışığının kendisi gibi yanarken hareket etmemesi gerektiğini açıkça belirtiyorum.

Tekrar boşalıyor ve ben onu asla bırakmak istemiyorum, asla onu elimden, kavramamdan kurtarmak istemiyorum, ama etrafımdaki diğer alfaları hissedebiliyorum, huzursuz, istekli, omega'mızı benim gibi sahiplenmek istiyorlar.

Dişlerimi serbest bırakıyorum, açtığım taze yarayı yalıyorum, bunun onu coşkuyla sarsmasını seviyorum.

"Seni ikinci kez benim yaptım, Avery," diye fısıldıyorum.

"Ve bu sefer, bunu hatırlayacağım." Kıkırdıyor. Çenesini kaldırıp ağzını öpüyorum ve onu bıraktığımda dudakları kanla kırmızıya boyanmış oluyor.

"Diğerlerinin de sana sahip çıkmasına izin verecek misin?" Ona soruyorum.

Gözleri tekrar odaklanıyor ve dışarı bakıyor, sürü arkadaşlarımla etrafımızda toplanıp bizi izlediğini görüyor.

"Evet," diyor. "Bu sürünün beni sahiplenmesini istiyorum. Hepinizin."

M balta

OMEGA'MIZ Cruise'un sikiyle tanınıyor, ama bu bizi durdurmuyor Her birimiz onu öpücöklere boğarak yalamak, emmek ve boynundaki o ısıriğın tadına bakmak istiyorduk. İnliyor ve ona sũrtũnũyor, Cruise'un sikinin etrafından kaygan bir sıvı fışkırıyor ve kalçalarını ve kucağıını boğuyor. Yanakları kızarmış, gözleri cam gibi olmuş ve dudaklarından dökũlen kelimeler artık pek bir anlam ifade etmiyor.

Jonah'a bakıyorum ve sonra elimin tersini onun alnına koyuyorum. Cruise zar zor fark ediyor, omega'mıza çok fazla sarılmış, onun amına kilitlenmiş ve onu tohumuyla dolduruyor.

"," diyorum, "içine düřtũğũnũ düřũnmũyorsun değıl mi..."

"Sadece bir tane doğıurdu," diyor Kent.

Declan hırılıyor, gözleri parlıyor. "Bana sıcak gibi kokuyor," diyor alçak sesle.

"Kahretsin," diye mırıldandım, "lanet olası bir yuvamız yok." "Yuva," diye mırıldandı omega.

Kent nemli saçlarını yüzünden sũpũrũyor. "Bir yuvaya ihtiyacın var mı, ufaklık?"

"Hmmm," diyor, Cruise vũcudundan başka bir orgazmı öğũtũrken vũcudu sarsılıyor.

"Lanet olsun," dedim, "bu nasıl oldu?"

Ama Kent çoktan Cruise'un ayağa kalkmasına yardım ediyor, omega'mız vücuduna sarılmış.

"Ana ev mi havuz evi mi?" Declan öyle diyor.

"Havuzlu ev," diyorum. "O zaten biliyor. Şimdiden onun ve bizim kokumuzu alıyor. Orada kendini güvende hissedecektir." Tüm bunları kendimden emin bir şekilde söylüyorum, sanki bir omega'yı kızıştırmayalı uzun zaman olmuş olsa da neden bahsettiğimi biliyormuşum gibi.

Omega'mıza odaklanırken görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başlıyor. Kokusu artık tüm sinyalleri yayıyor ve bedenim buna karşılık veriyor. Sertleştim ve hazırım. Ama önce eşime bir yuva yapmalıyım. Havuz evindeki odalara saldırıyor, yataklardaki örtüleri ve kanepelerdeki minderleri çekiştiriyorum. Yedek çamaşırlar için çamaşır dolabını yağmalıyorum ve havuzun kenarından atılmış kıyafetlerimizi almak için dışarı fırlıyorum. Jonah ışıklandırmayla oynayıp çok parlak olduğundan şikayet ederken, ortadan kaybolup üç lambayla geri dönmeden önce hepsini onun için dev yatağın üzerine seriyorum.

Cruise ve omega birlikte bir koltuğa kıvrılmışlar, ama yanlarına diz çöküp kulağına yuvasını kurmaya hazır olduğumuzu fısıldadığımda kafasını çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor.

Sonra Cruise'un sönmüş düğümünden kayarak kurtuluyor ve sallanan bacaklarının üzerinde duruyor. Yatağın üzerindeki eşya yığınını inceliyor, havayı kokluyor ve başını önce bir yana sonra diğer yana eğiyor. Yaklaşıyor, farklı battaniyeleri parmaklarının arasında ovuşturuyor, kendi kendine mırıldanıyor. Tekrar tereddüt ediyor ve sonra bir başlıyor. Yastıklar ve battaniyeler odanın içinde uçuşuyor, sonra bazılarını kollarının arasına alıp yatağın üzerine yerleştiriyor. Sonra sinirli bir hırıltıyla onları dağıtıyor ve her şeye yeniden başlıyor. Odanın aydınlık olması için çırpınıyor ve duvardaki iki lambayı sökerek sadece bir tanesinin yanmasını sağlıyor.

Daha önce hiç yuva yapan bir omega görmemiştim. Erotik olacağını düşündüğüm bir şey değildi. Ama omega'mızın evimizde yuva yapmasını izlemek beni kahrediyor. Beni sertleştirdi, ön boşalmayı salyalarımınla akıttım ve kontrolümü zar zor korudum. Özellikle de çalışırken göğüslerinin sallanması ve kıcının sallanması ve taze, tatlı kokulu kayganlığın uyluklarından aşağı kayması. O kadar gür, o kadar mükemmel, o kadar hazır ki.

İnliyorum ve o da yaptığı işi incelemek için geri çekiliyor, burun delikleri tekrar titriyor.

Bacaklarından aşağı daha fazla kayganlık akıyor, boynundaki ısırik kırmızı ve çiğ ve amı şişmiş ve olgunlaşmış.

o yuvanın içine itmek, tutmak ve kızıştırmak istiyorum.

Ama ben bir alfabim ve bu yüzden beklerim. Omega' gelecek sinyali beklerim. Davet edilene kadar beklerim.

Sonunda yatağa tırmanıyor, battaniyeleri ve yastık iyonlarını etrafına topluyor, ön tarafına dönüyor ve poposunu havaya kaldırarak kendini bize sunuyor, pembe ve mükemmel.

"Becerilmek mi istiyorsun, Omega?" Ona soruyorum. Sesim normalde olduğundan on oktav daha derindi.

"Ne düşünüyorsun Alfa?" diye fısıldıyor ve diğerleriyle birlikte ben de yatağa tırmanıyorum, sadece Cruise sandalyede oturup izliyor.

Arkasında diz çöküyorum, elimi omurgasından aşağıya doğru gezdiriyorum, bir kedininki gibi kıvrılmasını sağlıyorum ve ensesini kavriyorum.

"Seni aynı anda iki alabilir miyiz ufaklık?" diye sordum.

Evet diye inliyor ve Declan arkasından bana katılıyor, parmaklarımı kıvrımlarında kaydırırken izliyor, bizim için güzel ve ıslak olduğundan emin oluyor. Sonra onun altına kayıyor, onu horozunun üzerine indiriyor ve onu onun üzerine katlıyor, böylece kıcı benim için güzel ve açıkta. Önce yüzüğünü gıdıklarken onu biraz becermesine izin veriyorum ve sonra dar deliğinin içine doğru ilerliyorum.

Anında, kızıştığını söyleyebilirim. Deliği etrafımda kasılıyor ve titriyor ve normalden çok daha hassas. Serbest kalmak için yalvarıyor, tırnakları Declan'ın göğsünü tırmalıyor, vücudu aramızda kıvranıyor.

Ancak, ona karşı yavaş davranıyoruz, acele etmiyoruz. Kızışmanın ilk sancılarını yaşıyor olabilir, normalde kaldırabileceğinden çok daha fazla horoz ve kızışma kaldırabilir, ama ona sahip olduğumuzdan beri uzun zaman geçti ve bunu sonlandırmak istiyorum, tadını çıkarmak istiyorum, çiftleşmek ve omega'mızı çabucak düğümlmek için tüm kızışma içgüdülerimle savaşıyorum.

Birlikte, ona biraz soluk aldırın bir ritim bularak onu yavaşça sarıyoruz ve sonunda boşaldığında, camları titreten bir çığlık atıyor ve sikimin etrafını öyle sıkıyor ki, orgazmım şimşek gibi çakıyor, düğümüm ben durduramadan genişliyor. Declan'ınkinin de aynı şeyi yaptığını hissedebiliyorum, aramızdaki omega nefes alış verişini duyabiliyorum ve sonra ağzım onun boğazında. Cruise'un ısırığındaki kanın tadını alıyorum, bakır balla karışıyor ve zihnim biraz daha gevşiyor.

Şu anda istediğim tek bir şey var. Ben onun kıcının derinliklerine boşalırken ve Declan onun amına boşalırken açlığını çektiğim tek bir şey. Ağzı da boğazında. Nefesinin ıslığını yanağımda hissedebiliyor, kulaklarımda duyabiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, vücudu altımda sıcak ve yapış yapış; kalbi hızlı atıyor. Sonra onu ısıırıyorum. Ciddiymişim gibi sertçe ısıırıyorum, sanki istediğim her şey buymuş gibi, derisinin tam ortasından temiz bir ısıırık. Isırık izimin Cruise'unki kadar mükemmel olmasını istiyorum.

Bir anda, ufuktan süzölen güneş gibi, ortama bir sıcaklık yayılıyor, yoluna çıkan her şeyi aydınlatıyor, yoğunluğuyla beni kör ediyor. Öylece kalıyor, o kadar parlak ki göremiyorum, sonra kayboluyor ve yerini Avery alıyor. Avery tam orada, ruhumun merkezinde. Bedenimin tam merkezinde. Hayatlarımız artık sonsuza dek birbirine bağılı, aramızdaki bu bağıla birleşti.

Omega'mızın boynunda açtığım yarayı yalayıp yutarken uyuyakalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda şafağın ilk fısıltıları odaya doluyor. Sürü arkadaşlarım etrafımda yatağı uzanmış, uyukluyorlar ama omega hala kollarımda, uyanık ve inliyor. Ona sokulup kulağını kemiriyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, ufaklık? Yemek? Su?"

"Sik," diyor basitçe, kollarımın arasında dönüyor ve beni içine çekmeye çalışıyor. Başka zaman olsa, onun açık sözlülüğü ve lanet olası istekliliğı beni kahkahalarla güldürürdü. Ama kızgınlık içindeyim; sarhoş ve ele geçirilmiş. Omega'mızın bize ihtiyacı var.

Jonah'ı dürterek uyandırıyorum. Gri ışııkta gözlerini kırıştırıyor, gözleri açılıp odaklanıyor ve ilk düşüncesi bizim omega oluyor.

"Avery?" diyor.

"Bir sik istiyor," diyorum, sırtımdan.

Jonah tereddüt etmiyor. O da benim gibi azgınlık içinde, hepimiz öyleyiz. Omega'mızın kokusu bu kadar yoğun ve muhtaçken olmamak imkânsız. Ve böylece ona doğru sürünüyor, hiç tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çökmesini söylüyor. Yastığı yaslanıyorum ve her zamanki utangaç ve saygın sürü arkadaşımın omega'mızı elleri ve dizleri üzerinde vahşi bir erkek gibi sikmesini, kalçalarını kavrayıp onu sertçe almasını izliyorum.

Bakışlarım vücudunda, boğazında üç ısırık izine doğru kayıyor. Güzel görünüyorlar ama yine de midemde bir huzursuzluk var. Tamamlanmadılar - o hepimize bağlanana kadar sürümüz tamamlanmadı. Bu fikir benim yeni bağıma da yansıyor - bağırsaklarımda gezinen bu garip his sayesinde omega'mızı, onun duygularını ve arzularını hissediyorum. Ve sürümüzü bir bütün haline getirmeyi ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum.

"Isır onu Jonah," diyorum. "Onu senin yap."

Gözleri önce benimkilere, sonra da omega'mıza kayıyor ve onu dizlerinin üzerine çekip, kollarını ona doluyor ve onu düğümlüyor. Omuzlarına ve boynuna öpücükler konduruyor, kulağına sokuluyor ve sadece ona özel kelimeler fısıldıyor. Kadın onun bakışlarını yakalamak için başını çeviriyor ve arkasına uzanıp yanağını avuçluyor. Adam onun ağzını öpüyor, uzun uzun öpüyor ve sonra benim, Cruise'un ve Declan'ın bıraktığı izleri öpüyor.

"Isır beni," diyor, bu sefer daha yüksek sesle. Ya da belki de hiç söylemiyor. Belki de bu sözleri bağların arasından duyuyorum. Diğerleri uyanık ve Jonah'ın başını dişlerini onun derisine gömüşünü izliyorlar.

Omega'mızın duyguları bağımız aracılığıyla yükselirken nefesim kesiliyor - onun içinde yeni bir bağın yaratıldığını hissediyorum - sıcaklığı ve gücü, bağlantısı ve büyüü.

Jonah'ın tüm vücudu titriyor ve inliyor, omega'mıza sanki onu asla bırakmayacakmış gibi sarılıyor ve çok geçmeden hepimiz onların etrafını sarıyoruz, onları tutuyoruz, kucaklıyoruz, sürümüz neredeyse tamamlandı.

Kent Omega'mızın kızışması kadar güzel bir şey görmedim. Onu ilk gördüğüm andan itibaren her zaman ısıt ısıldı, Bunu görebiliyordum, içindeki ışığı görebiliyordum. Ama bu, bu tamamen farklı bir şey.

Ve hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Ne para, ne şöhret, ne de tanınma. Hepsi bu kadının ve onu ne kadar istediğimin yanında sönük kalıyor.

Sabırlı oldum, geri çekildim, zamanımı bekledim. Bırakın ona ihtiyacı olanı önce sürü arkadaşlarım versin - ne de olsa her şeyi berbat eden, onu onlardan alan, neredeyse her şeyi mahveden bendim. Ona sarılan, onu öpen, onu seven onlar olmayı hak ediyorlar. Onu ilk sahipleneler.

Ama, lanet olsun, beklemekten bıktım. Vücudumun her lifi onun için çılgılık atıyor. Ve artık kendimi tutamıyorum.

Omega'mız sürü arkadaşlarımın arasına gömülmüş, onlar onun için mırıldandıkça, onu sevdikçe, okşadıkça miyavlıyor; karnı tohumlarıyla dolmuş, taze ısırık izleri boğazının tabanı boyunca sıralanmış

Tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve uzanıp elini tutuyorum, onu dizlerinin üzerine kaldırıp kendime doğru çekiyorum. Cam gibi gözleri benimkileri bulup odaklanıyor, aniden iliklerime kadar hissettiğim bir yoğunlukla canlanıyor.

Kolumu beline doluyorum ve onu bedenime çekiyorum, teni sıcak ve yumuşak.

"Şimdi sıra bende," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmişken. "Senin sıran," diye karşılık veriyor.

Zihnim adrenalin ve alfa içgüdüleri tarafından çarpıtılmış durumda ama bir şekilde kontrol etmem, bilmem gerektiğini görece kadar mantığıma tutunuyorum. Her şeyi berbat ettim. Beni reddetmeye, göndermeye hakkı var.

Bu fikir bile içimde acıya neden oluyor ve ona tutunuyorum, gözlerim kapanıyor.

"Emin misin?" Ona fısıldıyorum. "Beni istediğine emin misin?"

Ellerinin yumuşak avuçlarının yanaklarıma dayandığını hissediyorum ve gözlerimi açıyorum.

"Eminim, Kent Hamilton. Çok eminim."

Ağzımı öpüyor, dili benimkine değiyor, nazik dudakları sert dudaklarımı okşuyor.

Başının arkasını kavriyorum ve kulağını bulana kadar çene çizgisi boyunca öpüyorum, o anda aklıma bir fikir geliyor.

"O zaman bana sahip çık, Küçük Olan. Beni senin yap."

Olması gereken bu. İşleri yapmanın doğru yolu. Ben onunum.

Tamamen ve . Ona .

"A-al-al-alpha?" diye kekeliyor. Çünkü bu yapılması gereken bir şey değil, bir şeyler yapmanın kabul edilmiş bir yolu. Tüm dünyanın görebileceği bir yara izim olacak. Bir omega'nın onu sahiplenmesine izin veren alfa. Kahretsin, umurumda değil. Onun olmak istiyorum.

"Bana sahip çık, Omega," diye ısrar ediyorum.

Başımı geri çeviriyor, böylece bir kez daha birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

"Emin misin?"

"Çok," diyorum, onun sözlerini yansıtarak.

"O zaman yaparım," diye başımı sallıyorum, "ama sadece sen de bana sahip çıkarsan." Ona gülümsüyorum. Bu kadın nasıl bu kadar mükemmel olabiliyor?

"Sen beni sahiplen, ben de seni sahipleneyim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyor ve ben onun üstüne yığılıyorum, bacakları belime dolanıyor ve ben onun içine dalıp sıcaklığında ve tüm ışıltısında kayboluyorum. Onun içinde, hissettiklerinde, çıkardığı seslerde, kokusunda ve güzelliğinde kayboluyorum. Tırnaklarının sırtımı tırmaladığını, topuklarının sırtıma bastığını, amının sikimin etrafında sıkıldığını ve sonra dişlerinin omzuma hafifçe vurduğunu hissediyorum.

"," ısrar ediyorum. "Beni kendinin yap."

İnliyor ve ben onun içinde öğütüyorum, duvarlarını dalgalandırıyorum. Dişleri daha derine bastırıyor, biraz acıtıyor ve sonra tam ortasından kesiyor. Boşalıyorum, sertçe boşalıyorum, amının derinliklerine, ışık ve ses ve tüm dünya vücudumda coşku süzülürken kırbaçlanıyor. Gitmiştim, tamamen kaybolmuştum. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama kendime döndüğümde düğümüm onun amına kilitlenmiş, dişleri etimin derinliklerinde ve bağımız karnımda yayılıyor.

"Seni hissediyorum," diye fısıldıyorum huşu içinde. "Artık her şeyini hissediyorum, Avery Loren."

"Ben de seni hissediyorum Alfa," diyor, ısırıldığı yeri emerken ellerini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, sonra dudaklarını ve dişlerini lekeleyen kanı yalayarak geri çekiliyor. "Beni geri alacağına söz vermiştin."

Başımı sallıyorum. Kelimeler zor geliyor. Duygularım çok yüksek ve çok vahşi.

Başparmağımın ucunu derisinde zaten iz bırakan dört ısırık yarasının üzerinde gezdiriyorum. Bir tane daha için yeterince yer var - sadece bir tane.

"Burada mı?" .

Başını sallıyor, parmakları sırtımdan yukarı kayıyor ve saçlarıma gömülüyor.

Önce dilimle noktayı çınlatıyorum, teninin tadına bakıyorum. Sonra içime çekiyorum, şeker sinüslerime doğru süzülüyor ve beni daha da yükseltiyor. Sonra dişlerimi derisine geçiriyorum, artık kendimi tutamıyorum, tüm kısıtlamalarım yok oluyor.

Dişlerim onu benim olarak işaretliyor. Sonsuza kadar ve daima.

A çok
İSTİSAM olması gerekenden çok daha uzun sürüyor. Beş gün boyunca Yatakta alfalarım, sürümle, bir gazdan diğerine geçiyorum. Ama beşinci gün ateşim geçiyor ve kendime gelmeye başlıyorum.

Yatağın ortasında, sırtüstü uzanmışım, her yanımda kaygan, terli ve boşalmış, vücudum çürükler ve aşk ısırıklarıyla dolu, boğazımda beş yeni yara var, bitkin ama mutluyum, mutluluktan uçuyorum. O kadar mutluyum ki aynı anda hem kahkahalarla gülmek hem de gözyaşlarına boğulmak istiyorum.

"Aman Tanrım," diyorum, dudaklarımda küçük bir coun- try büyüklüğünde bir sırtışla ve son 120 saatimi çılgılık atarak geçirdiğim sesim hıçkırıklarla dolu. "Sanırım sekizizlere hamile olmalıyım."

Kent duştan yeni çıkmıştır, beline bir havlu bağlamıştır ve vücudu suyla parlamaktadır.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorsun," diyor kaşlarını çatarak.

"Biliyorum," diyorum gülerken. "Ama hayatımda daha önce hiç bu kadar çok sikilmemiştim - bir ateşin içinden bile - ve hamile olmamamın imkanı yok," diye şaka yapıyorum.

Kent basitçe, "Hamile değilsin," dedi. "Dikkatliydik. Henüz bebek yapmıyoruz. Önce yapman gereken şeyler var."

"Öyle mi?" Kendimi dirseğimin üzerinde destekleyerek söylüyorum, ki bu çok fazla çaba gerektiriyor, çünkü ağrması mümkün olmadığını düşündüğüm yerlerim ağrıyor.

"Evet," diyor Declan, bana kahvaltı için ikinci bir tabak meyve ve yoğurt hazırladığı odanın diğer tarafından (bu sabah o kadar açım ki bayılmanın eşiğindeyim).

"Tam olarak ne?" Onlara şüpheyile bakarak soruyorum. "Önümüzdeki beş yılı beni becererek geçirmek istediğin için aile kurma işini ertelememiz gerektiğini düşünüyorsan-"

"Muhtemelen aynı fikirde olurdun." Declan bana meyve tabağını uzatırken göz kırpmıyor.

Çilekten somurtkan bir ısırik alıyorum. "Şey... evet... ama.."

Jonah minderleri kaldırarak, "Sorun o değil," diyor. "Gözlüklerimi gören oldu mu?"

Yatak başlığının üstünü gösteriyorum onları kancayla çıkarıp burnunun üzerine itiyor.

"Nedir o zaman?" Ben soruyorum.

Cruise bana sert bir bakış atarak, "Kahvaltını yap, sonra da yıkan ve giyin," dedi.

Ona ters ters bakıyorum. Bu alfaların bir şeylerin peşinde olduğunu söyleyebilirim ama yakın zamanda onlardan daha fazla ayrıntı alamayacağımı da söyleyebilirim. Bu denemeyeceğim anlamına gelmiyor. Kahvaltı boyunca onları rahatsız ettim - her türlü farklı taktiği denedim - kandırmak, sorgulamak, baştan çıkarmak.

Sonunda Max elimi tutuyor ve beni yataktan kaldırıyor.

"Hadi, Omega. Seni temizleyelim." Gözleri vücudumda . "Yine de iyi görünüyorsun."

Max beni ana banyoya götürürken yanımda yürüyen Declan, "Muhtemelen dışarıdan biri için uygun değil," diyor.

"Şirket mi?" Ben de öyle dedim. "Biri mi geliyor?"

Max göz kırpmıyor ve sonra duşu tam istediğim sıcaklığa getirene kadar musluklarla oynamakla meşgul oluyor.

"Bunun seni nasıl haşlamadığını anlamıyorum," diyor Declan, ben dev kabine girerken elini suyun altına sokarak - bir

kabin kesinlikle birden fazla kişi için yeterince büyük.

"Mükemmel," diyorum, gözlerimi kapatıp başımı arkaya eğerek sıcak suyun vücudumdan aşağı akmasına izin verirken inliyorum. Kısa süre sonra iki alfanın da akıntının altında bana katıldığını hissediyorum. Gözlerimi açtığımda kendimi Max ile yüz yüze buluyorum, uzun sarı saçları dağılmış, devasa kaslı vücudu suyun altında parlıyor. Ona dokunmak için elimi uzatıyorum ama o başını sallıyor.

"Dikkatini dağıtma, ufaklık. Seni temizlemek için buradayız."

Ona surat asıyorum - bunun genellikle onu çılgına çevireceğini biliyorum. Ama o yine başını sallıyor ve bekleyen eline jeli fişkırtıyor.

Ciddi misin? Neler oluyor? Alfalarımın birinin beni reddetmesi gibi bir şey değil.

Ama çok geçmeden dizlerinin üzerine çöküyor ve Declan arkamdan saçlarıma şampuan masajı yaparken temizleyebilmesi için sırayla her ayağımı kaldırmamı emrediyor. Eğer beş ateşli alfa tarafından azdırılmanın cennet gibi olduğunu düşündüysem, bunun yakın bir ikinci olduğunu itiraf etmeliyim, özellikle de Declan tırnaklarını kafa derime sürttüğünde ve Max yumuşak bir süngerini bacaklarımda yukarı aşağı kaydırduğında, tüm kurumuş ve boşalmayı nazikçe yıkadığında.

"Her tarafın çürük içinde." Kaşlarını çattı. "Sana karşı daha nazik olmalıyız, Küçüğüm."

Onu ayağımla dürtüyorum. "Hiç şikayet ettiğimi duydun mu?"

"Ama bak," diyor, özellikle büyük bir çürüğü işaret ederek Belime. "Seni incittik."

Parmaklarımı ıslak saçlarında gezdiriyorum. "Alfa, orası beni tuttuğun ve sertçe becerdiğin yerdi. İnan bana canımı yaktıysa da iyi anlamda yaktı."

Hırlıyor ve ayağımla onu ikinci kez dürttüğümde ayağımı eline alıyor.

"Baş belası bir omega , değil mi?" "Bunu bilmiyormuş gibi davranamazsın."

"Ona sataşmayı bırak Omega ve başını geriye yasla," diyor Declan.

Bana söyleneni yapıyorum ama gözlerimi kapatıp saçlarımdaki kakayı yıkamasına izin verdiğimde Max'in bacağını omzuna attığını ve ağzını amıma dayadığını hissediyorum.

"Beni temizlediğini sanıyordum," diyorum masumca.

"Dilimle," diye homurdanıyor Max klitorisime karşı, "dilimle."

"Tanrım," diye inliyorum beni yemeye başladığında ve Declan'a yaslanıyorum.

"Bu çok güzel bir manzara," diye mırıldanıyor Declan. "Bunu bütün gün izleyebilirim."

"Biliyorsun, bundan sonra yaptığımız her şeye hep geç kalacağız," diye mırıldandı Max.

"Benim dünyama hoş geldin." Kıkırdıyorum, bacaklarım Max'in dilinin gücüyle şimdiden titriyor.

"Başka bir yerde olmak istemezdim," diye fısıldıyor Declan kulağıma.

Yarım saat sonra Cruise banyo kapısını yumrukluyor.

"Siz üçünüz orada ne halt ediyorsunuz? Avery o kadar da kirli değildi."

"Aslında Cruise Hamilton, buna katılmıyorum. Çok kirliydim ve beni temizledikleri için sürü arkadaşlarına kızamazsın."

"Seni *nasıl* temizlediklerine bağlı," diye mırıldanıyor Cruise ve ben ısıtılmış fayansların üzerine çıkarken Max bana göz kırpmıyor ve bana bir havlu uzatıyor - o kadar kabarık bir havlu ki ağlayabilirim. Onu etrafıma sarıyorum ve Jonah'yı kapının dışında Cruise'la birlikte beklerken buluyorum.

",," diyor, elini sırtımın küçük kısmına koyarak, "üzerine şeyler giy. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Bir çift şort ve atlet giyerken sakladıkları büyük şeyin bu olup olmadığını merak ederek şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Islak saçlarımı tarıyorum ama Jonah'ın bağdan kaynaklanan sabırsızlığını hissederek bu işi bırakıyorum ve onu havuz evine ve dışarıya kadar takip ediyorum.

Barney bizi havuz başında uzun zamandır görüşmediğimiz iki arkadaş gibi karşıladı.

"Ah Barney," diyorum, dizlerimin üzerine çöküp onu öpücüklere boğarak, son beş gündür onu terk ettiğim için aniden kendimi suçlu hissederek, "Seni babalarından bu kadar uzun süre ayrı tuttuğum için çok özür dilerim."

"Kendini suçlu hissetme," diyor Jonah, dirseğimden beni dikleştirerek. "Seni temin ederim ki ona çok iyi bakıldı. Ne zaman uzakta olsak, Flora onu çok şımartıyor. Muhtemelen her akşam yemeğinde biftek yiyordur."

Barney, Jonah'ın şüphesini doğrularcasına havlıyor ve al- pha beni yanına çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum. "Dışarı mı çıkıyoruz? Biriyle mi buluşacağız?"

"Hayır," diyor.

"Alfa!" Ayak parmaklarımın üzerinde zıplayarak mızızlanıyorum, "bu gerilim beni öldürüyor."

Gözlüklerinin arkasından gözleri parıldıyor ama hiçbir şey söylemiyor, ana evi işaret ediyor ve sonra kütüphanesine ulaşana kadar koridorlarda onu takip etmemi söylüyor.

Kaşlarım daha da kırışıyor. Kütüphane mi?

Kapıyı geri itiyor ve içeri giriyoruz. Bana biraz gergin bir şekilde gülümsüyor.

"Erm..." Ben de diyorum ki. "Ben ..."

Sağ taraftaki duvarda bulunan rafları işaret ediyor. "Orada."

"Orası mı?" Bir adım öne çıktım. "Ben hala..."

Buradaki raflar boş. Tavandan yere kadar boş. Buraya son geldiğimde boş olduklarını sanmıyorum ama belki de yanlış hatırlıyorumdur. Öyle olsa bile, boş rafların Jonah'ın bana neden göstermek isteyeceği bir şey olduğunu anlamıyorum.

"Bu alanı temizledim," diyor.

"Oh... tamam..." Hala söylüyorum.

"Burası artık *bizim* kütüphanemiz," diyor gömleğinin düğmeleriyle oynayarak. "Ve bu yüzden kitaplarınız için alana ihtiyacı var. Düzgün bir romantizm bölümü için yer."

Yanaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

"Kütüphanemiz mi?" Bütün o boş raflara doğru yürüyerek, "Bizim kütüphanemiz mi?" diyorum. "Evet, bizim kütüphanemiz."

"Bunlar da benim raflarım mı?"

"Evet, başlangıç için. Daha fazlasını temizleyebilirim ya da Fransız pencerelerinin arasına biraz ekleyebiliriz."

"Tam olarak istediğim gibi doldurabileceğim, sıralayabileceğim ve düzenleyebileceğim raflar mı?" "Tabii ki."

"Sevdiğim kitaplarla mı?"

"Evet," diyor, şimdi keyifle gülümseyerek. "Çoktan bir başlangıç yaptım." En üst rafı işaret ediyor ve ben de burada kaldıktan sonra geride bıraktığım kitapları görüyorum. "Aslında onları okudum," diye ekliyor.

"Öyle mi?!" Son kitabın ne kadar müstehcen olduğunu düşünerek söylüyorum.

"Evet, hoşuma gitti."

"Belli ki iyi bir kitaptı." "Öyleydi."

"Romantik kitapların kötü bir şöhreti var - yersiz şöhret."

"Okuduğum kitaplara bakılırsa, aynı fikirdeyim. Onlar çok iyi."

Gözlerimi ona dikiyorum, sırf mecbur olduğunu düşündüğü için benimle aynı fikirde olduğunu merak ediyorum. "En sevdiğin kısım neydi?"

"Bu çok açık değil mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sonunda bir araya geldiklerinde."

Ona sırtıyorum. "Bu benim de her zaman en sevdiğim kısımdır."

"Avery," diyor, gözlüklerini düzeltiyor ve midemi bulandıran bir bakış atıyor.

"Evet, Jonah."

"Sanırım bir şeyi gözden kaçırdınız." "Ha?"

Kitap raflarını işaret ediyor ve ben de başımı çevirip yukarı bakıyorum. Orada, diğer kitapların arasında, kitapçıdan aldığım özel baskı duruyordu. Birkaç hafta önce yaltaklandığım kitap. Parmak uçlarımda dengede duruyorum ve ona ulaşmak için elimi uzatıyorum ama boyum çok kısa ve Jonah araya girip onu benim için aşağı indiriyor ve hak ettiğini bildiği bir özenle bana uzatıyor.

"Çok güzel," diyorum parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirirken.

"Ve bu rafları istediğin tüm özel baskılarla doldurabilirsin. Sana istediğin kadar alacağım."

Ellerini belime dolayıp boynuma sokulurken gülüyorum.

"Yani yapacağım şey bu. Her gün okuyorum." "Hayır," diyor Jonah, ısırık izini öperek, "o da değil, Avery."

Ona için başımı çeviriyorum ama bana başka bir şey söylemiyor.

A çok
Sonraki birkaç günü birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkararak geçirdik. On yıllardır işe ilk kez hatırı sayılır bir ara verdik ve zamanımızın çoğunu yatakta geçirdik. Bununla birlikte, kütüphanede kitap okuyarak, havuz kenarında uzanarak ve Barney ile yürüyüşlere çıkarak devasa araziye keşfederek de zaman geçiriyorum. Hatta birkaç kez Jacks ve Miranda'yı bile misafir ettim. Çok mutluyum ve bir aile kurma düşüncelerini bir kenara bırakmaktan son derece memnunum. Acelem yok. Bu zamanı alfalarım ile geçirmek istiyorum.

Ancak bir sonraki Pazartesi günü, bu mutlu varoluş balonunun patlamak zorunda kalacağı ve al- phalarımın işe geri dönmek zorunda kalacağı gerçeğine boyun eğiyorum. Çok uluslu bir şirket kendi kendini yönetmez. Alarm erkenden çaldığında ve alfalar yataktan fırlayıp beni de yanlarında sürüklediklerinde şüphelerim doğrulanıyor.

"Sizinle ofise gelmemi mi istiyorsunuz?" Dişlerimi fırçalarken, düş almam ve giyinmem konusundaki ısrarları karşısında biraz kafam karışarak soruyorum. Sürüyle olan bağlarım hâlâ taze ve ayrı kalmak en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca acı verici ve zor olacak. Belki de yakınımda olmamı istiyorlardır.

"Hayır, ofise gitmiyoruz," diyor Kent, kendi diş fırçasının kıllarına diş macunu sürerken.

"O zaman nereye gidiyoruz?"

"GTE Stüdyoları."

Diş fırçamı düşürüyorum ve lavaboya çarpıyor. "Neden?"

Declan duştan çıkarken, "Sana bir seçme ayarladık," diyor.

Ona bakıyorum. Bana bakmıyor, kocaman vücudunu kurulumakla meşgul. Başımı sallıyorum ve Kent'e bakıyorum. Dişlerini fırçalamaya odaklanmıştı. Kapı aralığından yatak odasına bakıyorum. Cruise çoktan giyinmiş ve telefonunda geziniyor. Max ve Jonah kahvaltı ediyorlar.

"Seçme mi? Ne seçmesi?"

Cruise telefonundan başını kaldırmadan, "Shakespeare'in *Much Ado About Nothing* oyununun yeni prodüksiyonunda bir rol için," diyor.

"Bir oyun mu?"

"Hayır, bir film."

"GTE Stüdyoları Shakespeare'i çekmez."

"Modern bir dokunuş olacak. Senaryoyu okumalısın - harika," diyor Jonah, tabağını bir kenara bırakarak.

Diş fırçamı alıyorum ve yatak odasına doğru yürürken Jonah'a doğru sallıyorum. "Sana söylüyorum, GTE Stüdyoları Shakespeare yapmaz."

"Öyle," diyor Jonah. "Yeni sahipleri bir değişiklik istedi. Büyük ticari hitlerin yanı sıra daha fazla kültür."

"Sahipler yani siz," diyorum.

Jonah omuz silkiyor.

"Seçmeler bu öğleden sonra," diyor Kent, lavaboya köpük tükürerek. Bu sefer omuz silkiyorum. Seçmelere gitmeyeceğim. Özellikle de bu öğleden sonra. Hâlâ aşk ısırıklarıyla kaplıyım ve sıcaktan sonra beynimin yeniden düzgün çalıştığından emin değilim.

"Burada bir senaryom var," diyor Max, mutfaktan getirdiği tepsideki tabakların altından çıkararak. Yatağa doğru fırlatıyor ve bir gümbürtüyle şiltenin üzerine düşüyor. Gözlerimi dikip bakıyorum, filmin adı bana doğru bakıyor.

Parmaklarım uzanıp ona dokunmak için kaşınıyor ve bahse girerim bu odadaki her alfa bu hevesi bağ aracılığıyla hissedebilir.

"Evet," diyor Cruise, "yapabiliriz. Kimseyi kandıramazsın, Avery. Bunu yapmak istediğinizi biliyoruz."

Belki alışkanlıktan, belki de ödüm bokuma karıştığı için başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Neden olmasın?" Jonah diyor ki, "Bu senin en sevdiğin oyun değil mi? Hep bu rolü oynamayı hayal etmedin mi? Beatrice'i oynamayı?"

"BEN... BEN..."

"Bu sadece bir seçme," diyor Max, yatağın kenarına gelip oturuyor ve senaryoyu bana yaklaştırıyor. "Artık stüdyonun hatırı sayılır bir kısmına sahip olabiliriz ama yönetmenler hâlâ sanatsal bağımsızlıklarını koruyorlar, bu da kendi oyuncularını seçebilecekleri anlamına geliyor."

"O zaman beni tam olarak nasıl seçmelere soktun?" Senaryoya bakıyorum - bu filmi Katherine Marks yönetiyor - Katherine Marks! Katherine Marks gibi birinin beni duymuş olmasına imkan yok. Cast direktörünün de beni duymuş olmasına imkan yok.

"Declan, yatakta Max'in yanına oturarak, "Eski seçme kasetlerinden birine bakmalarını sağlamak için çok küçük bir kol bükme işlemi yapmış olabiliriz," diyor.

"Nerede ... Jacks?" Alfalar başını sallar. "Onu öldüreceğim."

"Neden?" Jonah ciddiyle sorar. "Senin oyunculuğa geri dönmek gerektiğini düşünüyor. Annen, baban ve kız kardeşin de böyle düşünüyor ve biz de aynı fikirdeyiz."

"Yani hepiniz bana karşı birlik mi oluyorsunuz?" Surat asarak söylüyorum.

"Hayır, hepimiz seni önemsiyoruz ve mutlu olmanı istiyoruz." "Oyunculuk seni mutlu ediyor, değil mi?"

Max öyle diyor.

Senaryoya bir göz attım. Katherine Marks, repertuarında inanılmaz uyarlamalar olan inanılmaz yetenekli bir yönetmen. Onu GTE Stüdyoları için çalışmaya nasıl ikna ettiklerini hayal bile edemiyorum. Bahse girerim bu film için vizyonu beni uçuracak.

"Omega," diye fısıldıyor Cruise, telefonu artık cebinde, "bunu ne kadar istediğini hepimiz hissedebiliyoruz. Cesur ol. O adam artık sana zarar veremez - hapse girecek ve asla çıkamayacak. Ve artık biz varız, bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Onlara izin vermeyeceğiz. Bu yüzden onun kazanmasına izin verme, tutkunu ve hayalini senden çalmasına izin verme."

Senaryoya bakıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. İstiyorum, çok istiyorum ama çok korkuyorum.

"Ben de öyleydim," diye devam ediyor Cruise ve ben ona bakıyorum. Yüzü acı içindeydi ve elini saçlarının arasında gezdiriyordu. "Shelly'den sonra. Kazadan sonra. Bir daha asla bir ilişki yaşamak istemediğime yemin ettim. Herkese bunun tekrar dolandırılmak istemediğim için olduğunu söyledim ama aslında incinmek istemediğim içindi." Cruise'un itirafını dinleyen sürünün geri kalanındaki gerginliğin yanı sıra bağ aracılığıyla bu acıyı şimdi hissedebiliyorum. "Ve bak bu korku neredeyse bana neye mal oluyordu. Sana. Bize. Buna! Aynı hatayı yapma, Avery." Derin mavi gözlerine bakıyorum ve bana ne kadar , hepsinin bana ne kadar inandığını, bunun benim için işe yaramasını ne kadar istediklerini, beni ne kadar desteklemek istediklerini hissediyorum. Babam dışında, çıktığım tüm erkekler hayallerimle alay etti, bunu sevimli ama nihayetinde ulaşılamaz bir şey olarak gördü. Bu beş erkeğin bana inanması - kendileri de çok başarılı erkekler - belki de her-
ihtiyacım olan şey.

"Ama seçmeler bu öğleden sonra mı?!"

"Evet, üzgünüm Avery. Dün geç saatlerde onay aldık." "Ama senaryoyu bilmiyorum. Antrenman yapmadım. Ben bir kom-tam bir karmaşa!"

"Avery," diyor Jonah, "bana senaryoyu zaten ezbere bilmediğini mi söylüyorsun?"

Burnumu kıvırıyorum. "Evet... şey... belki."

"Ve şimdi pratik yapabiliriz," diyor Max, senaryoyu eline alıp ilk sayfayı çevirerek. "Ben olabilirim..." gözleri metni tarıyor, "Benedick."

"Ve sen de harika görünüyorsun, Avery," diyor Kent, "her zamanki gibi-" İtiraz edeceğim ama elini kaldırıyor. "Ama istersen bir saç ve makyaj stilisti ayarlayabiliriz."

Dudağımı çiğniyorum, gözlerim bir alfadan diğerine kayıyor. Hepsi endişeyle beni izliyor, kararımı bekliyorlar.

"Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?" "Kesinlikle," diyor Declan.

"Muhtemelen alamayacağım," diye mırıldanıyorum.

"Fark etmez," diye omuz silkiyor Cruise. "Başka seçmeler de olacak ve sadece Katherine Marks'la tanışmak - neler yapabildiğini görmesini sağlamak - iyi bir başlangıç olur, değil mi?"

"Evet," diyorum isteksizce, haklı olduğunu bilerek.

"Ve her zaman onu alma şansınız vardır," diyor Max.

"Ve..." Her şeye uğursuzluk getirme ihtimaline karşı kelimeleri söylemekte zorlanarak, "Eğer söyleseydim, nasıl hissederdin?" diye soruyorum.

"Çok sevindim!" Declan öyle diyor.

"Ama sizinki gibi paketler..." Sözümü kesiyorum. "Ne var?" Kent kaşlarını çatarak soruyor.

Kelimeleri ararken dudağımı daha agresif bir şekilde çiğniyorum. "Bakımlı sürü omegaları."

"Bakımlı mı?" Declan tükürür. "Başka bir köpeğin peşinde değiliz."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz - öğle giden, vakıfları yöneten ve hayır işleri için çiçek düzenleyen omega'lar. Oyunculuk yapan omegalar yok - ve eğer oyunculuk yapacaksam bunu düzgün bir şekilde yapmak isterim. Beni zorlayan cesur roller oynamak isterdim - kaşları kaldırabilecek filmlerde. Bu... itibarınız için iyi olmayabilir."

"Siktir !" Declan diyor ki.

"Bu önemli değil," diye ekliyor Jonah. "Önemli olan sizin mutluluğunuz."

"Sizin mutluluğunuz da önemli," diye .

"Siz mutlu olursanız biz de mutlu oluruz," diyor Cruise.

Derin bir nefes alıyorum ve Max'in elinden senaryoyu alıp sayfaları karıştırıyorum.

Büyük bir kumar gibi geliyor. İşe yarayabilecek bir kumar. Beni tamamen ezebilecek bir kumar. Yapabilir miyim? Gerçekten yapabilir miyim? Yapmak istiyorum. Hem çok istiyorum. Yazının serinliğini içinde hissediyorum. Artık benim olan beş adama bakıyorum. Onlar yanımdayken her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum. Sanırım istediğim her şey olabilir.

"Yapmam gerektiğini düşündüğün şey bu mu?

Oyunculuk mu?" "Bizim ne düşündüğümüz önemli değil," diyor Kent.

Başımı salladım. Haklı, önemli değil. Benim ne düşündüğüm, ne istediğim önemli ve oyunculuk her zaman, her zaman yapmak istediğim şey.

"Tamam," dedim. "Tamam, yapacağım." Ve bu kararın beni korku ya da dehşete düşürmemesi beni şaşırtıyor. Hayır, bunun yerine heyecan ve sevinç beni yükseltiyor ve daha önce hiç bu kadar mutlu hissettiğimi sanmıyorum.

Beş alfama gülümsüyorum, muhtemelen biraz manik görünen bir sırıtış. Bunun olduğuna inanamıyorum. Bu kadar mutlu sonla karşılaştığıma inanamıyorum. Bir sürü - sevdiğim bir sürü. Beni seven bir sürü. Ve hayallerimin peşinden gitme fırsatı. İstedğim her şey.

"Gölüşün manik değil, Avery. Çok güzel," diyor Cruise. "Ve sen bunun her parçasını hak ediyorsun. Her bir parçasını."

EPILOG

A çok
ÜÇ YIL SONRA

ow!

Ow ow ow ow!

"Ayaklarım!" Koluna tutunarak Cruise'a mırıldanıyorum.
"Ayaklarım çok acıyor!"

Cruise kıkırdar.

"Şaşırdın mı? O topukların boyu ne kadar? Beş inç mi?! İşkence aleti gibi görünüyorlar!"

"Üç inçler," diyorum kolunu çimdikleyerek. "Peki konu santim olunca erkeklerin aşırı abartması da neyin nesi?"

"Ben hiç abartmadım," diye homurdandı Cruise, "ve senin de şikayet ettiğini hiç duymadım."

"Hayır." İç çekiyorum, tam tersi. Beş alfam son birkaç yıldır benim çok fazla ibadet ettiğimi ve çok fazla övgü söylediğimi duydu. Bu konuda hiçbir şikâyetim yok. Hem de hiç. Aslında, ayaklarımın durumu dışında, şikayet edecek hiçbir şeyim yok.

"Güzel," diyor Cruise, kendinden memnun bir sırtışıla. "Ve sana o ayakkabıları giymemeni söylemiştim!"

"Bunlar özel üretim Jimmy Choo. Adamları bu gece bunları giymemi istediğinde nasıl hayır diyeceğimi bilemedim."

"Hayır, hayır demeliydin," diyor Kent, öne ilerleyip diğer dirseğimi tutarak.

"Kent!" Tısladım, "Organizatörler kırmızı arabaya ikişer ikişer binmemizi söyledi." Anlaştık, Cruise bana önderlik edecek, diğer dört alfa da arkamdan yürüyecekti. Yerler ve sıralar konusunda bazı tartışmalar olacağından endişe ediyordum ama her zamanki gibi alfalarım paylaşma istekleri ve birbirlerini kıskanmamalarıyla beni şaşırttılar.

"Umurumda değil," diyor Kent. "Omega'mın bu ölüm tuzaklarından düşüp boynunu kırmasına izin vermeyeceğim."

Ayaklarıma bakıyorum ve muhtemelen haklı olduğuna karar veriyorum. Bu benim ilk Cannes Film Festivalim ve doğru bir nedenle - son filmim sayısız ödül kazandığı için - ön sayfalarda yer almak istiyorum, halıda yuvarlanıp herkese külotumu - ya da külotsuzluğumu - gösterdiğim için değil. Bu elbise o kadar dar ki iç çamaşırı giymeme imkân yoktu. Alfa'ma haber vermediğim bir şey. Partiden sonra bu haberi vermeyi planlıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Birkaç fotoğrafçı için durup yürümeye devam ettiğimizde Cruise soruyor. "Gergin mi?"

"Hayır," dedim. "Gergin değilim."

Bu gece en iyi kadın oyuncu dalında aday gösterildim - ilk başrolüm için ilk büyük adaylığım - ismim tüm film afişlerinde ve reklam panolarında ön planda ve merkezde. Ancak, kazanmayı beklemiyorum ve bu benim için sorun değil. Sadece burada olmak, yaptığım işin tanınması benim için yeterli. Çünkü bu uzun ve eski bir yolculuktu - bu beş adam bana eşlik beri çok daha fazla keyif aldığım bir yolculuk.

İnişler ve çıkışlar yaşamadık değil. Her zaman beklediğimiz gibi ara sıra hakkımızda haberler çıktı, çirkin ya da müstehcen makaleler yazıldı. Potvin'in davası, benim tanık sandalyesine oturmam ve ardından aldığı ceza vardı. Bir oyuncu olarak bunu başarmamın tek nedeninin paketim olduğunu söyleyen pek çok eleştirmen ve diğer oyuncular oldu. Ama umurumda değil. Gerçeği biliyorum. Bunu kendim yaptığımı biliyorum. Çok çalıştığımı biliyorum. Ve yıllar önce ilk seçmelere alfalarım sayesinde girmiş olsam da, o zamandan beri her şey bana, sıkı çalışmama ve yeteneğime bağlı.

Cruise, "Herkesin hayatta biraz şansa ihtiyacı vardır," diyor.

"Saçmalık," diye başını sallar Kent. "Hayatta kendi şansınızı kendiniz yaratırsınız. O bağlantıları sağarsın, fırsatları değerlendirsin, istediğinin peşinden gidersin." Dirseğini sıkıyor.

Alfaların benim için daha fazlasını yapmayı teklif ettiği zamanlar oldu. Bir filmi finanse etmeyi. Bir diziyi desteklemek. Bir yönetmenle konuşmak. Bir yapımcıyı destekle. Ama müdahale etmemeleri konusunda çok kararlıydım. Arkamı kolluyorlar, beni güvende tutuyorlar ve seviyorlar, onlardan tek istediğim de bu.

"Her neyse," diyor Cruise, "sanırım bu gece havada şans var. Kokusunu alabiliyorum."

"Yapabilir misin?" Kıkırdıyorum.

"Evet," diyor. "Tatlı ve şekerli kokuyor, tıpkı bal gibi."

"Bu Avery," diyor Kent, derin bir nefes alarak. "Bu gece çok güzel kokuyor."

"Öyle mi?" Elimi karnıma sürterek söylüyorum. "Sence biraz farklı mı kokuyorum?"

Kent kaşlarını çatır. "Belki."

Kendi kendime gülümsüyorum. Kokumun son birkaç hafta içinde değiştiğinden neredeyse eminim ve bunun nedenini bildiğimden de eminim. Bu gece alfalarım vereceğim bir diğer haber de bu. Kazansam da kazanmasam da kutlama yapmak için bir neden.

Güneş alçalıyor, arkamızdaki deniz meyvemsi bir turuncuya, gökyüzü bir dizi pembeye bürünüyor. Hava, konuşan insanların, tıkırdayan kameraların ve yüzlerce farklı kokunun vızıltısıyla dolu. Önümüzdeki tiyatroya bakıyorum. Tırmanacak çok fazla basamak var ama alfalarım yanımdayken başarabileceğimi düşünüyorum. Ağrıyan ayaklarım ve bir parça sabah -tüm gün diyelim- bulantısıyla bile.

Cannes, bu ismi sevdim.

İsim? Cruise bağın içinden söylüyor ve ben dönüp ona gülümsüyorum, gün batımı gözlerini altın rengine çeviriyor.

Vegas'tan daha iyi.

**Avery ve sürüsünü daha fazla okumak ister misiniz? Genişletilmiş sonsözü
şuradan indirin**

[Hannah'nın web sitesi.](#)

Neden omegaverse'i seçmeniz gerektiğini daha tatlı bir şekilde [buradan](#) okuyabilirsiniz

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir inceleme veya derecelendirme bırakmayı düşünün - indie için büyük bir yardım Benim gibi yazarlar!

AYRICA HANNAH HAZE TARAFINDAN

Hepsi Amazon ve Kindle Unlimited'ta mevcut.

Çağdaş RH omegaverse

Sürüyle Birlikte

Derinlerde - Rosie'nin

hikayesi Belada -

Connie'nin hikayesi

Düğümler İçinde -

Alexa'nın hikayesi Şüphe

İçinde Kontrol Altında -

Giorgie'nin hikayesi -

Sophia'nın hikayesi

Rockview Omegaverse Sürü

Rakipleri Bölüm I

Rakipleri Bölüm II

Paket Seçimi

Paket Kumarı

Bölüm I Paket

Kumarı Bölüm II

Romantasy RH

The Arrow Hart Akademisi

Parçalanmış Kaderler

Bükülmüş Bağlar

Paramparça Yıldızlar

Yüklü Bağlar

Çağdaş MF omegaverse serisi

Alfa sı Alfa Tarafından

Sarsıldı *Rock Yıldızları*

Rock Yıldız *Omega'nın*

Alfa ile Dördüncü Üs

Çağdaş MF omegaverse standalone'ları

Oxford Isı

[Alfa Eskort Ajansı Omega'nın](#)

[Yasak Ateşi](#)

Çağdaş MF omegaverse romanları

[Omega Chase](#)

[Çevrimiçi Sıcak Noel](#)

[Sıcaklığı](#)

Uzaylı omegaverse MF romantizm serisi

Astia'nın Alfa Prensi

[Yabancı Arzu](#)

[Yabancı](#)

[Tutku](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle tüm harika okuyucularıma bu hikayenin ikinci bölümünü sunmamı bekledikleri ve bana güvendikleri için teşekkür ederim. Sürünmenin tam olarak doğru miktarına karar vermek her zaman zordur ve umarım gerçekten beğenmişsinizdir!

Ardından, dürüst ve inanılmaz derecede yararlı geri bildirimleri için güvenilir beta okuyucularıma da aynı derecede büyük bir teşekkür. Courtney, Lili, Kiki, Le- andri, Melissa, Jenna, Jessie ve Sara - harikasınız! Hikâyelerim sizin katkılarınız sayesinde çok daha iyi oldu.

Bu düetin güzel kapakları için Eve Designs'a ve çalışmamdaki tüm hataları bir kez daha tespit ettiği için editörüme teşekkür ederim. Son olarak - her ne şekilde olursa olsun - aileme - Bay D., Stephy ve çocuklarıma sürekli destekleri için teşekkür ederim.

Amigo kız xxx

YAZAR HAKKINDA

Ben, nabzınızı hızlandıracak ve kalbinizi çarptıracak yumuşak ve buharlı omegaverse romanlar yazmayı seven bir İngiliz romantizm yazarıyım. Çiftlerimin kaderinde birbirlerini bulmak var - ve bulduklarında, oh be!

Diğer aşklarım arasında kırsalda uzun romantik yürüyüşler, sıcak bir banyoda rahatsız edilmeden ıslanmak ve daha da sıcak hikayeler yer alıyor. Bir kocam, üç çocuğum ve çok yaramaz bir kedim var. Hikaye yazmadığım zamanlarda, hikayeler hakkında düşünüyor, hikayeler dinliyor, hikayeler okuyor ya da onları hayal ediyorum. Gelin beni takip edin!

Haber bültenime kaydolun:

www.hannahhaze.com/about

Okur grubuma katılın:

www.facebook.com/groups/375024943829423/

Web sitemi ziyaret edin:

www.hannahhaze.com Beni

TikTok'ta yakalayın:

www.tiktok.com/@hannahhaze_author

HANNAH'NIN OMEGAVERSE'I HAKKINDA

Yumuşak ve buharlı omegaverse romansları yazıyorum - daha tatlı tarafta olan hikayeler - omegaverse dinamiklerinin sosunu çağdaş olay örgüleriyle karıştırıyorum.

Omegaverse hikayelerim tıpkı bizimki gibi modern bir dünyada geçiyor, ancak insanlar üç türden biri olabiliyor - Alfalar, Betalar ve Omegalar. Betalar tıpkı sizin ve benim gibi, ancak Alfalar ve Omegalar biyolojik olarak biraz farklı. Hikayelerimde karakterler genellikle biyolojik dürtüleri, ihtiyaçları ve içgüdüleriyle mücadele ediyor ve yargılayıcı ve bazen önyargılı olabilen modern bir dünyaya uyum sağlamaya çalışıyorlar.

ALFALAR

Alfalar genellikle daha büyük, daha güçlü ve daha agresiftir. İçgüdüleri onları otoriter ve kontrolcü yapabilir. Alfa erkekleri anatomik olarak da en önemli yerlerinde biraz farklıdır. Evet, pipiden bahsediyorum - tabanda bir düğüm vardır ve bu düğüm Alfa geldiğinde genişleyerek onu partnerine kilitler ve bir süre boyunca birbirlerine yapışıp kalırlar. Biyolojik olarak bu hamilelik şansını artırır. Bazı Alfalar düğümlerinin genişlemesini kontrol edebilirken, diğerleri edemez.

OMEGAS

Omegalar daha küçüktür ve içgüdüleri onları özellikle bir Alfa'ya karşı daha alttan saldırgan yapabilir. Yalnızca bir Omega bir Alfa'nın düğümünü 'alabilir'. Bir Omega'nın özellikle doğurgan olduğu düzenli kızgınlık döngüleri vardır. Bu dönemde ateşli ve azgın olurlar ve bir Alfa tarafından sık sık becerilip düğümlemedikleri sürece çok rahatsız olurlar.

ISILAR, ÇUKURLAR VE ISIRIKLAR

Adet döngülerine benzer şekilde, benim dünyamdaki Omegaların da farklı kızgınlık döngüleri var. Bazılarının kızgınlıkları çok düzenli oluyor, bazıları daha seyrek oluyor, bazıları ise ilaçlarla kontrol altına alıyor ya da bastırıyor. Bir kızgınlık genellikle üç ya da dört gün sürer. Bir Omega kızgınlık dönemine girdiğinde, kokuları değişir ve yakınlardaki herhangi bir Al- pha için özellikle çekici hale gelirler.

Kızgınlık dönemindeki bir Omega, bir Alfa'yı kızgınlığa sürükleyebilir. Kızgınlık dönemindeki bir Alfa, ortalama bir erkeğin sahip olduğu olağan biyolojik kısıtlamalar tarafından engellenmez. Kalıcı ereksiyondan, iyileşmeden ve birden çok kez boşalabilme yeteneğinden bahsediyorum! (Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?)

Hem Omega'ların hem de Alfa'ların boyunlarının arkasında kokularının kaynağı olan bezler vardır. Bu bezler özellikle Omega veya Alfa açıldığında hassaslaşır. Bu bezi ısırmak sahiplenme olarak bilinir ve çifti genellikle geri dönüşü olmayacak şekilde birbirine bağlar. Ayrıca bir yara izi bırakır ve Alfa ya da Omega'nın kokusunu değiştirerek diğerlerine 'alındıkları' sinyalini verir. Kızışma sırasında, bir Omega biyolojik dürtülerinin merhametine kaldığında, bir Omega genellikle bir Alfa'nın kendisini 'sahiplenmesi' veya ısırması için yalvarabilir.

KOKULAR, ENGELLEYİCİLER VE BASTIRICILAR

Hem Omega'lar hem de Alfa'lar yüksek koku duyularına ve ayırt edici kokulara sahiptir. Bir Alfa ya da Omega, başka bir Alfa ya da Omega'yı yalnızca kokularından tanıyabilir ve bunu genellikle çok uzak mesafelerden yapabilir. Kokuları aynı zamanda nasıl hissettiklerini de gösterebilir - özellikle de uyarıldıklarında ya da sinirlendiklerinde. Omega ve Alfalar engelleyiciler kullanarak kokularını maskeleyebilirler. Ayrıca bastırıcılar kullanarak Alfa ve Omega içgüdülerini bastırmaya çalışabilirler - örneğin bir Alfa, kızgınlık dönemindeki bir Omega'ya yeniden tepki vermemek için acil durum bastırıcısı alabilir.

YUMUŞAK VE BUHARLI OMEGAVERSE

Benim dünyamda Alfalar ve Omegalar nadirdir ve Beta'lar tarafından bir hayranlık kaynağı olarak görülürler. Alfalar genellikle saldırganlık ve şiddetin hoş görülmediğı bir topluma uyum sağlamaya çalışırken, Omegalar bağımsız olma arzuları ile kontrol edilme içgüdüleri arasında kalırlar. İhtiyaç duydukları ve hak ettikleri dengeyi, kabulü ve mutluluğı bulmalarını sağlayan genellikle gerçek aşk ve mükemmel bir eştir. Sonsuza dek mutluluk garanti!

PAKET KUMARI BÖLÜM İKİ

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

HANNAH HAZE

PAKET KUMARI BÖLÜM İKİ

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

HANNAH HAZE

Copyright © 2024 by Jennifer Mitchell

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Genişletilmiş Epilog

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Cruise

ONUN ADINI SÖYLEDİKLERİNDE. Avery şok olmuş gibi görünüyor, gerçekten şok olmuş, ağzı bir karış açık oturuyor, tam bir dakika boyunca açık kalıyor, salonda alkış tufanı kopuyor, biz alfalar bağırıyor ve tezahürat yapıyoruz. Sonunda kendini topladı ve oturduğu yerden kalktı. Binada gerçekten şok olan tek kişi oydu. Buradaki herkes Avery Loren'in bu gece en iyi kadın oyuncu ödülünü kazanacağını biliyordu. Başka kimse yaklaşmadı. Hayatının hikayesinde Selena Sorrentino'yu canlandırması büyüleyiciydi, nefes kesiciydi, gözlerinizi ayırmanızın imkansız olduğu bir şeydi. Her ödülü, her övgüyü hak ediyor. Omega'mız bunun için çok çalıştı. Ve o kadar gururluyum ki göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum.

Sürü arkadaşlarımla birlikte omega'mızın merdivenleri tırmanışını izliyorum.

Ödülünü almak için sahneye çıktığında hepimiz nefeslerimizi tutup parmaklarımızı çaprazlayarak o topukların üzerinde yuvarlanmaması için dua ediyoruz. Omega'mız şimdi göz alıcı bir film yıldızı olabilir ama o hala aynı eski Avery, biraz kaotik, başını belaya sokmakta çok usta. Tanrım, onu bu beladan kurtarmaya bayılıyorum. Beni diken üstünde tutuyor. Vücudumdaki kanın pompalanmasını sağlıyor. Beni canlı hissettiriyor. Evet, canlı doğru kelime. Kendimi daha canlı hissetmişim.

Avery ve sürümle geçirdiğim bu son üç yılda hayatımın başka hiçbir döneminde olmadığı kadar çok şey yaşadım. Canlı ve mutlu.

Hepimizi rahatlatan bir şekilde, Avery herhangi bir aksilik olmadan sunucuya ulaşıyor, parlak heykeli kabul ediyor ve mikrofonun önüne yerleşiyor. Gözlerinde yaşlar parlıyor ve ben kendi nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum.

Festivale, jüriye, yönetmenine, rol arkadaşlarına, ailesine ve en yakın arkadaşına teşekkür ediyor. Ve sonra bize dönüyor. Koltuklarımıza sığmakta zorlanan biz büyük boy alfaları buluyor. Bakışlarımızı tutuyor - beşimizi birden.

"Ve son olarak sürüme, yani alfalarımıza teşekkür etmek istiyorum." Seyircilerden bir tezahürat geldi. Gözlerden uzak kalma çabalarımıza rağmen dünyanın en ünlü sürülerinden biri haline geldik ve Rockview'daki diğer tanınmış sürülerle boy . Özel asistanım bana kendi özel hayran kulübümüzün bile olduğunu söyledi. "Cruise, Kent, Declan, Max ve Jonah. Her şey için teşekkürler. Benim için burada olduğunuz, beni desteklediğiniz, bana in ve beni sevdiğiniz için. Siz olmasaydınız burada olamazdım. Ve" diyor, seyirciler biraz daha alkışlarken ödülünü havaya kaldırarak, "Sanırım gelecekte kutlayacak daha çok şeyimiz olacak."

Sürü arkadaşlarıma bakıyorum. Onlar da benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyorlar. Omega'nın heyecanının fokurdadığını ve aramızdaki bağdan fişkırdığını hissedebiliyoruz. Hepsi bu ödül yüzünden mi?

Avery sahneden çıkarılıyor ve en iyi erkek oyuncu ve en iyi film ödülleri açıklandıktan sonra kulise kaçıyoruz, onu güvenlik personelimiz ve diğer ünlülerden oluşan bir kalabalık tarafından kuşatılmış halde buluyoruz - film yıldızları, yönetmenler, film uzmanları hepsi onu tebrik etmeye geliyor.

Bizi gördü ve mazeretlerini sıralayarak uzaklaştı. "Tebrikler," diyorum ona, kollarıma alıp tutuyorum- onu yakınlaştırıyor. Tüm bu heyecan sadece bağında saklı değil, vücudu da bu heyecanla uğulduyor. O da beni sıkıyor, ardından diğerleri geliyor ve korumalarımızdan biri parti sonrasıyla ilgili sesler çıkarıyor.

"Sence kaçırabilir miyiz?" Declan, Avery'ye acı dolu bir ifadeyle bakarak şöyle der. "Bütün gece seni eve götürmek ve o elbiseyi çıkarmak istedim. İşkence gibiydi."

Kent omzuna bir tokat atar. "Pislik yapma. Bu Avery'nin gecesi. Kutlamaya gitmeliyiz. Gidip kaynaşması ve ağ kurması gerek."

Avery ona gülümser ve başını sallar. "Aslında ayaklarım beni öldürüyor ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Beni yata geri götürürseniz çok mutlu olurum."

"Avery Loren," diyor Max, "bu senin büyük gecen."

"Lütfen," diye sızlanıyor, kirpiklerini kırıştırarak.

"Hanımefendi ne istiyor-" Ben başlıyorum.

"Avery sırtarak sözlerini bitirdi, kolunu benim koluma doladı ve onu salonun arkasından bekleyen arabamıza götürmeme izin .

Rıhtıma sadece kısa bir sürüş mesafesindeyiz ve çok geçmeden yatımıza doğru yürüyoruz, Avery yalınayak, ayakkabıları parmaklarından sarkıyor.

Mürettebattan biri güverteye şampanya şişeleri yerleştirmiş ve Max bir tanesini patlatarak açıyor ve bekleyen altı bardağa boşaltıyor. İlk kadehi bizim omega'ya uzatıyor. Kız onun bakışlarını tutuyor ve başını sallıyor.

"Şampanya yok mu?" Declan'ın sesi gerçekten şok olmuş gibi geliyor. "Kendini hissetmiyor musun, Avery? Önce parti yoktu, şimdi de şampanya yok." "Hasta değilim." Hepimize sırtıyor, gülümsemesi olduğundan daha da geniş sahnedeydi. "Gerçi biraz midem bulanıyor."

"Miden mi bulanıyor?" Jonah, çalışanlarımızdan birini aramak için çoktan arkasını dönmüş, "Doktor çağıralım mı?" diyor.

Avery elini onun koluna koyar ve dikkatini yeniden toplar.

"Sana hasta olmadığımı söyledim."

Çarklar beynimde yavaşça dönüyor. Sürü arkadaşlarımın zihinlerinde de yavaşça döndüklerini görebiliyorum. Acaba...

"Sen..." Neredeyse inanamayacak kadar umutlu bir şekilde fısıldıyorum. Şiddetle başını sallıyor.

"Ne?" Kent, bakışları gidip geliyor. "O ne? Nesin sen?"

"Hamile." Avery gülüyor, gözlerinde daha fazla yaş var. "Ben hamileyim."

Declan yumruğunu havaya kaldırıp bir asker gibi kükrüyor, Jonah gözlüklerini çıkarıyor ve Max arka arkaya birkaç kez yutkunuyor.

"Emin misin?" Declan, Avery'ye şaşkınlıkla bakan Kent'i dürterken ben de soruyorum.

"Test yapmadım - sizinle birlikte yapmak istedim - ama oldukça eminim. Regl olmadım, midem bulanıyor ve kokum değişti."

"Bunu fark ettim!" Declan sırtarak ve bakışlarını hepimizin etrafında döndürerek ilan ediyor. "Farklı koktuğunu düşünmüştüm."

"Umarım farklı kötü değildir," diyor Avery.

"Hayır, hayır." Declan başını öfkeyle sallıyor. "Harika kokuyorsun. Harika görünüyorsun. Sen !"

Sırtışı onunki kadar geniş ama sonra Kent'e bakıyor ve tereddüt ediyor.

"Delirdin mi?" diye soruyor ona. Adam göz kırpmıyor.

"Kim? Ben mi?"

"Evet, sen Kent Hamilton. Beklemek istediğini biliyorum ve pek de memnun görünmüyorsun-"

"Avery," diyor, ona doğru adım atarken adı boğazında düğümleniyor. "Sadece senin yüzünden beklemek istedim ve ben.. ben.." Gözlerinde su yüzüyor.

"Öylesin, ha?" diyor dev sürü arkadaşımıza takılarak. Ona doğru ilerliyor, ayak parmaklarının üzerinde dengede duruyor ve Declan'ın iki yanağını da ellerinin arasına alıp onu öpüyor. Declan onu havaya kaldırıp kucaklamadan hemen önce.

"Dikkat et," dedim, "o hamile."

"Tam olarak ne kadar hamile?" Jonah kafasında hesap yapmaya çalıştığı belli olan bir sesle konuşuyor. "Bu tam olarak ne zaman oldu?"

Avery omuz silkiyor. "Kim bilir? Randevular, haplar ve diğer konularda iyi olmadığımı biliyorsun. Bunun daha önce olmaması bir mucize."

"Ama bundan memnunsun?" Max onun elini tutuyor ve parmaklarını parmaklarının arasından geçiriyor, gözleri karnına kilitlenmiş. Hayal mi görüyorum yoksa şimdiden birazcık, sadece birazcık yuvarlak mı görünüyor?

Tanrım, düzgün bir şekilde yuvarlanıp bebeğimizle dolana kadar bekleyemem.

Bebeğimiz!

"Ha!" diyorum yüksek sesle, ses yarı kahkaha, yarı hıçkırık.

Avery boştaki elini karnının üzerine koyar. "Çok memnunum. Seninle bu aileyi kuracağım için çok heyecanlıyım. Ailemizi kurmak için. Bebeğimizle tanışacağım için çok heyecanlıyım."

"Peki ya senin kariyerin?" Jonah soruyor.

"Hiçbir yere gitmiyor," diyor kararlılıkla. "Artık eski günler geride kaldı. Hollywood yıldızları eş, anne ve

ödüllü aktrisler."

" bu!" Declan bir daha atıyor.

"Ayrıca Anne Tugayı'nın yanı sıra annem ve babam da bize yardım ediyor."

Declan'a, "Annen bu haberi duyduğunda gerçekten kriz geçirecek," diyorum ve onu dürtüklüyorum.

"Muhtemelen bana inanmayacak," diye kıkırdıyor, "Avery'nin hamile olup olmadığını sormak için günde en az bir kez beni arıyor. Ben de ona hep sabırlı olmasını söylüyorum."

"Bence emin olmak akıllıca olur," diyor Jonah. "Ve hemen bir doktora görünmeni istiyorum."

"Dr. Clive," diyor Avery. "Diğer Rockview omegalarından onun en iyisi olduğunu duydum."

"Onu yarın uçakla getirmeceğim," diyor Jonah, cep telefonunu çoktan çıkarmış.

"Ama," diyor Avery, "testi şimdi yapmak ister misin? Emin için?" Hepimiz hevesle başımızı sallıyoruz.

"Yanında bir test var mı?" Jonah sorar, "yoksa Sam'den gidip getirmesini isteyeyim mi-"

"Bende bir tane var," diyor ve parmağını kıvrırarak onu yataın kamarasına kadar takip ediyoruz ve her ikisi de altımız için yeterince büyük olan duşakabinli ve dalma jakuzili ana banyoya gidiyoruz.

Avery yatak odasında kaybolur ve bir süre sonra bir çift uyku şortu ve tişört giymiş, elinde bir hamilelik testiyle geri döner.

"Elbiseyi çıkardın," diye inliyor Declan, "Bunu yapmak istedim!"

"Sanırım bu çubuğa işemek yeterince zor olacak, bir de bunu daracık, yere kadar uzanan, paha biçilmez bir elbisenin içinde yapmaya çalışmayın," diyor testi ona doğru sallayarak. Sonra hepimize doğru salladı. "Tamam, dışarı, hepiniz dışarı!"

"Ne? Neden?" Max inliyor.

"Beni bir çubuğa işerken izlemiyorsunuz." "Omega," diyor Kent karanlık bir sesle, "seni izledik-" "Dışarı!" diye bağırarak Max'in dev bedenini itmeye çalışıyor.

İtaatkâr bir şekilde gidiyoruz, beklentiyle kapalı banyo kapısının etrafında dolanıyoruz.

"Eğer hayal kırıklığına uğrayacak," diyor Max endişeyle.

"Öyle ," diyorum, "kokusu konusunda haklı. Kokusunu . Sen alamıyor musun?" çekiyorum, bal kokusu kapının arkasından bile net bir şekilde geliyor. "Hamile gibi kokuyor."

Declan gururlu bir sesle, "Kahretsin, onu hamile bıraktık," diyor.

"Şimdi ona daha da iyi bakmamız gerekecek," diyor Jonah.
diyor. "Onun ve bizim güvenliğimizi iki katına çıkaracağım."

"Bundan sonra bakacağımız tek kişi o olmayacak," diyor Kent hüzünle.

Kilidin geri çekildiğini ve Avery'nin kapıyı gıcırdatarak açtığını duyuyoruz. "Eee?" diye beşimiz birlikte söylüyoruz.

"Bir çubuğa işemek görüldüğünden çok daha zormuş!" diye inliyor. Hepimiz ona bakıyoruz. "Oh." Hafifçe sıçradı. "Beklemek zorundayız. Henüz hazır değil."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. Jonah saatini kontrol ediyor. "Ne kadar sürer?" diye soruyor.

"Üç dakika."

"Üç dakika mı?" Declan inliyor.

"Teste ihtiyacımız yok," diye hatırlatıyorum ona.

Avery lavaboya doğru bakıyor, birden gergin görünüyor. "Ne oldu?" Kent soruyor, çenesi sertleşiyor.

"Ya ben umutsuz bir anneysem? Her zaman bir şeyleri kaybediyorum, düşürüyorum - Tanrım, ya bebeğimizi düşürürsem?!"

Elimi omzuna , "Bebeğimizi düşürmeyeceksin," diyorum.

"Ve sen de harika bir anne olacaksın, Avery," diyor Max. "En iyisi," diyor Declan sırtarak.

"Ama ben dağınık biriyim ve-"

"Ve tutkulu ve komik-" "Ve her zaman kaybolmak!"

"Bunların bir önemi yok," diyorum. "Organize olabiliriz ve kaybolduğunuzda sizi bulabiliriz."

Başını omzuma yaslayarak bana gülümsüyor.

Jonah'nın saati ötüyor ve hepimiz önce ona sonra da lavaboya bakıyoruz.

"Kontrol edelim mi?" diye soruyor.

Avery doğrulur, başını sallar ve lavaboya doğru yürür. Tam lavaboya varmıştı ki başını öne eğip ciyakladı. "Bakamıyorum."

Kent ona doğru yürür, başının tepesini öper, sonra sopayı yüzüne doğru kaldırır.

"Bu ne-"

Avery hızlıca, "Bir şerit hamile değil, iki şerit bebeğimiz olacak," diyor.

"Ahhh," diyor Kent ve hepimiz bekliyoruz. Kalbim göğsümde hızlı hızlı atmaya başlıyor, gerilim beni öldürüyor. Ama sonra Kent'in genellikle sert olan yüzüne yavaşça geniş bir gülümseme yayılıyor ve an- swer'ımızı alıyoruz. Avery yeniden gözyaşlarına boğuluyor, Max ve Declan da ona katılıyor ve hepimiz hem omega'ya hem de birbirimize sarılıp öpüyoruz.

"En iyi anne sen olacaksın, Avery," diyor Kent ona, yüzüne ciddi bir ifade geri dönmüşken. "Çünkü sen sevgi dolu bir kalbe sahipsin, sevgiyle dolup taşan bir kalbe."

Onun gözleriyle buluşur. "Ve bu bebeği çok ama çok seveceğim. Gerçekten seveceğim!"

Hannah'nın daha fazla kitabını okumak ister misiniz?
Hepsini [burada](#) bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.